Gendor Legendái
II. Könyv

Helstáb Ákos

DANADOR

TARTALOM

BEVEZETŐ

I. fejezet
ELŐZMÉNYEK

II. fejezet
A SZABADÍTÓ

III. fejezet
REMÉNY ÉS REMÉNYTELENSÉG

IV. fejezet
KÖVETSÉG

V. fejezet
A CSAPAT

VI. fejezet
VALAMI BŰZLIK

VII. fejezet
SIVATAG

VIII. fejezet
A TRÜKKMESTER

IX. fejezet
GHALAD TROPE

X. fejezet
ZABELLA

XI. fejezet
DÉLI MOCSÁR

XII. fejezet
PATKÁNYOK

XIII. fejezet
RHON

XIV. fejezet
TROLLOK ÉS GOBLINOK

XV. fejezet
DUMM

XVI. fejezet
A FEJVADÁSZ

XVII. fejezet
ÁT A HEGYEN

XVIII. fejezet
NÉVTELENEK

XIX. fejezet
RABLÓFÉSZEK

XX. fejezet
HODRONOK

XXI. fejezet
DIUT IGVAUR

XXII. fejezet
MOLNI JÁTÉKOK

XXIII. fejezet
LÁNGOK

XXIV. fejezet
YLDÓZER VERSENYEZ

XXV. fejezet
A BÉKE SZIGETE

XXVI. fejezet
KUSZONOK

XXVII. fejezet
YZARR BOSSZÚJA

XXVIII. fejezet
KROMANHOMAN

XXIX. fejezet
KESERŰ OTTHON - ÉDES OTTHON

Gondolkodj el Titokvadász,
Hogy éltedben mire vágysz!
Megtalálod, s tovatűnik,
Jön helyébe újabb mindig,
Balga élet veszhet érte,
De vajon, volt értelme?

BEVEZETŐ

Mielőtt elkezdenéd olvasni ezt a történetet, jobb, ha megismered azokat a dolgokat, melyeket feljegyeztek a yattokról, s melyek a Wonk legendájában már leírásra kerültek. Itt vannak hát Gilean londa feljegyzései:

A fehér yattok előfordulása: A Wonk hegységben és a Goar hegyben fordulnak elő. Életük java részét a felszín alatt töltik, de táplálékért a felszínre is kijönnek.

Anatómia: A yattok társadalma kasztokra épül, de közös tulajdonságaik is vannak. Minden yattot pikkelyes bőr borít. Testük meleg, mint az embereké, de szőrzet csak a fejükön van egy vékony taréjban. Ez alapján lehet legegyszerűbben megkülönböztetni a kasztok tagjait. Szemük tágabb fénytartományban is érzékel, ezért a sötétben is kiválóan látnak. Szemükkel meg tudják különböztetni a hideget és a meleget. A szem színe egyöntetű zöld. Kasztjaik: a legalacsonyabbak (kb. 120 cm) a dolgozók, melyek vörös hajúak. A harcosok kék hajúak, erősebbek és magasabbak a dolgozóknál (kb. 150 cm). Egész életüket a harcászat tanulása és gyakorlása tölti ki. Néha vadásznak. Harcművészetük igen fejlett. Nagyfőnökök: hajuk színe zöld, magasságuk kb. 160 cm. Életük hosszabb a dolgozóknál és a harcosoknál, melyek csak kb. 40 évet élnek. A nagyfőnökök képesek utódnemzésre. Az embereknél a férfiaknak felelnek meg. Élethosszuk kb. 80 év. A nagyasszony teste több méteresre nő, melynek legnagyobb részét a megduzzadt petefészkek teszik ki. Élete java részét egy kamra mélyén, tojásrakással tölti. Kb. napi 10 tojást rak, melyek a keltetőbe kerülnek, ahol 30 nap alatt kelnek ki. Innen az első 5 évet a gondozóban töltik a kicsinyek, s csak ez után választják szét őket kasztok szerint. A fekete yattok egy különleges kasztot képeznek. Nem fogja őket a varázslat, pikkelyeik feketék, szőrtaréjuk vörös. A nagyfőnökökkel megegyező kiképzést kapják. Közülük a legjobb harcosok az elit gárdába kerülnek. Ők a nagyfőnökök és a nagyasszony személyes testőrei.

Életmód: A kiképzőkből kikerült yattok kasztjuknak megfelelő beosztást kapnak. A dolgozók beosztása nagyon sok féle lehet. Feladatuk az ipar, a táplálékkészítés és szerzés, a tisztaság fenntartása, és az építkezés. A dolgozók körülbelül napi 14 órát dolgoznak, s csak utána térhetnek pihenni. A pihenés helyei a fürdők és a játéktermek. Ez utóbbiban főleg a Manók birodalma társasjátékot és a Manó kártya nevű kártyajátékot kedvelik. A dolgozók szeretik a gombavetést is, ami szerencsejáték.

A harcosok feladata a vadászat, az őrködés a bányákban és a fontosabb posztokon, valamint az ellenség likvidálása. Ők szabadidejükben főleg a küzdősportoknak hódolnak.

A feketék az irányítási, tervezési, gyógyítási és oktatási feladatokat látják el. Szabadidejük a már ismert társasjátékokkal telik el. Különlegesen képzett tagjaik az elit alakulathoz tartoznak. Ők jártasak a tudományokban és a harcművészetekben is.

Szimbiózis: A yattok sokféle növényt és állatot tartanak. Barlangjaikban az egyenletes hőmérsékletet - és a gyakorlatilag szükségtelen fényt - a hőmoszatok adják. A táplálék zömét, a ruházatot és sok használati tárgyat a barlangi medvegombákból készítenek. Főbb állataik a vakondmalacok a wonk békák, barlangi vakkígyók a kondorlepkék és a légivadászok. Ezeket tápláléknak, igavonásra és közlekedésre használják.

Kapcsolatok: A yattok aktív kereskedelmet folytatnak a törpékkel, barátságban vannak a tündérekkel és krekkekkel. Gendor többi népével szemben bizalmatlanok és zárkózottak.

Egyéb: A yattok elnevezései igen körülményesek, mert minden név y-al kezdődik, s emiatt nehezen lehet őket megjegyezni. A feketék nevének mindig „Yz” a kezdete (pl. Yzerat, Yzatul). A nagyfőnökök nevében két „y” van (pl. Yimyam), s a nagyasszony neve három „y”-t tartalmaz (pl. Yerowyanyarr).

I. fejezet
ELŐZMÉNYEK

A Wonk mélyén második ízben született egy yatt varázsló fiú, akit Yamayingnek neveztek el. Varázserejét, amit aranyló haja jelzett, azonban titokban tartották, mert féltek tőle, hogy a fekete yattok közül néhányan meg akarják emiatt ölni. Yama képességeit egy ideig sikerült is eltitkolni a hatalmukat féltő merénylők elől. Yzerat, a kiképző egyik tanára gondoskodott róla, hogy Yama aranyló haja zöldre legyen festve, s így ne tudódjon ki, hogy milyen rejtett képességei vannak. Fel akarta készíteni, hogy jó nagyfőnök legyen belőle. Yama a kiképzőben barátokra is szert tett: Yzatul, Yzaura és Yzzad jóban és rosszban mellette álltak, s segítettek neki. Miközben ő a fekete társaival együtt tanult, tanítója Yzerat a lázadó yattok egyik vezetőjeként megpróbált fényt deríteni arra, hogy kik és hogyan próbálják irányítani az egész népet a Nagyasszonyon keresztül. Megtudták, hogy Yzarr, az úrnő egyik tanácsadója vette kezébe a vezetést, s Yerowyanyarr hiába bírt varázserővel, a gonosz fekete yatt a háttérből állandóan sugallva a hazugságokat, mindenütt a maga malmára hajtotta a vizet. Yzerat emiatt kénytelen volt elmenekülni, s mikor kiderült, hogy Yamaying varázsló, őt is megpróbálták megölni. A merényletet Yzmok tanítómesterre bízták, ám a fiút egy vízi sárkány megmentette, s így csatlakozhatott a lázadók csoportjához.

Eközben a Nhuúl nevű mágus csapatokat küldött a Wonk elfoglalására. Ezeket Yama és egy Hrúm nevű mumu segítségével legyőzték, de sajnos Yerowyanyarr nagyasszony is meghalt. Ez a veszteség kipusztulással fenyegette a Wonk népét, még ha a támadók között levő szürke yattok át is álltak, s köztük volt egy nagyasszony is.

Yzarr nem nyugodott bele, hogy Yama megszökött, s hogy a lázadók a szürke yattokkal kiegészülve megerősödtek. Hatalmát úgy akarta a továbbiakban biztosítani, hogy megszabadul a varázslótól és kifüstöli minden ellenségét. A Wonk két nagyfőnökét; Yuryent és Yimyamot azzal a képességével tartotta sakkban, hogy langorbel volt, azaz gyorsabb minden más yattnál. Ez a képessége, s az, hogy ifjú korában kiváló harcost neveltek belőle, szinte legyőzhetetlenné tette. Egyetlen ellenfele volt most: Yama.

II. fejezet
A SZABADÍTÓ

Yzatul komor gondolatai között követte a dolgozókat és a harcost a tárna mélyére. Ő volt az egyetlen fekete itt a törvényszegők között. Nem volt igaza Yzeratnak, amikor azt mondta, hogy ide csak dolgozók és harcosok kerülhetnek. Most őt is ez a büntetés sújtotta. Kezében apró csákány volt. Ezzel kellett a trinitet bányásznia. Sóvárogva gondolt vissza a kiképzőre, s társaira, Yzzadra és Yzaurára, akik szerencsére nem kerültek ide. De ő nem bánta. Legalább megmondta Yzmoknak, hogy hazudik és kiállt a barátja, Yama mellett, aki értett a varázslatokhoz, s ezért kiközösítették a Wonkból.

Négyen voltak ebbe a járatba rendelve. Egy Yrt nevű harcos, egy Ytat nevű alacsony dolgozó, s egy Ybrahim nevű másik munkás. Ytat barátságos volt Yzatullal, s már akkor pártfogásába vette a feketepikkelyes yattot, mikor a harcosok lehozták a bányába. A munkafelügyelő szigorúan bánt velük. Sokat kellett dolgozniuk, s keveset pihenhettek. Persze hiába is lett volna szabadidő, itt azzal nem sokat kezdhettek volna. A munka végeztével örültek, ha pihenhettek a szállásukon.

A járat szűk volt az elején, s teljesen sötét. Egészen új barlang volt ez, amit trinit után kutatva ástak a sziklába. A keresett trinitet meg is lelték, mivel a fém itt is vékony rétegekben helyezkedett el. Ennek a különleges ércnek az volt a tulajdonsága, hogy nem fogta semmilyen varázslat. Éppen ezért a mágiával fertőzött világban ez volt az egyetlen lehetséges fizetőeszköz. Túl gyakran fordult elő ugyanis, hogy az aranypénzek egy idő után valami egészen mássá alakultak, ahogy a rögzített varázslat hatása megszűnt. Ugyanígy ebből a fémből készítették azokat a fegyvereket és páncélokat, melyeket varázslók, vagy varázslatok ellen akartak bevetni. Így ez volt a yattok által bányászható legértékesebb fém. Maguk a yattok ugyan nem használtak pénzt, viszont a trinit volt a legjobb csereeszköz a környező népekkel, a tündérekkel, törpékkel és emberekkel.

- Ne bambulj már megint! - szólt rá Ybrahim. - Így sosem teljesítjük a mai adagot! - Yzatul összerezzent. Még sajgott a tenyere az előző napi erőltetéstől is, de azért kényszeredetten nekiveselkedett a munkának. A trinit érdekes módon melegebb volt a többi kőnél, s ezért hőlátással jól ki lehetett venni a sötétben.

- Ne bántsd! - szólt dolgozótársára barátságos hangon Ytat. - Tudod, hogy...

- Tudom, tudom! Csak szeretnék már kijutni ebből a porfészekből!

- Gondolod, hogy ha teljesíted minden nap az előírt normát, akkor előbb kiengednek? - kérdezte Ytat.

- Naná, hogy előbb kiengednek! - vágott a szavába Yrt. - Ismertem egy Yvan nevű harcost, akit egy évszakkal előbb kiengedtek, mert olyan jól viselkedett.

- Akkor talán egyszerűbb lett volna, ha nem vágod szájon a főnököd, amikor az igazságtalan volt a harcostársaddal - élcelődött Ytat. Yrt erre nem válaszolt, csupán még nagyobb erővel vetette bele magát a munkába. Ybrahim is nekiveselkedett a csákányozásnak, míg Ytat és Yzatul vödörbe gyűjtötték a trinitet és egy kupacba hordták a járat kiszélesedő részében.

- Ne vedd a szívedre! - mondta a dolgozó, mikor kettesben voltak a vödrök cipelése közben. - Ybrahim már kapizsgál valamit abból, hogy átverik, csupán fel kell nyitni a szemét. Itt a bányában sokan vagyunk egy nézeten. Ha visszahelyezik, akkor is egész életében a felszín után fog sóvárogni.

- Nagyon igazságtalannak tartom, hogy azért került ide, mert engedély nélkül felment a felszínre. Van egy barátom, aki odafent él...

- Csodálatos a világ, nem igaz? - mondta huncutul Ytat, s megindult visszafelé az üres vödrökkel. - De ne hidd, hogy idelent nem lehet élvezni az életet!

- Már hogyan lehetne élvezni? - hűlt el Yzatul. - Olyan munkára kényszerítenek minket, amit nem szeretünk!

- Dehogyis! - rázta meg a fejét a dolgozó. - Hát te nem élvezed, ahogy a járat feltárul előtted? Nem tölt el csodálattal, amint a trinit mintákat ír a kőzetbe? - Yzatult most maga is azt gondolta, hogy a munkás ütődött egy kicsit, ezért inkább nem válaszolt. Visszaértek a járat végébe, ahol két társuk fújtatva tartott pihenőt.

- Cserélünk - jelentette ki Yrt; ami azt jelentette, hogy Ytat és Yzatul fog csákányozni és ők hordják a követ.

Már megint? - gondolta a fekete fiú, de nem mert megszólalni. Kifejezetten gyűlölt csákányozni. Minden izma sajgott a nehéz munkától, de kénytelen volt folytatni. Nem adhatta fel. Titokban szökésen törte a fejét, vagy reménykedett benne, hogy Yama, a barátja a segítségére fog sietni. Hallotta, amint a járat végébe röffentő hangokat adva megérkeznek a vakondmalacok vontatta szekerek. Elvitték a kihordott ércet és kőzetet, majd továbbmentek. Ybrahim és Yrt futva érkezett vissza a bejárat felől. Yzatul mérgesen kapta fel a fejét. *Azért az mégis csak túlzás, hogy ezek képesek futni a jobb eredményért.* A két törvényszegő mögött azonban meglátta az elit gárda négy tagját, s ekkor nagyot dobbant a szíve. Érezte, hogy valami történik.

A négy elit harcos intett, hogy húzódjanak hátrább a járatban. Yzatul viszont tudta, hogy ez csapda Yamának. Ebben a járatban nem lesz képes varázsolni a trinit miatt. *De vajon tudja-e, hogy itt kell keresnie?* Elkeseredett mozdulattal felemelte a kezében levő csákányt, hogy a neki háttal álló elit harcosra támadjon. Ytat kezének hűvös érintése azonban megállította a remegő kezeket.

- Eljön a szabadulás ideje - súgta halkan. - Légy türelmes!

Yzatul lassan, kényszeredetten engedte le a kezét. Csak ekkor vette észre, hogy Yrt és Ybrahim tátott szájjal meredt rá. Éppen szólni akartak, mikor újabb gárda-tagok érkeztek.

- Elment - mondta az egyik.

- Akkor visszatérhetünk a helyünkre - válaszolta egy másik az ott levők közül. Ezzel aztán elvonultak. Ybrahim csak most jutott szóhoz:

- Képes lettél volna megtámadni őket?

- A Mester Gárda tagjai félelmetes harcosok - közölte Yrt, majd hozzátette: - Még nálunk is jobbak. Egy mozdulattal elintéztek volna.

Yzatul elkeseredetten nézett vissza rájuk. Keze ökölbe szorult a tehetetlen dühtől. Egyszínű zöld szeme sötétzöldre váltott, s lehajtotta a fejét. Ytat a vállára tette a kezét:

- A reményt sosem szabad feladni. Én tudom, hogy érezni fogod még a napfény melegét és a szél cirógatását! - az ifjú fekete igen hálás volt ezekért a szavakért, de képtelen volt megszólalni. Csak egy nagy gombóc volt a torkában. Újult erővel látott neki a csákányozásnak. Most minden dühét beleadta.

- Nos? - kérdezte Yzerat, amikor Yama ismét megjelent előtte, kimerülten a teleportálástól. Az ifjú nagyfőnök bőre világos volt, s haja aranylóan szikrázott a barlangi hőmoszatok halvány fényénél.

- Nem találtam meg - sóhajtott csüggedten a fiú. - A Mester Gárda tagjai rögtön a sarkamban voltak. Alig tudtam körülnézni. A szállásokat viszont felfedeztem. Bárcsak át tudnék változni, mint Hrúm...

- Az ötlet nem is olyan rossz! - mosolyodott el hirtelen a tanító. - Mielőbb indulnod kellene a mumuért. Ő könnyedén besurranhatna a törvényszegők közé, ha megváltoztatja az alakját.

- Nem véletlenül van Yzatul a trinit bányában. Már kétszer is majdnem ott ragadtam. Ott ő is elveszítené a varázserejét.

- Ha ki akarod szabadítani, mindent meg kell próbálnunk! Különösen azt, amire nem számít az ellenség. Ez az egész csak azt a célt szolgálja, hogy Yzarr megszabaduljon tőled.

- Kell egy kicsit pihennem! - sóhajtotta Yama. - No meg még azt sem találtuk ki, hogy hogyan hozom ki onnan. Rajta nem fog a varázserőm, tehát nem tudom kiteleportálni.

- Mégis, ha tudnánk, hogy hol van, kitervelhetnénk a szöktetését. A múlt héten befogtunk egy légi vadászt. Ha azzal mennél...

- Az kész öngyilkosság. A Wonkban is csak tapasztalt pilóták repülhettek vele. Sokkal nehezebben irányítható, mint a kondorlepkék.

- Teleportálással szerintem tovább tart és veszélyesebb. Még ha nektárt is fogyasztasz.

- Nézzük meg azt az állatot - legyintett lemondóan a fiú, majd elindult Yzerat után. A fekete tanító fürgén mozgott. Yama tudta, hogy valaha ő is a Mester Gárda tagja volt, s egy ideig a vezetője is.

A folyosók felfelé vezettek, ahogy távolodtak a barlangrendszer Wonk felé eső részétől. Mióta a szürke yattok megérkeztek, egész komoly barlangrendszer alakult ki a hegy nyugati részében is. Mégis tudták, hogy hosszú távon ez nem maradhat így. Külön feszültséget jelentett, hogy Yerowyanyarr úrnő halálával a fehér yattok elveszítették egyetlen nagyasszonyukat, s így a Wonkban élő yatt kolónia gyakorlatilag kipusztulásra volt ítélve. Nem nézték jó szemmel a terjeszkedő szürkéket sem, akik már hozzáláttak egy fellegvár építéséhez, s fészket is alapítottak.

Az Yzarral folytatott tárgyalások nem vezettek eredményre, sőt az utóbbi időben már követelték, hogy adják ki nekik Yamát, mint a fehér yattok ellenségét és Yerowyanyarr halálának közvetett okozóját. Ahogy Yzerat, úgy a szürkék is tudták, hogy ez hazugság, s így patthelyzet alakult ki. Északról pedig újabb manóhordák érkezését jelezték.

A hosszú gyaloglás még jobban kifárasztotta Yamát, bár használták a nemrég elkészült gőzliftet és az egyetlen vízicsúszdát is. A felszállóhelyhez csak felvonókötéllel juthattak el, de Yama itt inkább a teleportálást választotta a helyváltoztatásra, mert semmi kedve nem volt mászni. Mikor Yzerat felért, fejcsóválva jegyezte meg:

- Nem örülök neki, hogy akkor is használod a varázserődet, amikor van más lehetőség is. Szükséged van az izmaidra... - Yama már ismerte a folytatást:

- Jó, jó! De most fáradt vagyok a teleportálástól! - A tanító erre nem válaszolt, csak elindult a felszállóhely felé. A tágas csarnokban hat dolgozó volt, biztos távolságban a négy kötéllel kipányvázott állattól. Az óriásrovar gigászi méretei félelmetesnek tűntek. Erős rágó szájszervét állandóan mozgatta, s csillogó összetett szemei most a belépőkre néztek. Négy hártyás szárnyát megrezegtetve kisebb légörvényt keltett maga körül.

Egy alacsony, vöröshajú dolgozó lépett eléjük.

- Miben segíthetek Yzerat? - ujjaival tisztelettudóan csettintett egyet. Yzerat is csettintéssel reagált, majd levette a légi vadászról a szemét és a dolgozó felé fordult.

- Hogy áll a szelídítés?

- Lassan haladunk. Ez a példány már legalább egy hónapja elhagyta a vizet. Tovább fog tartani a szelídítése, mint egy hét. Lárva korában nem találkozott yattal.

- Pedig szükségünk lenne rá, minél előbb.

- A legjobb pilóták is csak kikötve merik megülni. Szabadon még nem repült vele senki - csóválta meg a fejét a dolgozó.

- Annyit nem akarok várni - közölte Yama. - Akkor inkább a varázserőmmel utazok.

- Ha már így alakult, te vagy az egyetlen, aki szabadon meg tudná ülni kockázat nélkül. Hiszen ha baj van, akkor te egy varázslattal megmenekülhetsz. Ha az útnak csak egy részét ezen a hátasom teszed meg...

- Talán vakkígyón biztonságosabb lenne... - próbálkozott az ifjú.

- A Nyugati pusztaságban? - hökkent meg Yzerat. - A földön ott annyi veszély van, mintha manóhordák közé gyalogolnál fegyver nélkül. Akárhogy is nézem ez a legbiztonságosabb megoldás.

- Néha nem értem a logikádat - próbálkozott tovább a fiú. - Ha nem tudom megülni a légi vadászt, akkor odavész egyhetes munkátok.

- Ha szabad megjegyeznem, a pilóták szerint ez a példány már olyannyira túlkoros, hogy javasolni akarták a szabadon engedését - szólalt meg a dolgozó a vita hallatán.

- Úgy látszik, ezt nem úszom meg - suttogta Yama.

- Akkor holnap reggelre készítsétek elő. Az első ív elején itt leszünk.

A vakondmalacok végre elhúzták az utolsó szekér trinitet is. Yzatul már úgy érezte, hogy nem bírja tovább. Minden tagja sajgott, s még arra sem engedélyeztek sok időt, hogy a vacsorára kapott gombafőzeléket és gombakenyeret elfogyasszák. Már a kinti csarnokban is halványan fénylettek a hőmoszatok, mikor elhagyhatták a bányát, s az elit gárda tagjaiból álló őrség visszakísérte őket a hálóbarlangba. Útközben több csoporttal is találkoztak. Sokan nagy tisztelettel néztek a fekete yattra. Nem csak azért, mert ő volt az egyetlen ezen a sivár helyen, akinek fekete volt a bőre, hanem azért is, mert akit négy elit gárda tag kell, hogy visszakísérjen, az minden bizonnyal nagyon fontos és veszélyes valaki.

Mendemondák keltek szárnyra a fekete yattról, aki hatalmas veszélyt jelent a Wonk népére, s csak úgy lehetnek tőle biztonságban, ha különleges őrség vigyáz rá. A Yama által keltett zűrzavar még csak fokozta azt a nézetet, hogy Yzatul rendkívüli személyiség.

A hálóbarlangban halk pusmogás jelezte, hogy hiába a fárasztó munka, a yattok továbbra is fent vannak és beszélgetnek. A sötét és hűvös, hőmoszatok nélküli helyre nem volt nagy öröm belépni. A hálóhelyek is sűrűn egymás mellett sorakoztak, s az ajtóban négy őr vigyázott arra, hogy rend legyen. A szokásos őrséget Yzatul érkezésekor Mester Gárda tagok váltották fel, s emiatt a törvényszegők vagy megijedtek, vagy még többet morgolódtak. Sokan voltak itt olyanok, akik négy-öt éves kényszermunkára voltak ítélve, mert olyan súlyos vétséget követtek el.

Yzatul is fáradtan dőlt hanyatt a medvegombával borított kőágyon. Látta, ahogy Ybrahim összesúg több másik dolgozóval, s hogy sokszor felé tekingetnek. Fáradtságában mit sem törődött most ezzel. Már-már lecsukódtak a szemei, mikor suttogást hallott. Még fel sem ocsúdott, mikor felismerte Ybrahim hangját:

- Bocsánatodat kell kérnem, amiért illetlen voltam veled szemben, de nem tudtam, hogy milyen fontos személyiség vagy. - Yzatul értetlenül és kissé kábán könyökölt föl, s az ajtó felé nézett. A strázsák kívül álltak és nem törődtek velük. Meg sem moccantak.

- Hogy érted ezt?

- Most tudtam meg a dolgozótársaimtól, hogy te vagy a szabadító.

- Micsoda? - hökkent meg a fekete. - Miféle szabadító?

- Aki megmenti a törvényszegőket. Aki igazságot szolgáltat azokért, akik igazságtalanul kerültek ide. És aki elérheted, hogy bármikor kimehessünk a felszínre, amikor csak akarunk.

- Hogy én? - nyögte válaszul Yzatul, s nem tudta, hogy mit mondjon. Ybrahim azonban nem is adott neki túl sok lehetőséget a beszédre.

- Ha valóban te vagy, akkor mondd meg, hogy mit tegyünk, s mi követünk. Sokan vagyunk, akik készülünk a felkelésre.

- De hát én nem... - próbálkozott Yzatul, mikor egy kékhajú, magas yatt, egy általa ismeretlen harcos lépett hozzájuk és letérdelt mellette:

- Bocsáss meg, hogy megzavarlak uram! Sikerült fegyvereket szereznünk, s elérkezettnek látjuk az időt, hogy megszökjünk innen. Régóta tudjuk már, hogy egyszer eljössz, hiszen a legenda úgy szól, hogy a fekete yatt, ki közénk kerül, ment majd ki minket innen.

Yzatul ezen elgondolkodott. A legtöbb legendának van valami valós alapja. Arra gondolt, hogyha Yama kimenti innen, akkor visszajöhetnek, s kiszabadíthatják azokat, akik semmi szégyellni valót nem követtek el. Erre aztán bólintott egyet - inkább magának, semmint a többieknek - jelezvén, hogy érti amit mondanak, de ennek az apró mozdulatnak most végzetes következményei lettek.

A harcos most felállt, s a magasba emelte azt a hosszú fémrudat, amit valahonnan szerzett. Mozdulatát sokan mások is követték. Vagy negyven harcos és ugyanennyi dolgozó mozdult meg, szinte egy lélegzetre a száz férőhelyes hálóbarlangban. Ez már az ajtóban álló Mester Gárda tagoknak is feltűnt, s ekkor elszabadult a pokol. Hiába volt most az elitek technikai fölénye, s a vészjelző sípszó. Az őrök - némi véráldozat után - mozdulatlanul kiterítve feküdtek az ajtóban. Yzatult éljenző tömeg ragadta magával, s indultak meg a környező hálóhelyek felé, ahonnan hasonló hangzavar hallatszott. Döbbenten vette tudomásul, hogy a magasba emelik, majd az egyre hangosodó csatazaj és az egyre erősödő „Itt a szabadító!” kiáltások minden más zajforrást elsöpörtek. Pár perc múlva már-már maga is kezdte hinni, amit róla állítottak, aztán meg úrrá lett rajta a kétségbeesés, mihelyst rájött, hogy ennyi yatt sorsa most az ő kezében

van. Végül egy ismerős hang hatolt át a szűnni nem akaró éljenzésen és örömrivalgáson. Ytat bújt mellé és a fülébe súgta:

- Engedd, hogy higgyenek benned! Mást úgysem tehetsz! Te tudod a ki... - többet nem értett, mert most a magasba dobták, s végül egy emelvényen kötött ki. Reggelente a Büntetőmester itt osztotta ki a napi feladatokat. Az őrségnek azonban most nyoma sem volt. Yzatul két harcossal és egy dolgozóval együtt állt az emelvényen. Több száz szem szegeződött rá, s a zaj lassan elült. Az „Eljött a szabadító!" felkiáltásokat most a „Halljuk! Halljuk!" váltotta fel, egyre halkuló frázisokban. Aztán teljesen elcsendesedett minden. Mindenki rá figyelt.

Yzatulnak egy szó nem jött a torkára, s csak állt, némán meredve a tömegre, de szerencsére a mellette levő jókora harcos feltalálta magát, s amíg beszélt, ő időt nyert, hogy összeszedje gondolatait. Aztán eszébe jutott, amit Yama mondott nekik. A kijárat a Nagy Fürdő alatt. Ez az egyetlen lehetőségük, ha nem akarnak megküzdeni a Wonk hadseregével. Mikor végre szóhoz jutott, hangja erőtlennek és remegőnek tűnt a csarnok csendjében. Mégis mindenki teljes figyelemmel tekintett rá, s csak néhányan súgtak össze, de ők is csak azért, hogy elmondják a tudatlanoknak, hogy most a Szabadító beszél.

- Egyetlen lehetőségünk van, hogy nagy csata nélkül elhagyhassuk a Wonkot és csatlakozzunk a kintiekhez... - szavait morgolódás nyomta el, de a harcos, aki mellette állt, leintette a zajongókat. Yzatul folytatta:

- A Nagy Fürdő alatt van egy kijárat. Ha oda eljutunk... - innen már nem tudta folytatni, mert a tömeg véleménye pillanatok alatt formálódott át. A legtöbben ugyanis el sem tudták képzelni az életet a Wonkon kívül, s ez szörnyűbb volt számukra, mintha kivégzésre vitték volna őket. A nagy darab harcos - aki úgy tűnt továbbra is szimpatizált a fekete yattal - látván a helyzet válságosra fordulását, most felemelte a kezét és elkiáltotta magát:

- Félreértitek a Szabadítót! - a zaj némileg halkult, de a mozgolódás nem szűnt meg és a közelben állók többsége továbbra is fenyegetően nézett Yzatulra. A harcos folytatta:

- Ahhoz, hogy tárgyalhassunk népünkkel, ki kell jutnunk innen! - a mozgolódás erre megszűnt. - Csak úgy lehetünk újra a Wonk tagjai, ha Yzarr és a fekete yattok egyenlő felekként tárgyalnak velünk. Ehhez azonban ki kell jutnunk erről a helyről! Bízzatok meg a Szabadítóban és kövessétek! A mi kezünkben van a lehetőség, hogy a Wonk megújuljon és szabadabb lehessen! - záró szavait ováció és éljenzés követte, s mivel a nép „megértette" a Szabadító szándékát, most egy tömegként álltak ismét mellé.

- Hogy jutunk a Nagy Fürdőhöz? - kérdezte a harcost Yzatul.

- A rendes kijáratot elzárták, de azt gyorsan elérhetjük, hogy nyitunk egy új, egyszerűbb kijáratot.

- Kérlek beszélj helyettem! - nézett rá kérőn a fekete yatt, s a harcos most ismét a lázadókhoz fordult. Röviden ismertette a tervet, majd utasításokat adott a legképzettebb bányászoknak, hogy négy helyen lássanak neki a menekülési útvonal kiépítésének. A többieket addig csoportokba rendezték, s megszervezték a régi őrség őrzését is.

III. fejezet
REMÉNY ÉS REMÉNYTELENSÉG

Yama arra riadt fel, hogy Yzerat ébreszti.

- Ideje felkelned! Hamarosan indulhatsz!

A fiú álmosan tápászkodott fel. Megkereste az íját és a csillagtőrt, amit Hrúmtól kapott az első csatájuk után és már készen is állt.

- Ezt idd meg! - nyomott a kezébe a tanító egy nektárral teli edényt. Yama érezte, hogy milyen kellemes az íze, jóllehet a yattok ízlése igen eltérő minden más, Gendoron élő néptől. Ebből az italból azonban még ő is szívesen eliszogatott volna. Persze tudta, hogy milyen nehéz megszerezni. Elindultak hát a kanyargó folyosókon a felszállóhely felé.

A légivadász nyugtalanul fészkelődött a helyén. Négy dolgozó fogta le és két harcos - akik feltehetően pilóták voltak - irányították a manővert. Az állatot kicsit megzavarta, ahogy a barlangnyílás felé terelték, s most izgatottan csapkodott jókora szárnyaival.

Mikor Yamáék beléptek, az egyik harcos hozzá lépett:

- Felkészültünk a felszálláshoz. Ügyelni kell rá, hogy a légivadászok sokkal biztosabb irányítást igényelnek, mint a kondorlepkék. A gyors reflex itt az utasnak mindenképpen életmentő lehet.

- Mivel kell etetni? - kérdezte Yama.

- Megfogja, amire szüksége van. Sokszor sajnos repülés közben. Ilyenkor irányíthatatlan, de biztonságos. Fontos, hogy jól be legyél kötve. Ha leszálltok, mindig erősen kösd ki, különben megszökik!

- Megteszem, ami tőlem telik - mondta Yama, s egy villanás után az állat hátán jelent meg. A légivadász megijedhetett, mert rántott egy nagyot az őt fogva tartó köteleken, s az egyik dolgozó erre elhasalt a padlón. Még szerencse, hogy a többiek erősen fogták. Yama beszíjazta magát, megigazította apró hátizsákját és búcsút csettintett Yzeratnak.

- Vigyázz magadra! - ez volt az utolsó szó, amit tanítójától hallott, mielőtt kirepült volna a levegőbe. Élesen csapta meg erős bőrét a hűvös hajnali szél, s miután legyőzte a szorító érzést, ami a torkában volt, a hátasa már teljes sebességgel hasította a ködös levegőt. Egy pillanatig nem sokat látott, mert átsuhantak egy alacsonyabban levő felhőn, aztán csodás látvány tárult a szeme elé. A táj, mit egy apró, művészien formázott térkép terült el mélyen alatta. A légivadász engedte, hogy nyugat felé irányítsa, s ezután már nem sok dolga volt. Egy darabig azon törte a fejét, hogy miért mondták ezt az állatot olyan veszélyesnek, de aztán inkább a tájban gyönyörködött. Hamar a hátuk mögött hagyták a Wonkot, s bizony, ha nem lett volna odaszíjazva, a süvítő szél már rég letépte volna sebes hátasáról. A feszes, de áttetsző szárnyak moraja elnyomott minden más zajt. Ahogy elhagyták az utolsó emberlakta települést és a Dínógátat, alant kezdett kibontakozni a Nyugati pusztaság. A fűtengert eleinte csak a távolban szakították meg facsoportok, ám a feltűnő őshüllők, így a napvilágnál sokkal nagyobb csodálattal töltötték el. Hosszúnyakú brachiosaurus csorda fölött röpült el, melyek még innen, a magasból is gigantikus állatoknak tűntek. Kicsit messzebb valamilyen ragadozó - talán allosaurus - próbált éppen egy triceratops közelébe férkőzni. A jelenetet nem csodálhatta sokáig, mert hátasa nem tűrt megállást, vagy lassítást. Az óriásrovar élvezte a repülést, s ahogy a fejét forgatta, Yama sejtette, hogy zsákmányt keres.

Nem is csalódott ebben az érzésében, mert a rovar zuhanni kezdett, s nem elég, hogy a fiú gyomra egy pillanat alatt a torkába ugrott, de a légivadász ráadásul szárnycsapkodásaival is fokozta a zuhanás sebességét. A préda csak pillanatokkal később bontakozott ki a hányingerrel küzdő yatt előtt: egy ornitholestes próbált meg menekülni előlük, ám a repülő rovar kinyúló álkapcsa pontosan a nyakán ragadta meg a menekülő hüllőt, s úgy emelte a magasba. A kétméteres állat némi visítozás után sem adta meg magát, hanem jókora súlyával továbbra is vadul kapálózott a kitines állkapcsok szorításában. Ám mihelyst kellő magasságba értek, az óriásrovar egy mozdulattal megszabadította a dinoszauruszt a fejétől, s az alá hulló testet még a levegőben ismét elkapta. Aztán újfent a magasba emelkedve repülés közben kezdte el fogyasztani. Mindezt olyan nyaktekerő légi mutatványokkal tette, hogy Yama már annak is örült, hogy a reggeli benne maradt, s bizony komoly kísértései voltak arra, hogy egy teleportálással rövid időre szilárd talajt érezhessen a lába alatt.

A légivadász befejezte az evést, s töretlen lendülettel haladt nyugat felé. Most egy nagyobb erdő felett repültek el, s az állat lejjebb ereszkedett, bár Yama erre nem utasította. Valamitől tarthatott, mert sűrűn forgatta busa fejét. Yama a szárnyak rezgésétől nem hallott semmit. Hátasával együtt csak az utolsó pillanatban vették észre a lecsapni készülő hüllőt. Egy repülő dinoszaurusz volt, mellyel Yama még nem találkozott. Valamivel nagyobb volt, mint a légivadász, s úgy tűnt, most zsákmányt látott bennük. Kicsit távolabb több hasonló állat emelkedett a levegőbe, mintha csak ebben az erdőben fészkeltek volna. Mikor Yama felocsúdott első meglepetéséből, használni kezdte a varázserejét, mert látta, hogy ennek a fele sem tréfa. Az első támadót gyorsan elintézték, mert a rovar tett egy gyors fordulatot a levegőben és ő csapott le a bőrszárnyúra. A hüllő nyaka egy pillanattal később roppant a légivadász izmos szájszervében.

A többi támadó ekkor már a közelükben volt. Yama egy mozdulatára a támadók serege összekuszálódott, mivel egyik hüllő a másikhoz csapódott, s most többen a mélybe zuhantak, valószínűleg törött szárnyakkal. Ennyi idő elég volt a sebes rovarnak, hogy gyorsítson, s otthagyja ellenfeleit. Pár perc múlva már ki sem lehetett venni üldözőik alakját, melyek minden bizonnyal hamar feladták a követésüket. Yama hátasát a gyors manőverek kimeríthették, mert amint meglátott egy szabadon álló fát, azt egyből leszállópályának is tekintette. A fiú akárhogy iparkodott, nem volt képes a fa mellett levő tisztásra kényszeríteni. A rovar megkapaszkodott a fa törzsében, s most függőlegesen, a fához simulva pihent, szaporán mozgatva potrohát. Yama helye egyáltalán nem volt kényelmesnek nevezhető. Ezzel az erővel egy barlang falán is megpróbálhatott volna aludni. Úgy döntött hát, hogy kicsatolja magát. A lebegés varázslatára koncentrált, s most ellibegett az állat mellett, mintha a levegőben járna. Hozzákötötte a gyeplőt a fához, hogy rakoncátlan hátasa meg ne szökhessen, s leereszkedett a földre.

A vastag törzsű cikász, amin landoltak, pont a tisztás közepén állt. Yama nyugodtan ült le a törzse alatt, s élvezte a nap melegét. Gyönyörködött az erdő fáira kúszó indákban, mikor a növényzet mögött egy meleg testet vett észre. Nem mozdult, csak várt, hogy a különös lény közelebb merészkedjen. Most egyenesen őt figyelte látszólag biztos rejtekéből. Aztán lassan előbújt, s a napfénynél jobban meg lehetett figyelni a testét. Megnyúlt alakját hosszú tüskék fedték a hátán, de a hasa csupasz volt. Rövid kezében egy hosszú botot tartott, apró fekete fején hegyes orrával szimatolta a levegőt, ahogy Yamához közeledett. Kezeivel intett valamit, de a yatt nem értette. Erre aztán közelebb jött. Kis fekete gombszemei riadtan néztek körül. Most már Yama is érezte a föld remegését, majd fültépő bődülés hallatszott a közelből.

A lény erre még hevesebben kezdett el integetni, mintha azt akarná, hogy Yama kövesse. Ehhez halk, vékony hangokat hallatott:

- Epiraph eltyak. Giuz thüs morgo!

- Mit beszélsz? A közös nyelvet nem ismered? - értetlenkedett Yama, s ismét érezte a föld dobbanását. Tudta, hogy egy nagytestű állat közeledik.

- Morgo! - mutatott Yama mögé az erdőbe, de arcán most furcsa fintor suhant át, s a következő pillanatban hosszú tüskéit kimerevítve összegömbölyödött. Az erdőből egy gigászi teremtmény törtetett elő, s ahogy meglátta Yamát hangosan elbődült a maga fülsértő módján. Egy gigantosaurus volt, mely most pár másodpercig a yattot fürkészte, mintha csak el akarná dönteni, hogy ez a soha nem látott lény ehető-e, vagy sem. Résnyire nyitott szájában jól látszottak kegyetlen fogai. Aztán úgy látszik amellett döntött, hogy ez a furcsa apró teremtmény ehető - sőt mi több - könnyű zsákmány, s nekilendült. Három lépés után azonban riadtan torpant meg. Yama éppen teleportálni készült, mikor a tüskés lény, mint egy mozgó tűpárna, a dinoszauruszhoz gurult, s mindez nem elég, bőréből nyílvesszőként vágódott ki egy-egy hegyes lövedék, mely meghátrálásra kényszerítette a vastag bőrű állatot. A gigantosaurus ismét bődült egyet, de jobbnak látta, ha visszavonul. Döngő léptekkel tűnt el az erdőben, s Yama még másodpercekig érezte, ahogy az állat nagy súlya alatt megdobban a föld.

A tüskésbőrű lény ekkor felegyenesedett és szemrehányóan nézett Yamára.

- Krityih voona. Epiraph eltyak.

- Mi a csudát akarsz? - értetlenkedett a yatt, de ekkor egy női hang szólalt meg a háta mögött.

- Azt mondja, hogy a dínó meg is ölhetett volna. Azt akarja, hogy kövesd.

Yama megpördült és felkészült rá, hogy megvédje magát. Egy alacsony, izmos nő állt vele szemben. Dínóbőr ruhát viselt, s erősen fel volt fegyverkezve. Két kard, egy íj, több tőr és kötél is volt nála Hosszú sötét haját bőrdísz fogta össze a tarkójánál, hogy ne lógjon a szemébe. A tüskésbőrű lény eközben a yatt mellé sündörgött.

- Jokko unszik vatyubi - közölte.

- Ő egy trogur - mondta az embernő, s száján halvány mosoly futott át. - Ki vagy te? Hozzád hasonlót még sosem láttam.

- Én Yama vagyok, a yattok népéből - mutatkozott be az ifjú nagyfőnök.

- Én pedig Roni, a dínóvadász. Szerencséd, hogy Trotty megmentett a gigitől.

- Gigi? - kérdezett vissza Yama.

- Gigantoszaurusz, ha úgy jobban tetszik - mosolyodott el a nő.

- Jokko unszik vatyubi - próbálkozott ismét a trogur.

- Mit akar? - kérdezte a yatt.

- Azt mondja, jobb, ha velünk jössz a faluba.

- A hátasomat nem hagyhatom itt! - mutatott a fa törzsén pihenő óriásrovarra.

- Egy arion? - csodálkozott el a dínóvadász. - Te arionon repültél?

- Mi légivadásznak hívjuk. Elég makrancos hátas.

- Nagy kár, hogy nem jöhetsz velünk, pedig szívesen megismerkedtünk volna veled. Honnan jössz?

- A Wonkból, és a Barna Erdőbe tartok.

- Arrafelé nem vagyok ismerős - vonta meg a vállát Roni. - Hát vigyázz magadra Yama! Jobb, ha itt nem sokat időzöl, mert a gigi még visszajöhet - aztán valamit magyarázott a trogurok furcsa nyelvén a tüskéshátú lénynek.

- Köszönöm a tanácsot. Talán valóban jobb, ha indulok. Eleget pihent már az *arionom.* - Ezzel Yama a levegőbe emelkedett. A dínóvadász szemei elkerekedtek, ahogy a fiú felröppent a magasba, s elhelyezkedett az állat hátán. Izgatottan beszélgettek a trogurral, de hangjukat elnyomta a légivadász szárnyának zizegése. Yama még intett egyet búcsúzóul, miközben a rovar elrugaszkodott a fától és a magasba lendült. Igazán sajnálta, hogy nem maradhatott velük, de így is lesz mit mesélnie Yzeratnak.

A bánya fölött két fekete yatt fürkészte a lent tolongó, de feljutni már nem tudó lázadókat. Mögöttük az elit gárda tagjai sorakoztak. Húsz mindenre elszánt kiváló harcos, hogy lecsapjanak a törvényszegőkre.

- Valóban el akarod engedni Yzatult? - kérdezte hitetlenkedve az alacsony, kopaszfejű yatt.

- Igen. Csak így szabadulhatunk meg Yamától. Cselt eszeltem ki. A mi emberünk is velük megy, méghozzá megmentőként - válaszolt a magasabb, inas fekete yatt.

- És a többiek?

- Megvárjuk, míg az eleje Yzatullal előre jut, s azután lecsapunk a csürhére - jött a válasz. - Nem számít, hogy mennyi az áldozat. Később hozatunk egy nagyasszonyt a Goarból, hogy pótolhassuk a veszteségeket. Elvégre szükségünk van bányamunkásokra is. - Yzarr, a Wonk vezetője most önelégülten elmosolyodott. - Zseniális ötlet volt ez a szabadítós. Kár, hogy nem te találtad ki, mert akkor most kitüntethetnélek. - Yzmok szája keserű fintorra húzódott, de nem szólt semmit. Megszokta már főnökének savanyú humorát.

Végre sikerült áttörni a tárna falát, s a hűvös levegő most beáramlott a folyosóról, mely a bányával egy szinten helyezkedett el. Mikor meghallották a hírt, sokan megindultak, hogy átjussanak a nyíláson, ám Yldózer, a nagytestű yatt harcos leállította őket.

- Ha túl akarjuk élni, akkor együtt kell menekülnünk! A harcosoknak kell elöl és hátul haladniuk, s középen mennek a dolgozók! - Yzatult végig maga mellett tartotta, ám Yrt és Ytat is sokszor volt a közelében. A fekete yatt már úgy érezte, hogy nem is ő a lázadás vezetője, hanem valójában Yldózer. Végre nagy nehezen elindult a győzedelmes menet, ahogy sikerült megfelelően kitágítani a nyílást. Bár az út kétfelé vezetett, most dél felé haladtak, mert a többség szerint az az út vezetett a Nagy Fürdő felé.

A menetet Yldózer vezette. Felkészültek rá, hogy jelentősebb ellenállásba ütköznek, de a Wonk seregei sehol sem jelentek meg. Mindez egyre nagyobb aggodalommal töltötte el a harcosokat, ám Yzatul - aki végre tehetett valami hasznosat - most szóhoz jutott:

- Azért nem támadnak, mert nem akarnak további harcosokat veszíteni. Nagyasszony híján ugyanis nincs utánpótlás.

- Azért csak legyünk résen! - morogta Yldózer. - Sosem lehet tudni, hogy nem botlunk-e valamilyen csapdába. - Több elágazás után most felfelé haladtak. Eddig egy lélekkel sem találkoztak, s ez is arra utalt, hogy a barlangnak ezt a részét szándékosan kiürítették. A harcosok és dolgozók hangulata egyre jobb lett, ahogy a szabadság reménye erősödött bennük, s most szinte megállíthatatlan menetként haladtak tovább, egyre közelebb a Fürdőhöz.

A nap már az ötödik ívében járt, mikor Yama végre meglátta a Barna Erdő körvonalait. Való igaz, hogy ez a hátas gyorsabb volt a kondorlepkéknél, ám az élelemszerzés tortúrái többször is kikészítették a yatt varázslót. Útközben három apróbb dinoszauruszt falt fel ez a falánk jószág, és mindannyiszor nyaktörő mutatványok kíséretében. Aztán, mikor jóllakott, mintha mi sem történt volna: ismét lehetett irányítani és ismét töretlen lendülettel haladtak céljuk felé.

Előző tapasztalatai alapján Yama óvatosan keresett leszállóhelyet. Manóknak nyomát sem látta, de sajnos mumuknak sem. Tett egy kört az erdő keleti része felett, s miután felfedezett egy mumu családot a tappancsfák alatt, közeli leszállóhely után nézett. Tudta, hogy gyorsnak kell lennie, mert a búvóféreg miatt veszélyben van, amíg kelian kenőccsel - féregűzővel - be nem keni a lábát. Márpedig a Barna Erdőben a varázserő mit sem ér. A trinitben gazdag zöld homok vastagon borította a kráter talaját. Mivel nem volt megfelelő leszállóhely, úgy döntött, hogy megpróbál egy tappancsfán landolni. A légivadász ugyanis nem tudta úgy összecsukni a szárnyait, mint a kondorlepke, s ezért nem tudott volna közlekedni vele az erdőben. A búvóférgek miatt viszont nem lehetett kikötni az állatot, mert nagyon valószínű volt, hogy csak az üres kötőféket találta volna meg. A légivadász ismét tanúságot tett kitűnő manőverező képességéről. Olyan könnyedén szállt le az egyik növényre, mintha világéletében ezt tette volna.

Magas, barnaruhás lények voltak a mumuk. Fejükből csontszarv meredt elő, melyet nem annyira harcra, mint inkább a tappancsfák nedvének megcsapolására használtak. Ezek a lények ugyanis kizárólag ebből a növényből tartották fenn magukat. Ahogy a yattok a medvegombára, úgy a mumuk a tappancsfára voltak „beállítva”. Igen meglepődtek, amikor egy furcsa idegen mászott le a kis falu mellett egy fáról. Az apró település csupán négy házikóból állt, melyeket a „változatosság kedvéért” a barna tappancsfák kiszárított törzséből készítettek. Bár a mumuk jóval magasabbak voltak Yamánál, mégis kissé hátrébb húzódtak, s csak egy tiszteletre méltó idősebb férfi lépett elő. A homlokából kiinduló görbe csontszarv kicsit csorba volt. Megcsodálta az apró aranyhajú jövevényt, de nem szólalt meg. Yama üdvözlésre emelte a kezét:

- Köszöntelek. Yama vagyok, a yattok népéből. Meg tudnád mondani, hogy merre találom Hrúmot, a mumut? - a lény erre némileg megkönnyebbült, s leengedte a másik kezét, melyet eddig a barna köpenye alá rejtett csillagtőr közelében tartott a biztonság kedvéért.

- Üdvözöllek Yama. Én Ahrub vagyok. Hrúm családja nem mesze nyugatra él innen. Ha kívánod szívesen oda vezetlek.

- Köszönöm, de a hátasomat is magammal szeretném vinni, úgyhogy elég, ha útbaigazítasz.

- Ezek szerint valamilyen repülő jószágon érkeztél? Akkor már érthető, hogy a fáról másztál le. - Ekkor maga mögé nézett, majd visszafordult Yamához. - Kissé megijesztetted a családomat.

- Elnézéseteket kérem, ha riadalmat okoztam, de nem találtam a közelben leszállóhelyet és egy kissé tartok a búvóférgektől.

- Kelian kenőccsel nagyon szívesen szolgálunk - válaszolta erre a férfi és bement a sátrába, hogy hamarosan visszatérjen. Apró fiola volt a kezében, amit a yattnak adott. - Használjátok, ha legközelebb leszálltok! - ezután megmutatta a fiúnak, hogy merre menjen.

- Köszönöm - bólintott Yama, majd üdvözlésre emelte a kezét és elindult, hogy megmássza a fát. A háta mögül még hallotta Ahrub hangját:

- Örülök, hogy találkoztunk Yama.

Hrúm családját innen már nem volt nehéz megtalálni. Nyugodt lélekkel hagyta egy tappancsfák által körülvett tisztáson a bekent lábú óriásrovart, s elindult a falu felé. Mikor odaért, Hrúm éppen indulni készült. Családja a közelében állt, s a yatt fiú örömmel látta, hogy épségben hazatértek legutóbbi kalandjuk után.

- Yama? - csodálkozott el a férfi. - Nem gondoltam, hogy még az életben találkozunk.

- Azért én bíztam benne - mosolyodott el a fiú és elővette a csillagtőrét. - Sokszor emlegettelek, amikor használtam.

- Sötét időt járnak, s bizony most örülök, hogy itt vagy!

- Bevallom nem szívesen szántam rá magam - árulta el Yama. - A barátom azonban bajban van és én képtelen voltam megmenteni. Jól jönne most a segítséged!

Hrúm apró fekete szemei nem árultak el érzéseket, de a csendből a fiú rájött, hogy a mumu most gondban van. Megkérdezte hát: - Valami baj van?

- Igen - hajtotta le a fejét a férfi. - Éppen oda indultam. Gyere velem! Jobb, ha magad is látod!

- Úgy érzem, mintha te is segítségre szorulnál - sóhajtotta a fiú, miután elköszöntek Hrúm családjától és elindultak az erdő széle felé.

- Így igaz - válaszolta az idős mumu. - Számunkra érthetetlen dolgok történtek nemrég, s bevallom ezek félelemmel töltöttek el mindannyiunkat. Ha tehetném, elhagynám a Barna erdőt, s biztonságosabb helyre költöznék a családommal, de a mi életünk a tappancsfáktól függ.

- Mikor nálunk voltál, akkor is túléltél több napot virágnektáron.

- Egy darabig minden bizonnyal kihúznánk, de az egész életünk megváltoztatása nem is olyan egyszerű feladat. - Némán baktattak tovább az átlátszó törzsű fák alatt, s a nap már kezdett lenyugodni, mikor végre kiértek az erdő szélére. Borzalmas látvány tárult Yama elé, s alig tudta elfojtani a hirtelen fellépő hányingerét. Amit látott, az valószínűleg egy búvóféreg szétmarcangolt teste volt. Körülötte a trinitet mintha hatalmas lapátokkal kiásták volna. A bűzlő testen dögevő őshüllők lakmároztak éppen. Yama és Hrúm érkezésére szétrebbentek ugyan, de aztán bátorságot vettek magukon és kicsit távolabb ismét nekiláttak a gigászi állat elfogyasztásának.

- Ki tette ezt? - kérdezte Yama, miután szóhoz jutott.

- Elég szörnyű, de mi sem tudjuk - csóválta meg a fejét Hrúm. - Amit most látsz, azt két napja fedeztük fel. Sok trinitet vittek el, s a búvóférget is sikerült megölniük. Aztán az elpusztult állatot szabályosan szétboncolták. Most már csak az van itt belőle, amit a dögevők meghagytak.

A földből kilátszó testen rövid, erős serték voltak. A gyűrűszerű törzs a fejénél elkeskenyedett, s még most is ki lehetett venni a hatalmas, rovarszerű állkapcsot, amiben egy manó könnyedén elfért volna állva. Nehéz volt elhinni, hogy egy ilyen nagy állatot elpusztítottak.

- De hát hogyan?

- Azt már sejtem - válaszolta a mumu. - Nézd csak meg azokat az állatokat, melyek a belekből táplálkoznak. Hamarosan elkezdenek vonaglani és hányni.

- Úgy érted, hogy a búvóférget megmérgezték?

- Ahogy mondod - bólintott Hrúm. - Aztán kiásták és szétszedték darabjaira.

- Trinitért?

- Azt hiszem - bólintott ismét Hrúm. - Ugye megérted, hogy most nem szívesen tartok veled.

- Igen - válaszolta megtörten Yama. - De legalább én segíthetnék neked!

- Ha a barátod veszélyben van, akkor most az a fontosabb. Ez a dolog talán nem is olyan veszélyes, mégis sokan megijedtünk.

- Ez érthető - válaszolta a yatt fiú. - Még az én idegeimet is felborzolta. Itt valami nagyon nem stimmel. Hogyan tudnál üzenni, ha megtudtál valamit?

- Jelentkezni fogok - válaszolta Hrúm. - Különösen, ha segítségre lesz szükségem.

A kezdetben dicsőséges menet egyre bátrabb és harsányabb lett, ahogy akadály nélkül haladtak előre. Már-már azt fontolgatták, hogy nem a Nagy Fürdőn keresztül távoznak, hanem egyenesen az egyik kapun keresztül, ám a vezetők, így Yzatul is egyre bizonytalanabbak lettek. Közel volt a pillanat, amikor a lázadók csapata két pártra szakad, hacsak valaki erélyesen fel nem lép. Yrt kicsit hátrébb volt, s most a fekete yatt mellé lépett:

- Beszélned kellene velük. Sokan biztosak benne, hogy a testvéreink nem támadnak ránk, s ezért inkább a legközelebbi kapu felé mennének.

- Sehogy sem tetszik ez nekem - csóválta meg a fejét a fiatal yatt. - Nem jellemző Yzmokra, vagy Yzarr-ra, hogy csak úgy hagyja elmenni a legjobb bányászait. - Már régen találkoznunk kellett volna a harcosokkal.

- Én biztos vagyok benne, hogy figyelnek minket, s csak a megfelelő alkalmat várják - mondta Yldózer.

- Hamarosan a Zöld csarnokba érünk - tájékoztatta őket egy harcos, aki elöl volt, hogy felderítse a terepet. - Onnan már nincs messze a Fürdőbe vezető csúszda.

- Ott van elég hely ahhoz, hogy beszélj velük - közölte Yldózer, s megszaporázta lépteit. Az egyre hangosabbá váló tömeg követte őket.

A Zöld csarnok - furcsamód - ugyanolyan kihalt volt, mint az eddig útjukba került összes járat. Ez a barlang egy belső, természetes barlangja volt a Wonknak. Hatalmas boltozata messze a fejük fölött magasodott, s a kőzet gyönyörű, gömbölyded formákban volt itt jelen, mintha csak homokot mosott volna ki a kemény kőből a víz. A hőmoszatok ritkásan nőttek itt, mert a megzöldült rézvegyületek gátolták a növekedését, s itt a barlang falát főleg az oxidálódott réz borította. A gyér megvilágítás azonban a yattokra nem volt semmiféle hatással. Hőlátásukkal továbbra is kitűnően tájékozódtak.

Yzatul a két harcossal felmászott egy sziklaemelvényre, s most a zúgolódó tömeg felé fordultak. A fekete yatt éppen meg akart szólalni, mikor a fejük fölül a magasból egy hang hallatszott:

- Az utatok végére érkeztetek! - a hang Yzatult Yzmok tanítómester hangjára emlékeztette. - A barlangot körbevették az elit gárda emberei! Aki megadja magát, az sértetlenül visszamehet a bányába, s még a büntetését sem hosszabbítjuk meg! Aki viszont tovább akar menni, annak harcolnia kell! - hangja gúnyossá változott, majd halk nevetéssel fejezte be a mondandóját. A célját viszont elérte. A tömeg java része pánikba esett - különösen a dolgozók - s most megindultak visszafelé. Egy kisebb csoport tanácstalanul állt a barlang közepén, s azon évődtek, hogy harcba bocsátkozzanak-e az elit gárda tagjaival.

Yzatul reményvesztetten nézett körül, s a szeme most megakadt egy yatton, aki nyugodtan álldogált: Ytat volt az. Szeme kíváncsian tekintett rá. Yzatul leereszkedett a két vitatkozó harcos közül, s a dolgozóhoz lépett.

- Mi lesz most?

- A jövőt nem tudom - mosolyodott el a vöröshajú yatt. - De érzem, hogy van egy harmadik választásunk is. Ha van türelmünk, hogy kivárjuk...

- Az elit gárda tagjai pillanatok alatt felaprítanak minket - mondta félelemtől remegő hangon a fekete. - Én már láttam őket harcolni.

- Sose veszítsd el a reményt! Lám már itt is jön a megoldás. - Yrt és Yldózer közeledett feléjük.

- Én jól ismerem ezt a környéket, mert szolgáltam már ezen a helyen - mondta Yrt. - Akkor találtunk itt egy lyukat, ahol valamikor a víz távozott a barlangból. Azt azonban nem tudom, hogy hova vezet. Ha nem akarunk visszamenni, ez az egyetlen esélyünk. - Gyorsan kellett dönteniük, mert a többiek már döntöttek. Mindenki, a harcosokat is beleértve, egyöntetűen megindultak visszafelé. Senkinek nem volt kedve, hogy megtámadja a saját testvéreit. Yzatul elbizonytalanodva nézett Ytatra.

- Emlékezz rá, hogy mit mondtam - szólalt meg a dolgozó - Én tudom, hogy érezni fogod még a napfény melegét és a szél cirógatását. Bármelyik utat választod, ez a szavam igaz.

Yzatul nem értette ugyan, hogy a másik ebben hogy lehet olyan biztos, de most hajlott rá, hogy higgyen neki. Nem volt kedve visszamenni a bányába. - Nézzük meg azt a lyukat! - fordult a két harcoshoz. Csak mikor a lyuknál voltak vette észre, hogy Ytat nem tartott velük. Innen azonban már nem fordulhatott vissza. Kénytelen-kelletlen bemászott a szűk nyílásba. Yrt fújtatott előtte a sötétben. A csarnok zajai lassan elcsitultak a hátuk mögött.

Yzatul nagyot csobbant a fürdő vizében, ahogy kicsúszott a vízicsúszdából. A fürdő most is tele volt yattokkal, ám a szokottnál több fekete volt itt. Yldózer, aki előtte haladt, mit sem törődött ezzel. Ha eddig sikerült eljutniuk, akkor most már nem fognak meghátrálni. Yzatul érezte, amint Yrt csobban mögötte a vízbe, de nem fordult hátra. Igyekezett a nagytestű harcos közelében maradni. Mögöttük egyre nagyobb mozgolódás támadt, s a harcos éppen ezért még jobban igyekezett.

A vízesés felső részéhez értek mind a hárman. Ahogy hátranéztek, látták, hogy nincs idejük a habozásra. A fürdő végében harcosok és Mester Gárda tagok gyülekeztek, s lassan közeledtek feléjük.

- Induljunk! - mondta ellentmondást nem tűrő hangon Yzatulnak, aki most döbbent rá, hogy tulajdonképpen halvány fogalma sincs arról, merre van a kijárat. Megindultak a lefelé vezető lépcsőkön, s a fekete yatt fürkésző tekintettel figyelte a környéket. A vízesés nagy robajjal zúgott a mélybe, s egy kis tavat formált a sziklába. Hogy a víz hol folyik el innen, azt nem lehetett látni. Aggódó tekintettel nézett fel a vízesés tetejére, amint leértek a tó mellé. A vízesés fölött ekkor jelent meg egy magas fekete harcos. A többiek is követték aggódó tekintetét, s Yrt elkiáltotta magát:

- Mire vártok! Ugrás a vízbe! - Hangjának Yzatul sem tudott ellenállni. Szinte egyszerre vetették magukat a habokba, bár a többiek sem tudták, merre kell úszni. Amint a víz alá buktak, rögtön nyilvánvalóvá vált, hogy hova kell menniük. A vízesés alatt egy sötét üreg tátongott. - *Csak ez lehet a kiút* - villant a fekete yatt agyába, majd felbukkant a felszínre, hogy

egy nagy levegőt vegyen. Ekkor a szeme még megakadt egy zuhanó fekete yatton, aki a magasból a mélybe vetette magát, de nem ért rá csodálkozni ezen a produkción, mert tudta, hogy még nehéz út vár rá, ha egyáltalán kijut innen. Nem messze alatta Yldózer úszott az üreg felé, s Yzatul a nyomába szegődött. Azt hitte, hogy nehéz lesz a víz alatt maradnia, ám a lezúduló víz örvénye magával ragadta, s a víz szinte beszippantotta a feneketlennek látszó mélységbe. Egy pillanatra megrémült, hiszen tudta, hogy a tüdejében levő oxigén nem sokáig lesz elegendő, ám maga előtt látta a nagytestű harcost, s ez némileg megnyugtatta. Megpróbált irányt szabni az úszásának, s elkerülni, hogy az örvénylő víz a barlang oldalának csapja. Tüdejét lassan feszíteni kezdte az oxigénhiány, s a barlang sárgás fénye végleg eltűnt a szeme elől. Ekkor egy kéz ragadta meg, mintha vissza akarná rántani, de ahogy felé fordult, Yzatul látta, hogy Yrt az. Felfelé húzta, arra, amerre a víz alatti folyásból kiutat lehetett remélni. Mindenütt teljes volt a sötétség. Csak a hőlátásuk segítette őket, hogy a hideg falakat és a valamivel melegebb vizet meg tudják különböztetni. Görcsösen kapálózott a kezével, ám a harcos erősen fogta. Eszébe jutottak Ytat szavai, amik most ismét eltöltötték reménnyel, bár tudta, hogy már csak másodpercekig bírja levegő nélkül. Ekkor egy fekete, vöröshajú fej jelent meg előtte, majd egy kéz kulcsolódott a lábára. Yrt megérezte az ellenállást, s most megállt, hogy segítsen neki Yzatul rúgott egyet, hogy megszabaduljon a támadójától, de ez nem sikerült. A harcos kezei erősen szorították, s lent tartották a víz alatt. Elkeseredetten küzdött az életéért, ám egyre kevesebb volt számára a remény. Tüdeje egyre jobban sóvárgott az oxigén után, száját kitátotta, hogy levegőhöz jusson, aztán elfeketedett előtte minden.

IV. fejezet
KÖVETSÉG

Yama aggódó arccal haladt a folyosón. Alig érkezett meg, s kecmergett le rakoncátlan hátasáról, Yzerat máris elésietett, s azzal fogadta, hogy barátja megmenekült. Hirtelen örömét azonban rögtön letörte a tanító következő mondata: *„De nincs eszméleténél.”*

A gombabőr ajtó halk surranással tárult ki a türelmetlen fiú előtt. Yama annyira sietett, hogy még varázserejét is elfelejtette használni. Yzatul kifejezéstelen arccal feküdt a falba vágott kőágyon. Ágya mellett egy izmos harcos ült, aki az ifjú nagyfőnök jöttére felpattant és őrállásba állt. Yama mit sem törődött vele. Szíve a torkában dobogott örömében és bánatában egyszerre. Már annyira hiányzott neki Yzatul, de nem így képzelte a találkozást. A fekete yatt mozdulatlanul feküdt. Mellkasa gyengén mozgott, jelezvén, hogy él, de szemhéjai össze voltak csukódva. Yzerat ekkor ért mögé. Gyengéden Yama vállára tette a kezét, ami önmagában is szokatlanul bensőséges gesztus volt egy yattól.

- Mi történt? - kérdezte a fiú. Yzerat most a harcos felé fordult, aki eddig mozdulatlanul állt az ágy mellett:

- Hadd mesélje el ő. Yrt, aki ide hozta közénk. Csupán hárman menekültek meg a szökevények közül.

- Megszöktek a törvényszegők táborából? - csodálkozott Yama.

- Igen - mondta a harcos. - Tulajdonképpen Yzatul vezetett minket, hiszen egyedül ő ismerte a kijáratot a vízesés alatt. De az üldözők a nyomunkban voltak és őt is elkapták a víz alatt. Mikor leszedtem róla azt a fekete yattot, már nem volt eszméleténél. Megpróbáltam újra-éleszteni, de csak a légzése és a szívverése indult meg, s nem tért magához. Aztán Yldózerrel ketten felváltva hoztuk idáig, míg megtaláltuk a törvényszegők táborát.

Yama lehajtotta a fejét, csüggedten Yzatulra nézett, majd leült mellé.

- A lázadást leverték. Állítólag sok yatt meghalt a küzdelemben, annak ellenére, hogy azt ígérték, bántódás nélkül elvonulhatnak - szólalt meg halkan a tanító. - Erre még nem volt példa a Nagy Homály óta. Sosem volt még belviszály a fehér yattok között. Valami megmozdult itt a Nagyasszony halála óta, s Yzarr sem uralja kellőképpen a helyzetet. Híreink szerint tárgyalásra készülnek, hogy enyhítsék a feszültséget.

- Volt már itt gyógyító? - kérdezte Yama.

- Igen. Tenni azonban nem tudott semmit. Egy Névtelen is volt itt, de azt mondta, hogy nem tudja, mi lesz. Csak várni tudunk, semmi mást.

- Talán Yzzadot és Yzaurát is ki kellene hoznom, mielőtt baj lesz.

- Mivel a tanítványaimat Yzmok vette át, s úgy tudják, hogy Yzatul volt az egyetlen barátod, nem hinném, hogy bármit is terveznének.

- Mégis nyugodtabb lennék, ha itt lennének.

- Megértelek - bólintott Yzatul. Ekkor egy másik fekete yatt lépett be a helyiségbe. Yama egyből felismerte Yzbatart, aki tanítójával jó barátságban volt:

- Szükség lenne rátok! Megérkeztek a Wonk követei.

Yama bármire számított, csak arra nem, hogy kikkel fog találkozni. Zöld szemei kerekre nyíltak, mikor meglátta a két követet: Yzmún és Yzaura volt az, Yama régi társai, s Yimyam - Yama apja - vezette őket. Yzmún a Mester Gárda leendő tagjainak bőrvértjét viselte, Yzaura pedig izgatottan állt mellette. Amint észrevették Yamát és Yzeratot, egyből feléjük fordultak. Yzaura örömében négyszer is csettintett az ujjával.

- De hát... - hebegett Yama. - Hogyhogy ti?

- Yzmok döntése volt, mert szerinte mi jól ismerünk titeket, s velünk könnyebb lesz a tárgyalás - előzte meg Yimyamot a válasszal Yzaura.

- Örülök, hogy ismét találkozunk! - mondta Yzmún, s ő is csettintett az ujjával.

- Hát még én! - tette hozzá Yama nagy lelkesedéssel. - Már ezer éve nem játszottam Manók Birodalmát.[1]

- Biztosíthatlak, hogy én sem - válaszolta barátságosan a fekete.

- Gyertek velünk! - hívta őket Yzerat, s egy tágas és világos csarnokba vezette a vendégeket, ahol vastagon tenyészett a hőmoszat. Miután helyet foglaltak, Yimyam egyből a tárgyra tért.

- Ti is tudjátok, hogy válságos a helyzetünk. Nagyasszony nélkül a Wonk kihalásra van ítélve. Yzarr Nagymester vezeti most a népünket, ami szintén nem felel meg a hagyományoknak, ám ő olyan hatalommal rendelkezik, amivel egyikünk sem, de erről nem beszélhetek - Yzerat arca elkomorodott, s a levegő kezdett feszültté válni. A nagyfőnök folytatta: - Bár Yuryen és én más véleményen vagyunk, Yzarr Nagymester arra kért, hogy induljunk el a Danador hegységbe és szerezzük meg a Tudás Könyvét. Abban állítólag megoldás van a mi problémánkra is.

- A Danador nagyon messze van tőlünk. Szinte képtelen vállalkozásnak tűnik, hogy épségben eljussunk oda - vetette ellen a tanító. - Sokkal egyszerűbb lenne nagyasszonyt hozni a Goar hegységből, vagy a Sondorból.

- Ha velünk van egy varázsló, akkor nem lenne olyan nehéz az út - Yimyam egyáltalán nem köntörfalazott, s látszott, hogy nem önszántából beszél. - Nekünk hármunknak akkor is mennünk kell - tette hozzá egy rövid szünet után, mert látta, hogy Yama nem jut szóhoz. Most már sejtette, hogy Yzmok miért Yzaurát és Yzmúnt küldte, akik pedig még nem estek át az avatáson. Sokan tudták - legfőképp az Yszap nevű dolgozó -, hogy Yama kivel és kikkel tartotta a kapcsolatot. Most kicsit aggasztotta Yzzad sorsa, akivel szintén jó barátságban voltak. Vajon őt mire fogják felhasználni?

- Tehát szerezzük meg a Danadorból a Tudás Könyvét, s addig hagyjuk el az otthonunkat? - szörnyülködött Yama. - Tán Yzarr és Yzmok azt hiszik, hogyha eltávolítanak innen, akkor könnyebben felszámolhatják a törvényszegők és a szürkék sorait? - szavai indulatosak voltak, s valóban nehezen tudott megülni továbbra is a helyén.

- Nem vagy tisztában Yzarr hatalmával - mondta Yimyam. - Nekünk nincs más választásunk, bár közülünk egyedül én tudom, hogy ki ez a yatt valójában. Lehet, hogy a halálba küld minket, de lehet, hogy a Könyv tudása a mi segítségünkre lesz. Amennyire tudom, attól a könyvtől reméli, hogy hatalmát kiterjesztheti, s a yattok életét meghosszabbíthatja. Ebben az esetben persze nem lenne értelme, hogy csak magára gondoljon, hiszen minek a hatalom, ha nincs kin uralkodni!

---

[1] Yatt társasjáték, amit Yama gyakran játszott Yzmúnnal.

- A gonosz hatalma végül maga ellen fordul - szólalt meg most mögöttük egy vöröshajú dolgozó, akinek a jelenlétét észre sem vették. Yama felismerte, hogy egy a Névtelenek közül, akiket egyáltalán nem értett, bár tudta, hogy különös és megfogalmazhatatlan hatalom áll mögöttük.

- Úgy érted, hogy engedelmeskedjünk Yzarrnak? - kérdezte tőle Yzerat.

- Úgy értem, hogy szabad legyen a döntésetek. Ha a látásotokat elhomályosítják az előítéletek, a hagyományok és az érzelmek, akkor nem láthatjátok meg az igazságot. A Tudás Könyve a legveszélyesebb fegyver a gonosz számára. Olyan fegyver, ami a gonosz ellen fordulhat. Csak ennyit akartam mondani.

- De hát mi ez a könyv? - kérdezte Yama.

- Azt pontosan senki sem tudja - mondta Yzerat. Körülnézett, de látta, hogy a dolgozó már elment. Aztán hozzátette: - talán még a Névtelenek sem.

V. fejezet
A CSAPAT

- Nincs elég bajunk, most meg jönnek ezek a gulaniak - mondta Yzbatar, aki fel-alá járkált a teremben. Yzerat, Yimyam és Yama csöndben hallgatták a gombabőrrel borított ülőkéjükön. - A hegy egész nyugati részét ellepték és minden vadat levadásznak.

- Ebben a helyzetben nem tehetünk ellenük semmit - szögezte le Yimyam. - Ahogy Yzarr nem áldozhatja fel a yattjait, úgy ti sem. Ha kitör egy belviszály, mindenkinek szüksége lesz minden kardforgató kézre.

- A szürkék is ezért vonultak vissza a barlangjaikba - mondta Yzerat. - Ők sem akarnak yattot veszíteni, míg a Nagyasszonyuk kolóniája meg nem erősödik.

- Hát ez patthelyzet, az biztos - állapította meg a még mindig föl, s alá járkáló Yzbatar. - Viszont az a két tündér, akik tőlünk kértek menedéket a manók elől, igen készségesnek tűntek abban, hogy Hadd Lamúr erdején átvezessék az expedíciót.

- Nem lenne helyes, ha a csapatnak rögtön ilyen akadályon kellene átkelnie - mondta Yzerat. - A küldetés már itt, a Wonk tövében kudarcba fulladhat.

- Éjjel mi lennénk előnyben - jegyezte meg Yama. - Ha éjszaka indulnánk, s esetleg kapnánk egy kis támogatást a levegőből...

- Arra a megviselt légivadászra és az egy szem kondorlepkénkre gondolsz? - kérdezte Yzbatar.

- Az a salétromos por, amit bányarobbantásnál használunk, a tűzbe dobva kitűnő elterelő hadművelet lenne - fejezte be gondolatát az ifjú nagyfőnök.

- Nem is rossz ötlet - bólintott Yzerat. - Megbeszéljük Yzmúnnal és Yzaurával. Kaptok magatok mellé négy harcost, s az ellenfélnek semmi esélye sem lesz. - Az ajtó ekkor kinyílt, s Yrt, a harcos lépett be rajta. Csettintett az ujjával, majd megszólalt:

- Elnézést a zavarásért, de van egy jó hírem. Yzatul magához tért.

Yama úgy pattant fel, mint akinek skorpió mart a hátsó felébe. Yimyam, Yzerat és Yzbatar mosolyogva, de kissé komótosabb tempóban követték.

- Hé öregem! Mi tartott ilyen sokáig? - kiáltott fel Yama, mikor belépett a szobába, s az ágyán pihenő Yzatulhoz fordult. A fekete yatt mellett Yldózer ült az ágyon, aki Yama érkezésekor felállt. Mindkét gyereknek elsötétült a tekintete,[2] ahogy Yama a barátjához közeledett, s némán megszorították egymás kezét. Percekig is eltartott, míg Yama végre meg tudott szólalni. - Örülök, hogy itt vagy!

- Én is - foglalta össze tömören a gondolatait a fekete yatt. A többiek csak most léptek be az ajtón. Yzaura ugyanúgy örült Yzatulnak, mint Yama. Amennyire az ereje engedte, mindent el kellett mondania.

---

[2] Mivel a yattok nem tudtak sírni, a szemük sötétzöld elszíneződése jelezte az erős érzelmi felindultságot.

Bár Yimyam már a következő nap éjjel indulni akart, az utazást most Yama kérésére egy nappal elhalasztották, hogy a három barát végre együtt lehessen. Yzatul elmesélte, hogy mit élt át a bányában, Yzaura, hogy miket csináltak a kiképzőben, Yama pedig, hogy mivel töltötte napjait a törvényszegők között, s hogy miket látott a mumuknál. Nem csoda, hogy így hamar elszállt a nap. Yzatul az ébredése utáni másik napot már olyan éberen és elevenen töltötte, mintha csak egy jót pihent volna, s nem eszméletlenül feküdt volna napokig. Igen hálás volt Yrtnek, akinek az életét köszönhette, s ahogy beszélgettek a Tudás Könyvéről, végül is kibökte, hogy ő is szeretne a csapattal tartani.

A gyógyító is megvizsgálta, s azt mondta, hogy semmi baja. Miután Yzerat is beleegyezett, az expedíció egy újabb taggal bővült. Nem is csoda, ha harcos kísérőnek Yrt és Yldózer csatlakozott hozzájuk. Több fegyverforgatóra nem is volt szükség, de kellett még egy dolgozó, aki a csapat ellátásáról gondoskodott. Yuli, Yamáék régi nevelője örömmel vállalta el ezt a feladatot, s így, bár egy nap késéssel, de útra készen volt a küldöttség.

A hőmoszatoktól kivilágított csarnokban a két tündér erősen elütött a yattoktól. Magas, szőke lények voltak. Az egyik, akinek szőkésbarna haja volt, Trillának nevezte magát, a másik pedig, akinek a haja egészen világos szőke volt, a Gaius nevet viselte. Mindketten könnyű állatbőr ruhát viseltek. Fegyvereik az íjak és a rövid kardok voltak. Termetükben jóval a yattok fölé magasodtak, bár Yimyam a maga százhetven centijével majdnem utolérte őket. A yattok Yuli kivételével kétélű lándzsát vittek magukkal, s kétszeresen erősített gombabőr páncélt viseltek. Erről a kitinruháról a legtöbb nyílvessző is úgy pattant le, mintha csak sziklának ütődött volna. Mindannyian vittek magukkal egy-egy tőrt is fegyvernek, s bár a yattok mindent elfogyasztottak, ami ehető volt, mindenkinek jutott egy-egy kis hátizsák is. Ezekben kötelek, térképek és egyéb apró tárgyak voltak. A csapat vezetője Yimyam és vele Yama volt. A csapat többi tagja: három fekete yatt: Yzmún, Yzaura és Yzatul, a két testőr: Yrt és Yldózer és Yuli a dolgozó.

Yzerat kísérte el őket az elbarikádozott kijáratig, ami most egy szűk barlangnyílás volt. Búcsúzóul csettintettek néhányat, majd a csapat kilépett a hűvös hajnali levegőbe. A nyárvégi felhőtlen ég alatt jól lehűlt a levegő, ám ezzel nem sokat foglalkoztak. Inkább arra ügyeltek, hogy minél kisebb feltűnést keltsenek, míg eljutnak Hadd Lamúr erdejébe, ahol már biztonságban lehettek a gulani manók elől.

A távolból robbanások hallatszottak, ami jelezte, hogy a yatt pilóták megkezdték a bombázást. Üvöltések és farkasvonítások verték fel az erdő csendjét. Nem messze tőlük felfegyverzett manók rohantak a bombázás helyére, hogy megnézzék, mi történt.

Így hát a menet biztonságban távolodhatott a törvényszegők táborától. Yamának végig olyan érzése volt, hogy cserbenhagyta az otthon maradottakat. Mintha attól tartott volna, hogy Yzeratot nem láthatja többé viszont. Hamarosan megtalálták az ösvényt, ami a Wonk déli kapujától vezetett Hadd Lamúr felé. Jobbnak látták azonban, ha az ösvénytől biztos távolságban haladnak, mert nem akartak a manók valamelyik elszórt csapatával találkozni.

Bár az expedíció tagjai alaposan körülnéztek, mégis rejtve maradt a szemük elől az a két alak, akik egy szikla mögül leselkedve követték szemmel a távolodókat.

- Elindultak hát - mondta az egyik, egy alacsony, kopasz fekete yatt.

- Ahogy a Mester kitervelte - bólintott a mellette levő másik.

- És a kémünket is magukkal vitték. Yzarrnak megint igaza lett, bár én nem hittem, hogy sikerül. Aztán, hogy bejött ez a trükk a Tudás Könyvével...

- De hiszen az valóban létezik.

- Hát éppen ez az! De megszerezni lehetetlen. Ha annyi évig élnék, ahányan elpusztultak Kromanhoman csapdáiban...

- Akkor a mester a mi yattunkat is a halálba küldi? - rökönyödött meg a másik.

- Nem nagy kár érte - legyintett Yzmok. - Viszont ha véletlenül sikerül megszerezni a könyvet, akkor eljön az ő ideje. Yamának mindenképpen el kell pusztulnia! - a következő mondatot már haraggal mondta: - Remélem soha többet nem fogjuk látni!

A Wonk hegység erdejét sziklás törmeléklejtő váltotta fel, s ez már jóval nyíltabb terület volt, mint amin eddig haladtak. A csapat élén haladó Gaius most felemelte a kezét, hogy lelassítsa a menetet. A Hold halvány fénye beragyogta a tájat, s még az apró Khus[3] is fenn volt az égen. Tisztán ki lehetett venni a környéket, s a manók táborának zajai már messze a hátuk mögött maradtak. A szőke tündér továbbra is feltartotta a kezét, ezért az egész csapat megállt. Yimyam és Yzmún készenlétbe helyezték fegyvereiket, Yzaura pedig riadtan tekintett körül. Ebben a megvilágításban nem voltak biztonságban ezen a helyen.

Lassan, araszolva húzódtak feljebb, ahol nagyobb sziklák voltak, ám már későn. Farkaslovasok bukkantak elő a hegyoldalban, s ahogy észrevették őket, egyenesen feléjük vágtattak. Hat gulani manó, nagytestű zard farkasaik hátán, melyek inkább vaddisznóra emlékeztettek hatalmasra nőtt alsó szemfogaik miatt. Ha a gulaniak gyalog jönnek, nem jelentettek volna gondot, mert messziről észrevették volna őket. A farkasok puha talpa azonban nem okozott különösebb zajt, s a portyázó manók most zsákmányra éhesen vetették magukat a könnyűnek látszó prédára.

A yattok alacsony termete azonban megtévesztő volt. A két tündér egy szikla mögé ugrott, s íjaikat megfeszítve, lövésre készen várták a közeledőket. Yimyam, Yzmún és a két harcos csatarendbe álltak, s lándzsáikat erősen szorították. A farkasok jóval nagyobbak voltak náluk. Nyílvesszők suhantak, s két manó már le is fordult vadul vicsorgó hátasa hátáról. Ez azonban nem törte meg a támadás lendületét. A védők gyakorlott mozdulattal rebbentek szét a faltörőként közéjük rontó támadók elől, s máris oldalba tudták támadni őket. Yzaura és Yzatul viszont így is szorított helyzetbe került. Szerencsére Yama velük volt, s a feléjük rohanó állat egyszer csak arra eszmélt, hogy lábával a levegőben kapálózik, s nem képes tovább haladni. Gazdája rémülten ugrott le a hátáról, de Gaius és Trilla ismét lövésre kész volt, s ez a manó is az áldozatok közé került.

Egy másik manót Yzmún intézett el, míg Yrt és Yimyam közösen szabadította meg Gendort az egyik farkastól. Az, amelyik a levegőben volt, most nagy erővel vágódott az egyik acsarkodó társához, s így már alig maradt ellenség. Az a manó, aki még életben volt, most menekülőre fogta a dolgot. Ha Yama nem azzal az állattal lett volna elfoglalva, mely rájuk támadt, biztosan elkapta volna, de így kénytelen volt lándzsáját a farkasba hajítani, mely erre nyüszítve terült el a földön.

- Jó lesz, ha igyekszünk! - mondta Trilla - Ahogy ismerem ezeket, rögtön nyakunkra hozza az erősítést.

---

[3] Gendor kisebb holdja, mely a bolygótól távolabb keringett.

- Igazad van - bólintott Yimyam. - Szaporázzuk meg egy kicsit a tempót!

Hadd Lamúr erdeje már látótávolságon belül volt. Széles fekete csíkként terült el előttük a hajnali félhomályban. A magas, örökzöld óriástölgyek[4] már biztonságos menedéket jelentettek volna bármilyen ellenséggel szemben. Hiába vették azonban sietősre a tempót, még nyíllövésnyi távolságban voltak az erdőtől, mire hátuk mögött megjelentek a gulani lovasok.

- Itt vannak! - kiáltotta Yimyam.

- Futva még elérjük az erdőt - mondta Trilla, s már szedte is a lábait. Futás közben kezébe vette íját, s készenlétbe helyezte nyilait. Gaius szorosan a nyomában volt. A yattok kicsit lassabban, de követték a példájukat. Csak Yrt morgott valamit arról, hogy szégyen elmenekülni ilyen gyenge ellenfelek elől. Előttük a sűrű bozótos erdő mozgásnak indult, s ez kicsit meglepte és lelassította a yattokat.

- Gyertek! - kiáltotta Gaius, ahogy átfutott a szétnyílt bozótoson.

- Jaj! - hallatszott Yzatul hangja, amint elvágódott a földön. Yama megfordult, s látta, hogy az ellenség már közel van. Ha a varázslat fogott volna a feketéken, most minden bizonnyal a levegőbe emeli a barátját, s úgy siet a segítségére, ám ezt nem tehette meg. Yzatult azonban nem akarta magára hagyni, ezért ő is megállt.

- Hogy az a... - hallatszott Yldózer hangja, aki szintén visszafordult, hogy segítsen nekik. A többiek most értek be az erdőbe. A két tündér féltérdre ereszkedve várta, hogy kilőhesse nyilait.

Yama szembefordult a farkaslovasokkal, s elhatározta, hogyha kell, minden erejét latba veti, hogy megmentse barátját. A legközelebb levő támadó úgy torpant meg a varázslatától, mintha csak falba ütközött volna. A mögötte levők persze belerohantak, s ahogy a többi elöl lévő is elbukott, úgy az első sorokban hamarosan halomban álltak az összeütközött farkaslovasok. Yldózer az ölébe vette a sántikáló Yzatult, s úgy rohant el Yama mellett az erdő felé. A fiú csatlakozott hozzájuk.

Néhány lovasnak sikerült megkerülnie társait, s így a yatt varázsló után vetették magukat. A hajnali napfényben villódzó szablyáik már sok vért ontottak ezen a földön. Gaius és Trilla első lövései célba találtak, de a farkasokat ez nem állította meg. Yama és Yldózer beértek az erdőbe, s a két tündér egyből felpattant.

- Hátra! - kiáltotta Trilla, s hátrálás közben még leadott egy lövést, amit fülsértő farkasüvöltés követett. Ahogy hátráltak, a növényzet megint megmozdult. Szúrós indák, tövises bokrok zárták el az imént még szabad utat, s a nagy lendülettől megindult farkaslovasok most ebbe a növényfalba rohantak bele. Hiába vagdalkoztak és szitkozódtak a menekülők után. Kezükre és lábukra indák tekeredtek, hátasaikat liánok ejtették foglyul. Ebből azonban Yamáék már csak homályos hőfoltokat láttak. A manók üvöltését viszont még sokáig visszhangozta az erdő.

Itt voltak hát. Hadd Lamúr ősi erdejében, mely a Nagy Homály előtt is ugyanígy állt, s azóta is bevehetetlen birodalma a tündéreknek. Megálltak egy rövid időre, hogy megnézzék Yzatul sebét. A fekete yatt szerencsére nem sérült meg nagyon. Kicsit fájt a bokája, s egy helyen lehorzsolta a pikkelyeit. Yzaura gyakorlott mozdulattal látta el a sebet. Vékony gombaselyemmel kötötte át, ami tartotta, de ugyanakkor engedte szellőzni is. Így indultak most tovább a toronymagasságú fák árnyékában, melyek alatt olyan sűrű volt az aljnövényzet, hogy még a yatt hőlátásnak sem sok hasznát vették. Egyedül a vékony ösvény volt látható előttük,

---

[4] Quercus maximus

mely tiszta és egyenes volt, mintha valaki lesöpörte és elegyengette volna előttük. Nem volt túl széles, mert maximum ketten fértek el rajta egymás mellett. Így hát párosával haladtak befelé, maguk mögött hagyva a Wonknak még az árnyékát is.

VI. fejezet
VALAMI BŰZLIK

A tündérek biztos léptekkel vezették a csapatot. Az ösvény nem ágazott el, vagy ha el is ágazott, a többi utat sűrű növényzet borította. A nyüzsgő élővilágnak csak a távoli hangjai jutottak el a fülükbe, ahogy egyre beljebb hatoltak az erdőbe. Az élet gazdagsága csodálattal töltötte el őket, ahogy egyre messzebb kerültek otthonuktól és kitárultak előttük Hadd Lamúr színes virágai, melyek a hatalmas tölgyfák árnyékában is úgy pompáztak, mintha csak a ragyogó napfényt kellene visszaverniük. Kényelmesen haladtak. Yama Yimyam mellé ment, hogy kikérdezze a további útitervekről.

- Hadd Lamúrtól délre is emberek laknak. De azt lehet-e tudni, hogy milyen természetűek?

- Tudomásom szerint Lídiumból származnak ők is. Ugyanolyan emberek, mint akik a Wonktól északra élnek - felelte Yimyam

- Akkor valószínűleg békében átkelhetünk a birodalmukon.

- Az nem biztos. Nincsenek híreink arról, hogy az északi birodalmakban folyó háborúk nem kerültek-e át ide is. Nhuúl nem is titkolja, hogy Gendor uralmára tör.

- A Wonk most elég védtelen...

- Ez nem igaz! - vágta rá egyből a nagyfőnök. - A háborúban nagyon kicsi veszteségeink voltak. Egyedül a nagyasszony hiánya az, ami aggasztó. Jó pár évtizedet kellene várni arra, hogy a népünk nagyasszony nélkül annyira legyengüljön a Wonkban, hogy el kelljen hagynunk.

- Akkor jó - nyugodott meg Yama. - Folyton olyan érzésem volt, hogy nagy veszélyben hagytuk ott a őket.

- Ebben nem tévedtél sokat - jegyezte meg sejtelmesen a zöldhajú Yimyam, de nem mondott többet.

Gaius most megállította a menetet. Felemelte a kezét, majd a szája elé tette a mutatóujját, jelezve, hogy lehetőleg ne csapjanak zajt. Az orrába valamilyen fehér anyagot tömött, s trilla is ugyanígy tett. A yattok beleszagoltak a levegőbe, de egyelőre nem éreztek semmit, hiszen sokkal rosszabb volt a szaglásuk, mint a tündéreknek. Úgy látszik, veszélyes helyre érkeztek, mert a tündérek most már lassabban, s óvatosabban haladtak, mint eddig. Aztán ahogy tovább-mentek, már a yattok is kezdtek érezni valamilyen bűzt.

Az ösvény egy helyen kétfelé ágazott, s a távolból vidám zajok hallatszottak. A tündérek gyorsítottak a lépteiken, de már hiába. Trilla bosszúsan sóhajtott fel: - Ó ne! - Az úton előttük három apró szőrmók állt, kezükben bogyókkal teli kosárral. - Ezek a fingok! Reméltem, hogy nem futunk össze velük!

Azok, ahogy meglátták az érkezőket, nagy örömrivalgásban törtek ki. Maguk körül fertelmes bűzt árasztottak, ami még a yattok gyenge orrát is facsarta. Nyelvük furcsa makogás volt, amit a yattok nem értettek, de gesztusaik egyértelműen elárulták, hogy azt akarják: menjenek velük. Mindezt megerősítendő az egyikük sípot vett elő és jó nagyot bele is fújt. A két tündér némileg elsápadt, mert már tudták, hogy mi következik. Az erős szag, azzal fokozódott tovább, hogy a sípszó hívására megmozdult az erdő és fingok tucatjai jelentek meg örvendezve. Nem volt más lehetőségük: velük kellett menni.

Ezek a lények akkorára nőttek, mint egy yatt dolgozó. Gátlásaik nem nagyon voltak, mert alaposan megvizsgálták a yattokat. Körülugrálták, megsimogattak őket, s mondtak is valamit makogó nyelvükön. Mikor az egyikük meglátta Yzatul lábán a kötözést, minden kérdés nélkül a hátára kapta a meglepett yattot és elindult vele a falujuk felé. A többiek kénytelen-kelletlen követték őket.

A települést inkább lehetett volna nevezni játszótérnek, mint falunak. A kisebb-nagyobb faházak úgy voltak megépítve, hogy kihasználták az erdő sajátosságait. A legtöbb egy óriástölgy törzsébe volt faragva, de akadtak teljesen különálló faházak is. Némelyik egészen magasan, a lombkorona alatt. Rengeteg kötél és csúszda volt itt, hogy a kifeszített hálókról ne is beszéljünk. Eleinte a yattok nem is értették, hogy mire való mindez, ám ahogy híre ment, hogy vendégek érkeztek, kiderült, hogy a fingok a köteleken lengve és a csúszdákon csúszva közlekedtek. Mások egyszerűen kiugrottak az ajtón (vagy ablakon), s belepottyantak az alatta kifeszített hálóba. Eközben nagyokat nevettek. A leglátványosabb a falu vezetőjének érkezése volt, akit a többiek nagy tisztelettel figyeltek. Miközben szaltót írt le a magasban, visszapattant egy erősebben kifeszített hálóról, elkapott egy kötelet és leírt egy tiszteletkört a falu felett. Aztán végül egy alacsonyabb hálóba ugrott, melyből az utazók elé pottyant.

A sebesült Yzatult eközben ellátták, s a kötést is kicserélték a lábán. Meglepően járatosak voltak a gyógyításban. Valamilyen kenőcsöt is a lábára kentek, ami enyhítette a fájdalmakat. Hellyel, majd bogyókkal kínálták a vendégeket, miközben az egész falu elősereglett. Voltak köztük idősebb, fakóbb bundájú fingok, de karon ülő csecsemők is. Csak az arcuk volt csupasz, melyen nagy fekete, kíváncsi szemek vizsgálták a yattokat. Apró, szögletes fogaik elő-elő villantak a szájukból, s olyan erős szag vette őket körül, hogy azt már a yattok is nehezen bírták elviselni.

- Bost besélnünk kell nekik - mondta Trilla. Betömött orra furcsa színezetet adott a hangjának. - Addig neb engednek továbbbenni binket, abíg nem bondtunk el egy besét, vagy történetet. Binden erre járónak be kell tartania ezt az illebszabályt, hacsak nem akar bogyófürdőt venni. - A tündér nem volt túl lelkes, de ahogy körben ültek a falu főterén, fejük fölött a magasba nyúló óriástölgyekkel és a mindenfelé fellógatott hálókkal, arca megenyhült, szeme a távolba révedt, s miután letelepedtek egy körben a falu főterén egy történetet kezdett el mesélni a fingok nyelvén.

Yama nem értett semmit az egészből, a tündér hangja mégis nyugalommal töltötte el. Mintha csak egy bódító varázslat hatása alá került volna, ahogy Trilla beszélt. Régi emlékei jutottak eszébe, mikor még a Wonkban tanult és játszott. Végignézett Yzatulon, Yzmúnon és Yzaurán. A régi kedves emlékek halvány mosolyt csaltak az arcára. Percekig, vagy órákig ültek így némán, nem tudta. Egyszer csak arra eszmélt, hogy a tündér befejezte a mesét. A nap magasan a fejük fölött járt, ahogy a fingok üdvrivalgással és tapssal köszönték meg a történetet. Trilla és Gaius felállt, s a yattok követték őket. Most ismét ők kerültek a figyelem középpontjába, ami különösen a két harcost érintette kellemetlenül. Yrt többször is felmordult, amikor a lándzsáját piszkálták, de a fingok ezen is jól mulattak, mintha pont ezért csinálták volna. Olyanok voltak, ahogy kezdték elhagyni a falut, mint egy lármás karneváli felvonulás. Az ösvényen, ahol már szűkebb volt az út, nem követték őket annyian. A főnök is elbúcsúzott tőlük, de egy darabig még a nyomukban volt egypár fiatal, mindenre elszánt fing, akik Yldózer társaságát igen megkedvelték, mert ő tudott a legrémisztőbben morogni.

Trilla és Gaius csak késő délután vették ki orrukból a tömést, mikor már jó messze maguk mögött hagyták a falut.

VII. fejezet
SIVATAG

Morx Xandrum erődje Sindol sivatagának közepén emelkedett, messze, északra a Wonktól. Ez volt a Nhuúl nevű mágus főhadiszállása. Innen irányította azokat a hadműveleteket, melyek felbolygatták Gendor addig viszonylag békés világát. A fekete tornyokat gyémántból készített burok vette körül, melyet a nagy mágus készített varázslattal. Maga az erőd messziről úgy nézett ki, mintha egy fuldokló nyúlna fekete ujjaival az ég felé, ahogy elnyelte a sivatag sárga homokja.

Az építmény körül a száraz környezet ellenére gazdag volt az élet. Nyüzsgő város vette körül Morx Xandrumot, melyet sindolidák laktak. Ezek a majomszerű lények szívós, izmos polgárai voltak a mágus birodalmának. Ide érkezett most egy dinogló,[5] aki messziről, délnyugat felől jött. Hátasa egy jól megtermett aliwalia még a sindolidák között is nagy tiszteletet váltott ki. Az állat majd négy méter magas ragadozó dinoszaurusz volt, s hüllőszemei láthatóan kiéhezve néztek az izmos, jó húsban levő bennszülöttekre. Lovasa, egy testes ogre úgy nézett ki, mint aki az átmenetet képezi az óriások és a manók között. Könnyedén tartotta vissza hátasát attól, hogy a tömegbe rontson, s egyenesen a fekete erőd felé vette az irányt.

A sindolidák nem éppen jó szívükről, s puhányságukról voltak ismeretesek - talán ezért is kedvelte őket a mágus - mégis ijedten néztek az utazókra. Köztudomású volt ugyanis, hogy az ogrék mindenféle lényt megesznek, ráadásul általában nyersen. A sindolidák is megettek ugyan mindenféle lényt, de legalább nem nyersen. A hüllő hátán egy ogre különösen nem keltett jó benyomást a szemlélődőben.

Átvágott a hosszú utcákon, majd az első kapu előtt leszállt hátasáról, és az őrök elé lépett. Négy jól megtermett sindolida vigyázott itt arra, hogy illetéktelen ne léphessen be.

- Mit akarsz? - förmedt rá az egyik őr, bár az ogre jóval nagyobb termetű volt, mint ő.

- Ghalat vagyok A Nagyúrhoz jöttem.

- Akkor várnod kell! - mondta ugyanaz az alak. Úgy látszik rendesen kiölték belőle a félelmet, mert egyáltalán nem tartott a jövevénytől. Aztán az arca megmerevedett egy pillanatra, s a hangja egészen kedvesre változott. - Ó bocsáss meg uram! Urunk nagy örömmel fogad téged.

- Ez már más! - mordult fel az ogre, s átvezette a kitáruló kapun nagytestű hátasát. Az aliwala csak leszegett fejjel mehetett be a számára alacsonynak épült bejáraton. Bent voltak hát a belső várban, mely mögött emelkedett Morx Xandrum gyémánt erődje. Kevesen jöttek be ide, s bizony még kevesebben távoztak azóta, mióta kitört a viszály a mágusok között. Az ogre ezzel mit sem törődve, töretlen lendülettel haladt tovább célja felé. Mögötte döngve záródott be a kapu.

- Megőrültél Kilpak? - kérdezte társát az egyik sindolida őr. - Miért engedted be az ogrét? Hiszen nem volt Urunktól belépője!

- Milyen ogrét? - kérdezte vissza Kilpak.

---

[5] dínóháton utazó

Ghalat tudatvarázsló volt, aki Sindol sivatagától délnyugatra élt. Többnyire ártatlan utazókkal táplálkozott, de az utóbbi időben egyre ritkábban vetődött a közelébe idegen lény. Ő maga pedig Gessomba, az ogrék egyetlen városába be nem tette volna a lábát. Inkább eljött a nagy mágushoz, hogy felajánlja neki szolgálatait. Mosoly futott a szájára, ahogy az újabb őrséghez közeledve használta a varázserejét. Tisztán olvasott a vele szemben állók gondolataiban: *Micsoda egy monstrum* - gondolta az egyik. *Négy napig jól laknánk belőle* - elmélkedett a másik. *Ki a fene engedte be?* - hökkent meg a középső, aki társainál kicsit erősebb volt, de még így is jóval kisebb az érkezőnél.

Mivel érezte, hogy önszántukból nem engednék tovább, ismét varázslathoz akart fordulni, ám a kapu most kitárult. Egy páncélruhás sindolida lépett elő, s végignézett Ghalaton. *Ha érted, amire gondolok, gyere utánam* - gondolta, miközben intett a kezével az őröknek, hogy engedjék be.

- Jobb, ha Wuffot nem hagyom itt egyedül - mondta erre az ogre. - Ugyanis régen evett már... - sárga fogaival rávigyorgott az őrökre, akik bizalmatlanul méregették az aliwalát.

- *Várj itt!* - gondolta a sindolida és eltűnt az erőd homályában. Csak percek múlva tért vissza egy kisebb üvegcsével. Minden magyarázat nélkül Ghalathoz lépett és a kezébe nyomta. *Itasd meg vele!*

- Ha Wuffnak baja lesz tőle, téged eszlek meg vacsorára! - közölte Ghalat és kivette a dugót a fiolából. Rávágott az aliwala nyakára, mire az lehajtotta a fejét - Igyál! - szólt rá az ogre, s a hüllő kitátotta félelmetes pofáját. Ghalat beleöntötte a folyadékot, amit az szomjasan nyelt le, s úgy nézett gazdájára, mint aki várja a következő adagot. Aztán eltűnt az élénkség a szeméből, s döngve terült el a földön.

- Micsoda?! - hördült fel Ghalat, ám egy hangot hallott, most közvetlenül a fejében: *Uram feltétlen bizalmat vár el tőled!*

Az erőd belül pompásan volt berendezve, s ez még egy ogrénak is szemet szúrt. Ghalat azonban nem volt közönséges ogre. Különleges képességei miatt már kiskorában kitaszította magából a főleg állattenyésztéssel foglalkozó ogre társadalom, s így egy darabig útonállásra kényszerült. Ha lehet ezt mondani, utálta a saját fajtáját, s megvetette a többi népet is. Ahogy teltek az évek, megtanulta egyre jobban kihasználni különleges képességét; azt, hogy képes volt mások gondolataiban olvasni. Aztán rájött, hogy irányítani is képes őket, s így hatalma egyre nőtt. Megérezte a hatalom ízét, de többre vágyott. Eleinte rabszolgákat tartott, akikkel bármit meg tudott csináltatni, majd, ha megunta, akkor felfalta őket. Elhatározta, hogy megmutatja a népének mire képes. Eleinte sereget akart szervezni, de aztán, mikor rájött, hogy a sok harcos tudatának irányítása minden erejét kiveszi, máshogy döntött. Hallott már a mágusokról, s most úgy érezte, eljött az ideje, hogy újat tanuljon, s növelje hatalmát.

A terem, melyben várakoznia kellett, neki tetszetősen volt berendezve. A falakon különféle lények trófeái voltak felfüggesztve - volt közte ogre is. - A bútorzat dinoszauruszok csontjából készült. Maga a fotel, melyben Ghalat várakozott szintén csontból volt. Talán egy brachiosaurus medencecsontjából lett kifaragva. Valahogy sugározta ez a hely a halált és az elmúlást. Tudta, hogy ez nem több, mint egyszerű lelki hadviselés. Egy sindolida bizonyára berezel attól, ha egy fajtársának a kitömött portréját látja meg a falon, ám Ghalat - neveltetéséből és étkezési szokásaiból kifolyólag - nem hatódott meg ettől. Valahogy ilyennek képzelt el egy ideálisan berendezett lakosztályt.

- *Uram vár!* - Hallotta meg agyában a hangot, s a terem keleti ajtaja látszólag magától kitárult.

- *Micsoda színpadiasság!* - gondolta, ám beburkolta gondolatait, mert már tudta, hogy itt vannak a maga fajtájából is. Az ajtó egy folyosóra, majd egy szélesen ívelő lépcsőhöz vezetett. A lépcső felső végében hüllőcsontokból készített fehér kapu volt. Ghalat nem csodálkozott azon, hogy az ajtók maguktól nyíltak ki.

A szeme elé táruló csarnok olyan volt, mint amilyennek elképzelte. A kapuval szemben ült Morx Xandrum - másik nevén Nhuúl - dinoszaurusz-csontokból készített trónján. A csarnokot úgy formázták meg, mintha egy óriási hüllő belseje lenne. A mennyezetet tartó íves csont-oszlopok határozottan bordákra emlékeztettek, a trón körül kialakított tér pedig egy üres koponyára hasonlított, amint tátott szájával éppen a trónt akarja bekapni. A trónus előtt és fölött ívelt a két állkapocs, melyek szintén csontokból és hegyes fogakból álltak.

Az állkapocs központjában egy feketeruhás, emberforma lény ült. Jóval kisebb volt az ogrénál. - Ghalat ezen kicsit csalódott, mert Nhuúlt jóval rémesebbnek képzelte el. - Fején dino-szaurusz-fogakból készített koronát viselt, arca szögletes volt, sötétlő szeme pedig szigorúan nézett a belépőre vastag szemöldöke alól. Szája halvány mosolyra húzódott Ghalat láttán, de az ogre most is csak a fejében hallotta a szavakat.

- *Ha a szolgálataimat keresed, van számodra egy feladatom.*

- *Cserébe tudást kérek* - gondolta Ghalat.

- *Tetszik az ajánlat!* - jött a válasz, majd olyan erős zúgás támadt az ogre fejében, hogy kénytelen volt a fejéhez kapni és az agyában keletkező fájdalomtól önkéntelenül térdre rogyott. Hangot azonban elfojtott ziháláson kívül nem adott ki.

Nhuúl tetszését elnyerte az ogre akaratereje, s engedett a mentális szorításon. - *Csak, hogy tisztában legyél a hatalmammal!* - hallatszott most Ghalat fejében a hang, miközben feltápászkodott. - *Murbusz a szállásodra kísér, s holnap felkészítelek a küldetésedre. Az aliwalád az istállóba került.*

- *Köszönöm uram!* - válaszolta Ghalat merészen Nhuúl szemébe nézve. A Mágus alakja eközben elhalványult és egy fénylobbanás után eltűnt. A háta mögött lépések hallatszottak, s az a sindolida jelent meg, aki felkísérte. Az ogre némán követte, bár fejében még lüktetett a fájdalom.

Ghalat elégedetten ment le az istállóba, miután borral sűrűn öblögette le a nyersen elfogyasz-tott dínóhúst. Wuff lecsukott szemhéjakkal feküdt a szalmában, de egyenletes volt a légzése. Az istálló apróbb hüllőkkel volt tele, legalábbis a sindolidák által használt dryptosaurusok jóval kisebbek voltak Wuffnál. Két szőrös sindolida etette ezeket a hátasokat. Ahogy Ghalat jobban körülnézett, megfigyelhette a gyilkos módon elkészített dínószerszámokat is. Az állatok fejére olyan hámot tettek, mely éles és hegyes, csillag keresztmetszetű fémszarvat tartalmazott, s a nyeregre kétoldalt hosszú lándzsatartók voltak erősítve. Ezeknek a segítségével már akkor felnyársalhatták az ellenfelet, mielőtt az még kardcsapásnyi távolságra ért volna. Az ogre megpaskolta békésen szunyókáló hátasát, s lassan elindult a lépcső felé. Eközben megpróbálta kifürkészni a két sindolida gondolatait.

- *Még három nap és útra kelhettek, picinyeim* - gondolta az egyik, ám Ghalat azt nem tudta kiolvasni, hogy hova lesz az az út, a kérdezősködést pedig nem tartotta helyesnek ezen a helyen. Megpróbálta hát a másikat: - *Hogy dögölt volna meg Nyafranc, mielőtt lebetegszik. Most nekem kell etetnem ezt a sok harapós dögöt. Zerkefal kezét is leharapta az egyik mocsok.* - Ettől sem lettem okosabb - gondolta az ogre, majd felbattyogott a lépcsőn. Csigalépcső vezetett a szobája felé eső folyosóig. A falakat érdekes, fényt adó kövek világították meg.

Hogy Nhuúl milyen mágiával csinálta ezt, azt nem tudta, de nem is érdekelte. A szállása fejedelmi volt és viszonylag értelmes társaságot tudhatott maga mellett. Érezte, hogy eljött a bizonyítás ideje. Itt nem csak azért fogják kedvelni, mert a tudatuknál fogva tartja őket, hanem mert olyan gonoszak, mint ő. Vigyorogva paskolta meg a kitömött emberfejet, ami az ajtó mellett volt a falra erősítve. Becsapta maga mögött a nehéz ajtót, s végigfeküdt a kényelmes ágyon. Már várta a holnapot.

VIII. fejezet
A TRÜKKMESTER

Már sötétedett, mikor Yamáék elérték az első tündérek lakta falut. A település a fák lombkoronája közé épült, tiszteletben tartva a természet által alkotott formákat. A házak szorosan a fa törzséhez simultak, s csak úgy rögzítették őket a fákhoz, ahogy a madarak a fészkeiket. Kötelek, kötéllétrák, vagy csigalépcsők íveltek a magasba, de az idősebb tündérek számára elmés felvonószerkezetek is voltak, melyek segítségével minden erőfeszítés nélkül a lombok közé emelkedhettek.

- Mi ez a furcsa zaj? - kérdezte Gaiust Yimyam.

- Egész kellemes - tette hozzá Yama.

- A zenére gondolsz? - kérdezett vissza a tündér csodálkozva.

- Ez a zene? - ámult el az ifjú nagyfőnök. - Csodálatos! El kell mondanod, hogyan csináljátok!

- Erről hamarosan magad is meggyőződhetsz. Most másszunk fel az utazóházhoz! - mondta Trilla mosolyogva.

- Mi ez a szerkezet? - lépett Yzaura érdeklődve az egyik felvonóhoz.

- Az idősebb tündérek ebbe szállnak be, ha le, vagy fel akarnak utazni. Egy ellensúly és egy kar segítségével működik.

- Ennek sok hasznát vennénk a Wonkban - jegyezte meg a fekete yatt. - Kipróbálhatjuk?

- Egész nyugodtan! - mondta Gaius. - Gyertek! Megmutatom, hogy működik. Egyetlen hibája csak az, hogy három tündérnél többet nem bír el - odalépett a szerkezethez, mely egy fából készült kalitkaszerű részből és a rá erősített két kötélből állt. A kötél apró csigákban mozgott. - Ha megemelem ezt a kart - fogta meg a kalitkára erősített fogantyút -, akkor felemelkedik, ha pedig visszatolom, leereszkedik. Ilyen egyszerű a működése.

- Csodálatos - jegyezte meg Yzaura, s a többiek is ámulva nézték, ahogy Gaius le és föl mozgott a szerkezet segítségével. Yzmún nem fecsérelte álmélkodásra az idejét, hanem elővett egy bőruszt, s gyorsan felvázolta rá, amit látott. Persze Yrt és Yldózer nem volt hajlandó kivárni, míg a lift visszaérkezik, s inkább felmásztak egy kötéllétrán.

Yama, Yimyam és Yzaura érkeztek elsőnek, bár a két harcos csak pár másodperccel maradt le tőlük. Egy pallóra értek fel, mely elég széles volt, s több vékonyabb - korláttal ellátott - pallóhoz vezetett. A stabil sziklákhoz szokott yattok számára ez az ingatag, fából készült terep bizony elég kétségbeejtő tákolmánynak számított. Yzaura kétségbeesetten kapaszkodott a pallók mellé felerősített korlátba, s szemei igen elsötétültek, mikor lefelé nézett. Yama nem aggódott, tudván, hogy veszély esetén képes lebegni, vagy akárhova átvarázsolni magát, s a feketék kivételével ezt a többiekkel is megtetethette. Mikor Yuli is felért, elindultak a pallókon. Óvatosan követték a tündéreket, akik fürgén mozogtak ezen a terepen. Trilla és Gaius megálltak egy nagyobb épület előtt, látván, hogy a yattok jócskán lemaradtak. Yama Yldózer mögött haladt. Bár a harcos nem félt a mélységtől, mégis láthatóan ügyetlenül haladt ezen a helyen. Egy óvatlan pillanatban meg is csúszott a lába, s önkéntelenül elkezdett hadonászni a kezével. Persze a nagytestű harcos egyetlen karcsapása Yama számára erős ütés volt, s a fiú most egyensúlyát vesztve átesett a korláton. Bár az ütés váratlanul érte, volt annyi lélekjelenléte, hogy lebegésbe varázsolja magát.

- Bocsánat! - hebegte Yldózer, aki megrökönyödve kapaszkodott a korlátba.

- Óvatosabb is lehetnél! - zsörtölődött Yama. - Kész szerencse, hogy nem Yzatult, vagy Yzaurát lökted meg, mert őket még megmenteni sem tudtam volna.

- Megbillent alattam a léc... - szabadkozott a harcos, de Yama leintette:

- Semmi vész! - s visszalebegett a pallóra. - Inkább tartsunk nagyobb követési távolságot!

- Ne ijedjetek meg! - kiáltotta nekik Gaius. - Ha jobban lenéztek, észreveszitek a kifeszített hálót is! - és valóban, ahogy lenéztek, bár mereszteni kellett a szemüket, meglátták a vékony fonalakból készített hálókat, melyek minden palló alatt ki voltak feszítve.

- És ezek elbírnak minket? - csodálkozott Yzatul.

- Többet is, mint gondolnád! - mondta Gaius. - Mi nem olyan anyagot használunk, mint a fingok. Ez a kötél, vékony, átlátszó és erős daimling.

- Ez megnyugtató - jegyezte meg Yzaura.

- Azért csak legyünk óvatosak - mondta Yimyam, aki már felért a két tündér mellé. Ahogy a többiek is odaértek, beléptek az építménybe.

- Ez egy utazóház - közölte Trilla. - Tíz tündér is megszállhat itt éjszakára. Ennek az egyetlen feltétele, hogy másnap mindent ugyanolyan állapotban hagy itt, mint amilyenben találta. Az összes faluban van ilyen utazóház. Helyezzétek kényelembe magatokat, amíg szerzek némi élelmet.

A yattok bizalmatlanul néztek a meglehetősen puhának tűnő ágyakra. A többi bútorzat azonban kényelmesnek tűnt. A tágas faházban köröskörül nyolc ágy volt elhelyezve, s középen nyolc fából készült szék vette körül az asztalt. A falakon polcok voltak edényekkel és evőeszközökkel. A ház egyik sarkában egy hordószerű fémtárgy állt.

- Ez micsoda? - kérdezte Yama Yimyamtól.

- Ha jól tudom kályha - válaszolta a nagyfőnök. - A tündérek ezzel csinálnak meleget.

- Hát hőmoszatot azt nem látok, az biztos - mondta Yzatul.

- Miért ilyen puhák az ágyak? - érdeklődött most Yzaura. - Ezeken nem lehet kényelmesen aludni.

- Talán jobb, ha a földön alszunk - élcelődött Yzmún.

- Nem is rossz ötlet - kapott a lehetőségen Yama.

- Valóban jobb, ha a földön alszunk, mert szükségünk lesz az erőnkre. Holnap is hosszú út áll előttünk - mondta Yimyam, miközben kiterítette maga előtt Gendor Délvidékének térképét - legalábbis ami meg volt belőle, ugyanis Hadd Lamúrtól délre már csak egyetlen város volt felrajzolva: Diut Igvaur, Paldin emberlakta fővárosa.

- Milyen messze vagyunk az emberek földjétől? - kérdezte Yzatul.

- Úgy két, vagy három nap - saccolta meg a térkép alapján Yzmún.

- Egy hét alatt elérhetünk a célunkhoz, s egy újabb hét a visszaút - legyintett csüggedten Yama. - Ki tudja, addig mi történik otthon?

Yzmok tanítómester fölényesen nézett végig a húsz harcoson, akik előtte álltak. A bányából hozatta fel őket, s most arra készült, hogy elmondja nekik terveit. A fekete yatt mellett négy Mester Gárda tag állt - biztos, ami biztos - jól felfegyverkezve.

- Tehát a népünk érdekében vállaljátok ezt a feladatot, s ha sikerrel jártok, elengedjük minden büntetéseteket. Yzerat és Yzbatar a két fő ellenségünk. Velük kell végeznetek először. Előadjátok nekik a mesét a szökésetekről, s hogy szeretnétek csatlakozni a törvényszegőkhöz. Azután, ha sikerrel jártatok, megszabadultok tőlük és visszatérhettek a népetekhez. Ha teljesítettétek a feladatot, a népünk újra egységes lehet, s egyesült erővel megszabadulhatunk a szürke yattoktól is. Itt az ideje, hogy visszaállítsuk a rendet a Wonkban. Kinek van kérdése?

- Úgy hallottam, hogy manók vették körül a törvényszegők táborát - mondta az egyik harcos, aki az első sorban állt. - Hogy tudunk átjutni a manókon fegyver nélkül?

- Ha mindannyian kapnátok fegyvert, az túl gyanús lenne. Éppen ezért nyolc lándzsát és hat tőrt kaptok. A többi fegyvert szerezzétek meg a manóktól!

- A Wonkért! - közölte egy másik harcos.

- És legyetek óvatosak! Yzerat és Yzbatar is Mester Gárda tagok voltak! Nem lesz könnyű kivégezni őket!

Alig végeztek a vacsorával, egy magas, szőke tündér lépett be hozzájuk. Trilla letette a kezében levő mandolint, amivel a yattokat szórakoztatta, hiszen a Wonkban nem ismerték a zenét és az énekeket. Kíváncsian néztek a tündérre, aki bizonytalanul üdvözölte őket.

- Van köztetek egy varázstudó?

- Igen - válaszolta Yama.

- Mesterem szeretne beszélni veled - mondta a tündér, zavartan tördelve a kezét.

- Miféle mestered? - kérdezett vissza Yama.

- Zrin trükkmester.

- Trükkmester? - mosolyodott el a fiú. - Az meg miféle szerzet.

- Így nevezik a mágia ellenségeit - komorodott el Yimyam. - Miért nem ő maga jön ide, ha akar valamit?

- Mesterem nincs ártó szándékkal, csupán beszélni kíván a yatt varázslóval - közölte ere a tündér.

- Ebben csak megerősíthetem - szólalt meg most Trilla. - Zrin trükkmester a lehető legjobb tündér, akit ismerünk. Még sohasem ártott senkinek. Talán inkább arról akar meggyőződni, hogy Yama sincs ártó szándékkal.

- Veled megyek - mondta erre Yama, majd a többiekhez fordult: - Ne aggódjatok!

- Légy óvatos! - kérte Yimyam, aki nem akarta befolyásolni a fiút, bár nem örült annak, hogy ilyen könnyen beadta a derekát. Furcsamód nem érzett veszélyt, pedig tudta, hogy a trükk-mesterek minden varázstudó esküdt ellenségei. Azért még hozzátette, mielőtt Yama becsukta volna maga mögött az ajtót: - Kiálts, ha baj van!

A tündér megállt az utazóház előtt, s a magasba nézett. Kint már sötét volt, s a falu házaiban mindenütt égtek a lámpások. Kellemes zeneszó hallatszott többfelől is, s valahol énekeltek a tündérek. Legszívesebben hagyta volna a trükkmestert, s megnézte volna a zenészeket, de nem tehette. A tündér a magasba mutatott. Fölöttük, talán a legmagasabb tölgyfán, jóval feljebb az utolsó ház fölött egy kis kunyhó volt a magasban. Yama a szemével jól látta, hogy semmilyen kötél, vagy lépcső nem vezet oda. Hogy a trükkmesterek hogyan közlekedtek, azt rögtön maga is megszemlélhette, mert a tündér a magasba emelte a kezét, amiből egy tárgy vágódott ki, amire kötél volt erősítve. Aztán a tündér a magasba emelkedett. Himbálózó alakja gyorsan mozgott felfelé a levegőben. Yama lebegéssel követte.

A fakunyhó az erdő fölé magasodott. A legmagasabb fa ágaira volt felépítve. Felettük a csillagos ég szépsége most ismét csodálattal töltötte el Yamát. A szél itt érezhető volt, s kicsit mozgatta is az alattuk levő ágakat. Ettől az egész ház egy lassú, ringatózó mozgást végzett. A tündér belépett az ajtón, mely egy kivilágított szobába vezetett. Yama követte.

A szobában egy asztalnál bíbor köpenyes férfi ült. Tündér mértékkel mérve is elég idősnek tűnt. Fehér szakálla, mosolygósan csillogó szemei még Yamára is megnyugtató hatással voltak, akinek az emberi arc ugyan elég idegennek tűnt. A trükkmester kék szemei figyelmesen végignéztek a yatton.

- Üdvözöllek Yamaying - szólalt meg Zrin. - Köszönöm, hogy elfogadtad a meghívásomat.

- Köszönöm a meghívást - válaszolta udvariasan a fiú. - Kíváncsian várom, hogy miért hívtál.

- Foglalj helyet! - mutatott a székre az asztal mellett, s intett a magas tündérnek, hogy elmehet. Az némán távozott a szobából.

- Nem véletlen, hogy ide hívtalak, s nem magam mentem el hozzád - mondta a trükkmester, s szemeit le nem véve Yamáról hátradőlt a székén. - Kíváncsi vagyok, hogy tisztában vagy-e azzal, hogy miből áll a varázserőd?

- Természetesen - válaszolta készséggel Yama. - Tér-varázsló vagyok. Tudok lebegni...

- Nem erre gondoltam - szakította félbe a férfi és az arca elkomorult. - Mi okozza a varázserődet?

- Azt nem tudom pontosan megnevezni. Valami erő költözött belém, ami olyan, mintha egy külön élőlény lenne. Mégis engedelmeskedik az akaratomnak.

- A démonodra gondolsz? - kérdezte Zrin.

- Igen. Látom ismered ezt a nevet.

- Tudnod kell, hogy a benned lakó démon gonosz! - bökte ki a trükkmester. - Jobb, ha mielőbb megszabadulsz tőle.

- Miért lenne gonosz? - kérdezett vissza Yama, bár jól tudta, hogy a trükkmester igazat mond. - Hiszen életeket menthetek vele. Már a saját életemet is megmentettem a „démonom” erejével.

Zrin összeráncolta a homlokát. - A varázserő hatalmat ad, a hatalom pedig pusztító erő. A hatalom olyan dolog, amit meg kell tartanod, meg kell védened és óvnod kell! Most még talán nem élsz vissza vele, de előbb utóbb elvárod, hogy tiszteljenek a hatalmadért! Aztán sárba tiporsz másokat, ha ezt nem teszik meg! - A trükkmester szeme most mérgesen villant: - Akár az életük árán is!

- Ez nem igaz! - tört ki Yama. - Összehordasz itt mindent, de halvány gőzöd sincs arról, hogy ki vagyok, és hogy mire használom az erőmet!

- Ebben látod igazad van! - emelte fel a hangját az öreg. - Csak az a baj, hogy te sem tudod, hogy ki vagy és mire használod az erődet! - szeméből eltűnt a harag. Visszatért bele a békesség és újra hátradőlt a székén. - Még nem ismered a szeretet hatalmát!

- És arra gondoltál, hogy most megkérek egy Névtelent, hogy szabadítson meg a démonomtól? - Yama kérdése kicsit gúnyosan hangzott. Kihívóan nézett Zrinre. - Vagy megpróbálsz te eltenni láb alól, hogy egy varázslóval kevesebb legyen?

Zrin most izgatottan előredőlt. Szeme élénken csillogott, ahogy Yama szemébe fúrta a tekintetét: - Keveseknek adatott meg, hogy a démonokat a helyükre űzzék vissza. Erre a gyilkosság nem megoldás! Ez a baj a trükkmesterekkel. Sok varázsló halt már meg trükkmester keze által, de csak annyit értek el vele, hogy a démon új gazdát, új lelket keresett magának, akit a gonoszság útjára vihet. Sok trükkmester él tévedésben, mert nincs tisztában vele, hogy nem a test ellen, hanem gonosz lelkek ellen kell harcolni. Ha megérted az igazságot, akkor lehetsz csak boldog. Ne a varázserődtől akarj megszabadulni és ne is a hatalomvágyadtól! Csak az igazságot keresd! Ne higgy a látszatnak! Álomvilágban élsz! Ideje felébredni!

Yama nem akarta megbántani az öreget, de már elvesztette minden türelmét. Ez a prédikáció több volt, mint amit el tudott viselni. Megmozdította belsejében az erőt, s egy villanás után eltűnt a szobából. Zrin nem csodálkozott. Hátra dőlt a székében, összekulcsolta az ujjait, s egy pillanatra behunyta a szemét. Halkan, alig hallhatóan szólalt meg, mintha csak magához beszélne:

- Én megtettem, amit tudtam Uram! A többi rajta és rajtad áll.

IX. fejezet
GHALAD TROPE

Yama nyugtalanul aludt, s egy kicsit korábban is kelt, mint a többiek. Kiment az utazóház elé, s elnézte a csöndes, békés falut. A hajnali órában madarak éneke tette gyönyörűvé a párától ködlő erdőt. Felfelé nézett, Zrin háza felé. Nem teljesen értette, amit a trükkmester mondott, de úgy érezte, sok bölcsesség és tisztaság volt a szavaiban. Kicsit sajnálta, hogy köszönés nélkül hagyta ott. Talán ő tudott volna neki mondani valamit a Névtelenekről, s arról a furcsa hatalomról, ami nagyobb, mint a varázslóké.

A ház ajtaja ekkor kinyílt mögötte. Yzatul lépett mellé:

- Igen hamar felkeltél!

- Nem tudtam aludni. Valahogy felzaklatott a trükkmesterrel való beszélgetés.

- Érdekesek ezek a trükkmesterek. Úgy hallottam, egy távoli szigeten készítik fel őket, hogy megöljék a varázslókat.

- Hát Zrin egész más - jegyezte meg Yama. - Azt mondta, hogy a varázslás démona, ami bennem van, ha meghalok, valaki másba költözik. Mintha csak a Névteleneknek lenne hatalma arra, hogy végleg megszabadítsanak tőle.

- Miért kellene megszabadulnod tőle? - kérdezte csodálkozva Yzatul. - Hiszen annyi minden csodálatos dologra vagy képes! Bevallom őszintén, hogy kicsit irigykedek rád.

- Igazán nem akarok megszabadulni tőle, de igazat adok annak, hogyha gonosz lennék, akkor ezzel a hatalmammal vissza tudnék élni.

- Na de te nem vagy gonosz! Éppen a gonoszság ellen harcolsz!

- Aggódok is az otthoniakért! Valahogy olyan érzésem van, hogy Yzeratot nem látom többet.

- Ne beszélj butaságokat! Yzerat állítólag jobb harcos, mint Yarakurt mester, aki harcolni tanított! Ha valaki, akkor ő meg tudja védeni magát.

- Egyszer ott voltam egy beszélgetésen, amin arra a következtetésre jutottunk, hogy Yzarr a langorbelek közé tartozik. Ha így van, akkor nem csoda, ha a két nagyfőnök is tart tőle.

- Nem emlékszem, hogy a bőrusztárban olvastam volna ilyenről.

- Yzerat azt mondta, hogy ő olvasta. Meg az is kiderült, hogy amikor Yzarr született, a harminc tojásból egyedül ő maradt életben. Lehet, hogy ez összefüggésben van azzal, hogy ő langorbel.

- Áruld már el végre, hogy az mit jelent!

- A langorbelek nagyon gyorsak. Yzerat szerint minden más lénynél gyorsabbak, s ezért szinte legyőzhetetlenek.

- Ez elég rosszul hangzik!

Ekkor Yimyam lépett ki melléjük, s érkezését zavart csend követte. Aztán Yama rászánta magát a kérdésre:

- Ugye Yzarr langorbel!

A nagyfőnök igen elcsodálkozott a kérdésen, s először nem akart válaszolni:

- Ezt honnan veszitek?

- Minden jel arra mutat - közölte Yama. - Te magad is elárultad, hogy nagy hatalma van. Már pedig egy fekete yatt nem lehet varázsló. - Yimyam erre beadta a derekát és bólintott.

- Sokáig titkolta előttünk, de a nagyasszony halála után nekem és Yuryennek kellett volna átvennünk a vezetést. Akkor tudtuk meg, hogy Yzarr mire képes. Egy tapasztalt harcos az ő gyorsaságával szinte legyőzhetetlen! Nem volt más választásunk... - a nagyfőnök hangja szomorú volt és csalódott.

- Akkor valóban nagy baj van! De ha megszerezzük neki a Tudás Könyvét, még veszélyesebb lehet!

- Valamit el kell nektek mondanom, de szeretném, ha köztünk maradna: Yzarr nem kaphatja meg a Tudás Könyvét! Viszont ha nem térünk vissza a könyvvel, vagy ha visszatérünk és nem adjuk neki, akkor minden törvényszegőt kivégeznek! Hogy ne vegyétek tréfának a dolgot, Yzarr előttünk ölt meg három bányamunkást, hogy nyomatékot adjon a szavainak. Ez a yatt a velejéig romlott. De nem hiszem, hogy bárki meg tudná akadályozni. Még te sem Yama. Mindene megvan ahhoz, hogy legyőzzön téged!

A két gyermek döbbenten hallgatta végig, amit a nagyfőnök mondott. Megértették hát, hogy Yimyam, s valószínűleg Yuryen - a Wonk két nagyfőnöke - is velük van, csupán nem akarják védtelenül hagyni a Wonk népét.

A reggeli napfényben a yattok csapata indulásra készülődött. Trilla és Gaius határozott léptekkel indultak meg. Kicsit csodálkoztak ugyan azon, hogy nem lefelé mennek, ahol az ösvény volt, hanem fölfelé másztak. Yama többször is föltekintett Zrin kunyhója felé és látta, hogy a trükkmester az ablakból nézte őket. Most már kezdte megérteni, hogy a tündér jót akart, s szerette volna elmondani neki, hogy nem kell varázslónak lenni ahhoz, hogy valaki különleges legyen. Legszívesebben tanácsot kért volna tőle, hogy mit tehetnek Yzarr ellen. De az idő - mert féltették az otthoniakat - hajtotta őket, s menniük kellett tovább. A három barát egy kicsit lemaradt a többiektől, s elmesélték Yzaurának amit Yimyamtól megtudtak.

- Lehet, hogy a csapatban is van áruló? - kérdezte Yzaura.

- Yrt megmentette az életemet, de attól még lehet gyanús - mondta Yzatul.

- Yldózer is ugyanúgy - tette hozzá Yzaura.

- Yimyamról ezek után nem tudnám elképzelni - mondta Yama.

- Yuli biztosan velünk van, de Yzmúnért nem tenném tűzbe a kezem - folytatta Yzatul. - Mégis csak Yzmok tanítványa, aki pedig Yzarr legjobb yattja! - Ekkor felértek egy emelvényre, ami egy furcsa szerkezetnek az egyik állomása lehetett. Széles ülések lebegtek a magasban kifeszített köteleken, s az emelvény központjában egy hatalmas szélkerék forgott lassan, komótosan, ahogy az enyhe szél forgatta.

- Ez a libegő - mondta Trilla. - Ezzel jutunk el a Sibukkóig.

- Erre fel kell ülnünk? - szörnyülködött Yzaura, aki már lenézni is alig mert.

- Teljesen biztonságos - próbálta megnyugtatni Gaius. - Ketten ülhetnek egy libegőbe és be tudják kapcsolni magukat. A felszállás nehéz először. - Elsuhant előttük egy ülés, de jó pár méterre utána már látszott a következő. - Egész egyszerűen elé kell állni, s a tündér szinte belehuppan, ahogy felveszi az ülés.

- A yatt meg alul nyekken - tette hozzá Yzaura, s ezen Yzatul jót mulatott.

- Akkor sincs baj, ha leesünk. Alul mindenütt ki vannak feszítve a hálók. Még sosem volt baleset! - biztatta őket Gaius is.

- Alig várom, hogy kipróbáljam - mondta Yzmún Yzaurának, s előre lépett Yimyam mellé.

- Jót tenne neki, ha egyet zúgna a hálóba - súgta Yzaura Yzatulnak.

- Aha - válaszolt a másik fekete, de nem folytatta, mert kíváncsi volt, hogy Trilla hogyan száll be a libegőbe. A tündér megvárta, míg a libegő a lábához ér, s egyszerűen beleült. Aztán mielőtt az ülés még elhagyta volna a felszállóhelyet, egy gyors mozdulattal ki is szállt belőle.

- Kiszállni nehezebb, mint beszállni - vigyorgott a nézőire, de azért hozzá tette: - Mi ott leszünk és segítünk. Én megyek előre, ti pedig tetszőleges sorrendben követhettek. Valaki velem jöhet! - Yzmún készségesen jelentkezett. Már érkezett is a következő ülés, s az első két utas ügyesen bele is szállt. Yama és Yzaura volt a következő. Nem szívesen hagyták ott Yzatult, de Yzaura azért ragaszkodott Yamához, hogy legyen kéznél a varázserejével, ha le akarna esni. Gaius segített nekik a beszállásnál. A fekete yatt halk sikkantással jelezte, hogy alácsúszott az ülés. Vékony bőrszíjak voltak az ülésen, amit magukra kötöttek a biztonság kedvéért.

- Ez jobb, mint a gőzlift - közölte Yama.

- Azt is utálom - válaszolta erre a fekete.

- Kár, hogy Yzatul nem lehet velünk. Itt nyugodtan beszélhetünk, s nem hallja meg senki.

- Remélem nem fogok hányni - Yzaura sötétzöld szemekkel nézett körül, s erősen kapaszkodott a libegőbe. Yama hátranézett, s látta, hogy a barátjuk Yimyammal együtt indult útnak. A libegő a fák csúcsánál haladt, s a tájat ezért nem igazán csodálhatták meg. Feltárult viszont alattuk Hadd Lamúr nyüzsgő élete. Tarka madarak röppentek szét, amerre jártak. Egyik-másik egészen közel jött hozzájuk. A madárdal átjárta az egész erdőt. Itt-ott furcsa és különös állatok tűntek fel a mélyben, vagy éppen a fák törzsén felkúszó illatos, vagy éppen bűzlő virágok tették tarkává a lombok zöldjét. A kötélpálya több helyen is hatalmas fákhoz volt erősítve, s a mozgatásában ugyanezekre a fákra szerelt szélkerekek segítették.

- Az biztos, hogy így sokkal gyorsabban haladunk, mint gyalog - mondta Yama. - Talán háromnapi utat is megteszünk.

- Azért nincs olyan messze a Sibukkó - nyögte Yzaura.

- Lazíts már egy kicsit és gyönyörködj az erdőben! - szólt rá a barátja. - Ha leesel, majd megmentelek.

- Bíztam benned - válaszolt a másik, de a szemei továbbra is sötétzöldek maradtak.

- Inkább elmesélem, hogy mi volt tegnap este a trükkmesternél.

- Rendben - jött az erőtlen hangú válasz.

A libegő éppen egy falu mellett suhant el, mikor Yama végre befejezte a beszámolóját. Yzaura némileg megnyugodott, hiszen még mindig nem zuhantak le, s most érdeklődve nézett szét.

- Úgy látszik nem itt szállunk le.

- Csodálnám, ha a Sibukkó ilyen közel lenne - mondta erre Yama. A nap a harmadik ívében járt, s már jókora utat megtettek.

- Igaza lehet a trükkmesternek - szólalt meg halkan Yzaura. - Néha én is félek, hogy fejedbe száll a dicsőség, s már nem fogsz többet leereszkedni hozzánk.

- Ezt nem mondhatod komolyan! - csattant fel Yama. - Mikor úgy örültem a találkozásnak.

- Én is örültem - mondta a fekete -, de nem voltam benne biztos, hogy te hogyan fogsz reagálni. Akkor már több mint fél év eltelt, azóta hogy nem találkoztunk.

- Az azért túlzás - ellenkezett a fiú. - Aztán meg mire mennék a hatalmammal, ha nem lennének barátaim.

- Yzarrnak és Yzmoknak sincsenek barátai, mégis boldog a hatalmával - válaszolta erre Yzaura.

- Valóban boldog? - kérdezett vissza Yama. - Szörnyű lehet barátok nélkül. Nem igazán értem mire megy ki a játék.

- Azt senki sem tudja - jött a komor válasz. - Azt a hírt mi is hallottuk, hogy Yzarr elfogta és megkínozta a két nagyfőnököt. De ennek nem nagyon hittünk, mert a dolgozóktól jött az információ. Azok meg úgy felnagyítják a híreket.

- Ezt én sem hiszem - mondta az aranyhajú fiú. - De azt mégsem értem, hogy hogyan fajulhattak idáig a dolgok. A Wonkban mindenki függ mindenkitől! Ha valami nem működik rendesen, az egész állam tönkremehet!

- Yimyamban látom a vívódást - mondta Yzaura. - Azelőtt sokkal vidámabb volt. Lehet, hogy az egész út arra megy ki, hogy megszabaduljanak tőlünk?

- Kezdem én is ezt hinni - válaszolt a Yama. Ekkor meglátták a távolban integető Yzmúnt és Trillát. - Úgy látom megérkeztünk.

- Jaj, ne! - nyögte a társa. A libegő gyorsan közeledett a leszállóhelyhez. Kicsatolták magukat, s közben Yama látta, hogy barátján ismét erőt vesz a félelem. Megszorította hát a kezét: - ne félj! Itt vagyok. Yzmún Yamának, Trilla pedig Yzaurának segített a kiszállásban. Mindkettejüket szinte kirántották az ülésből, s a következő pillanatban az üres libegők már tovább is siklottak. Yzaura ijedtében négykézlábra rogyott, s hálásan tapogatta meg a deszkából készült emelvényt, ami már sokkal szilárdabb „talaj” volt a lábai alatt.

Pár perc múlva már az egész csoport itt volt. Ezen az állomáson nem volt tündérfalu. Egyszerűen leereszkedtek a kötéllétrán, egészen az erdő talajáig. Nem volt egy könnyű mutatvány, hiszen vagy ötven méter magasból kellett lemászniuk. Ez még a tündéreknek is sok lehetett, mert több helyen voltak beiktatva pihenők, ahonnan tovább lehetett mászni. A fenti napfény után itt csupa félhomály volt a sűrű erdő. Keskeny ösvényre érkeztek, mely délnyugat felé vezetett tovább. Itt sem kellett sokat gyalogolniuk, mert pár perc séta után ismét csodás látvány tárult a szemük elé: a Sibukkó, teljes szélességében. Pedig a folyó itt még nem is volt túlságosan nagy. Mégis pompás képet nyújtott, ahogy hömpölyögve tovahaladt a fák között.

- Innen csónakkal megyünk tovább - közölte Trilla, s a parton levő stégnél veszteglő négy csónakra mutatott. - Előtte azonban megebédelünk. Ha van kedvetek, akkor tartsatok velünk!

- Köszönjük - felelte Yimyam az invitálásra. - Természetesen veletek tartunk.

Elhelyezkedtek a fából készült kis kikötő deszkáin, s a tündérek elővették az élelmet a zsákjaikból. Tekintettel voltak a yattokra, akik szinte mindent nyersen fogyasztottak, s hoztak magukkal zöldségeket és nyers húst is. Ők maguk kenyeret és sajtot fogyasztottak. Ez utóbbit a yattok is nagyon ízletesnek tartották, de a kenyeret inkább nem kóstolták meg. Evés közben megcsodálták a folyót körülvevő növényzetet. Az óriástölgyeket itt jóval alacsonyabb fűzfák,

nyárfák és égerfák váltották fel. Egy furcsa növény, amit a tündérek mandiónak neveztek,[6] több helyen a vizet is elfoglalta. Gyökerei mintha lábak lettek volna, melyek segítségével a fatörzs a vízszint fölött maradhatott.

A gyors ebéd után a csónakokhoz mentek.

- Ezeket a kenukat tudós tündérek készítették. Valamilyen gépezet van bennük, aminek a segítségével mindig visszaúsznak arra a helyre, ahonnan elvitték őket. Nagyon nehéz felborítani őket, mert tőkesúly van az aljukba építve.

- Kik azok a tudós tündérek? - kérdezte Yzatul.

- Rennen szigetének a lakói, akik megőrizték a Homály előtti tudás egy részét - mondta Gaius.

- Tehát tudják, hogy mi volt a Nagy Homály előtt? - csodálkozott Yama.

- Sajnos nem - válaszolt a tündér. - Csak a technikai tudást őrizték meg, a történelmet ők is elfelejtették. Egyszóval nem sokat tudnak arról, hogy mi volt a Homály előtt, vagy hogy egyáltalán mi okozta a Homályt.

A csónakok elég tágasak voltak. Három ülőhely volt bennük, s a fát, amiből készültek, fénylő védőréteg borította. Nem voltak kikötve. Valamilyen gépezet berregő hangon mozgatta őket, mihelyt elsodródtak egy kicsit a kikötőtől. A csónakok orrát és végét csillogó, aranyszínű anyag borította.

- Hogyhogy nincsenek kikötve? - csodálkozott Yzaura.

- Mindent mi sem tudhatunk - vonta meg a vállát Gaius. - A tudós tündérek nem árulták el, hogy hogyan működnek. Ők készítették, s ők is helyezték el őket. Ha valamelyik meghibásodik, ők gondoskodnak a javításáról is. Ez szerencsére nagyon ritkán fordul elő.

Megfogták hát a csónakokat, s hármasával elhelyezkedtek bennük. Természetesen Yama Yzatullal és Yzaurával ült együtt. Yimyam Yzmúnnal és Yulival, Yrt Yldózerrel, Trilla pedig Gaiussal ült egy csónakba. Így a négy csónak bőven elég volt a számukra. Ahogy feltekintettek, látták, hogy a libegő hogyan ível át a folyó felett, s az ülések lassan siklanak el a magasban.

Elindult hát a csapat lefelé a folyón. Ahogy beleültek a csónakokba, az apró motorok kikapcsoltak maguktól, s engedték, hogy az utasok irányítsák a vízi járművet. A yattoknak ebben nem volt túlságosan nagy gyakorlatuk, de gyorsan megtanulták. A fából készült evezőket könnyen lehetett használni, s így ismét sokkal gyorsabban haladtak, mintha gyalog mentek volna.

- Ha jól tudom, a trükkmestereket is Rennen szigetén képzik - mondta Yama.

- Igen nagy tudásuk lehet, ha ilyeneket csinálnak - mutatott Yzatul a csónakra.

- Pláne, ha varázslókkal is szembe mernek szállni!

- Ahhoz elég egy kis trinit is - vetette közbe az aranyhajú fiú. - Gondolkoztatok már azon, hogy rajtatok miért nem fog a varázslat?

- Én csak akkor gondolkodtam ezen, mikor rólad kiderült, hogy varázsló vagy - mondta Yzatul.

- Talán mi is trinitből vagyunk - tette hozzá Yzaura.

---

[6] A londák feljegyzései szerint egy édesvízi mangrovefaj.

Ahogy lefelé haladtak a folyón, ismét megfigyelhették az állatokat. Itt azonban egész más élőlények voltak, mint bent az erdőben. Vadkacsák, kormoránok gyakran előfordultak, s néha egy-egy szarvast is láttak, amelyik inni jött a folyóhoz. Egyszer-egyszer függőhidak alatt haladtak át, melyek a gyalog közlekedő tündérek számára voltak a folyó fölé kifeszítve, máskor újabb libegők íveltek át a víz felett. Ahogy egyre lejjebb haladtak a folyón, a sodrása lassult ugyan némileg, de annál szélesebb lett, különösen az újabban beletorkollott patakoktól. Utazó tündérekkel ugyan nem találkoztak, ám kikötőket, s felfelé haladó gazdátlan csónakokat annál többet láttak.

Az egyik kikötőnél elengedték csónakjaikat, s újabbakba szálltak. A tündérek ezt azzal indokolták, hogy azt a kikötőt, ahonnan elindultak, nem illik sokáig csónak nélkül hagyni. A yattok nem vitatkoztak ezen. Csak pár perc telt el, s máris folytathatták tovább az útjukat.

Már jócskán a délutánban járt az idő, mikor az első életjeleket észrevették a parton. Egyre gyakrabban láttak tündéreket, s hamarosan eljutottak egy kisebb faluba is, melynek már valódi, kőből készült kikötője volt. Megcsodálták a vitorlával felszerelt hajókat, bár Trilla csak kis bárkáknak nevezte őket. De a hajókról ugyanúgy megbámulták őket, sőt integettek is. Ezt a gesztust a yattok nem ismerték, de mikor látták, hogy a két tündér visszainteget, ők is ugyanúgy csináltak.

Itt ismét csónakokat cseréltek. Közben Trilla és Gaius váltott néhány szót a falubeliekkel, akik ekkor is kedvesen integettek a yattoknak. A tündérgyerekek jóval tartózkodóbbak voltak a fingoknál. Csak messziről merték megnézni őket, s közben egy tapodtat sem mozdultak el a szüleik mellől.

Aztán, ahogy ismét útnak indultak, a gyerekek is felbátorodtak, s a partról integettek a távolodó utazók felé. A folyó kanyargó részén a fő sodrásvonalban haladtak, majd egy kanyar után olyan látvány tárult a yattok szeme elé, amitől a szó szoros értelmében tátva maradt a szájuk. - Talán csak Yrtnak és Yldózernek nem, akiknek a szépség egy jól irányzott ütésben, vagy mozdulatban merült ki. - A folyó teljes szélessége fölött egy hatalmas vár magasodott, s messze tovább folytatódott a két parton. Trilla átkiáltott a yattoknak:

- Ez Ghalad Trope! Gyertek szorosan utánunk!

A vár alatt az eddigieknél jóval nagyobb vitorlások pihentek a kőből készült kikötőben. A hosszú alagút, mely alatt a folyó áthaladt olyan volt, mint egy föld alatti óriáspatak medre. A boltív szabályos félkör alakban borította be a Sibukkót, s a vár messze fölé magasodott, jóval kiemelkedve a növényzet közül, mintha csak az eget akarta volna meghódítani. A tornyokat valószínűleg az egész erdőből látni lehetett volna, ha a távolság nem szab határt a látásnak.

Lassan eveztek be a boltozat alatti kikötőbe, mely a város teljes hosszában elnyúlt a boltív alatt. Az evezés szokatlan mozgásától még az edzett harcosok is elfáradtak. Yzaura, Yzatul és Yuli kifejezetten kimerültek a szokatlan megterheléstől. Egészen furcsa volt most számukra a szilárd talaj az egész napi ringatózás után. Ahogy kiszálltak a csónakokból, azok halk, búgó hang kíséretében megindultak felfelé a folyón, eredeti kikötőjük felé.

A mólón sok volt a tündér, de őrök, vagy katonák nem voltak sehol. A magas, bőrruhás tündérek a nagyobb hajók ki és berakodásával voltak főleg elfoglalva. A munkájukat nótaszó kísérte, s olyan vidámságban voltak, mintha csak a Nagy Fürdőben lettek volna. A boltív félhomályát a falakon levő világító gömbök oszlatták szét. Hogy ezek hogyan működtek, arra a két tündér ismét nem tudott magyarázatot adni. A kikötőben levő többi munkás nem foglalkozott különösebben az utazókkal, bár jól megnézték őket, s a legtöbben még rájuk is mosolyogtak.

Egyik sem jött azonban hozzájuk azért, hogy kik ők és mit keresnek itt. Még a fegyvereket sem nézték meg különösebben. Igaz, hogy Trilla és Gaius határozott léptekkel vezették őket.

A boltozat közepétől széles lépcső vezetett fel a nyüzsgő városba. A nap már lemenőben volt, s mindenütt a fénylő kövek világítottak a tündérek számára. Sokáig kellett felfelé menniük, hiszen a kikötő mélyen a város alatt volt. A lépcső csigaszerűen kanyargott felfelé - bár többször is elágazott -, míg hosszú gyaloglás után végre felértek a „földszintre". Itt széles utcák indultak ki sugáriránybban, s a kőből készült házak úgy magasodtak föléjük, hogy az égnek csak vékony sávja volt látható. Az utcák fölött sokszor íveltek át hidak, vagy átjárók. A nyüzsgő forgatagban ők voltak az egyedüli idegenek.

Itt már sokan megálltak, hogy megbámulják őket, s még akkor is kedvesen néztek rájuk, mikor a meglátták a fegyvereiket. A tündérek közül a legtöbben most láttak először yattot, s emiatt hamarosan egész kis csődület támadt körülöttük. Trilla és Gaius azonban nem engedte, hogy megálljanak, s feleljenek a járókelők kérdéseire. Átfurakodtak a tömegen, s tovább haladtak a város belseje felé.

Bár több helyen is láttak libegőt, a tündérek többsége gyalog közlekedett. A házak alsó részében sokszor varázslatos látványt nyújtó kirakatok voltak. A yattok nem is tudták, hogy mit látnak, mert a legtöbb tárgy rendeltetése ismeretlen volt a számukra, ám a portékák színei és csillogása szinte mindannyiukat megragadta. Csak a két tündér hajtotta őket tovább. Sokhelyütt zeneszó is hallatszott a távolból, vagy éppen kiszűrődött valamelyik épületből. Egy ízben egy mulatozó, zenélő csoporttal is találkoztak. Így hát nem is csoda, hogy szinte észre sem vették, amikor megérkeztek. Itt már alacsonyabbak voltak az épületek is, és már elláttak a város távolabbi részeibe, ahol magas tornyok törtek az ég felé. A yattok a sötétben még azt is látták, hogy valakik vannak a tornyokban, de hogy mit csinálnak, az ebből a távolságból már nem volt kivehető.

A fogadó fölött, ahol megálltak, világító rúnák[7] alkották a feliratot. Yimyam ismerte ezeket a betűket és így fordította:

- Fogadó az egyszarvúhoz.

- Ezekben a kövekben moszatok vannak? - érdeklődött Yzaura.

- Fogadni mernék, hogy Trilla és Gaius sem tudják, hogyan működnek, s hogy ezt is a tudós tündérek készítették - mondta Yzatul.

Ahogy beléptek az épületbe, tágas előszobába jutottak. A kőépület belül fával volt burkolva, s ez a barlangnál kellemesebbé, melegebbé tette a látványát. Két karcsú, szőke tündérlány sietett eléjük. Az egyik fiatalabbnak látszott, de nagyon hasonlítottak egymásra. Üdvözölték a két a tündért, s kíváncsian jöttek a yattok elé.

- Galang vagyok - szólalt meg az idősebb - Ő pedig az unokahúgom, Tiaram. Én vezetem ezt az utazóházat - kék szemei kedvesen mosolyogtak az utazókra. - Most kevesen vannak itt, úgyhogy bőven válogathattok a szobák között.

- Köszönjük a kedves fogadtatást - mondta Yimyam.

- Jó kemény ágyakat szeretnénk - folytatta erre Yzatul, aki előző este az utazóházban alig fért el a földön. - A két tündérlány erre furcsán nézett rájuk, de igazán csak attól csodálkoztak el, amit Trilla mondott nekik.

---

[7] A tündérek által használt betűk.

- Nekik vacsorára nyers ételeket szolgálj fel! A yattok ugyanis nem esznek főtt és sült élelmet.

A tündérlányok felvezették őket a fából készült lépcsőn, s egy folyosóra értek, ahol jobbra és balra is szobák ajtajai nyíltak. Galang és Tiaram sorban mutatták meg nekik a szobákat, s mivel mindegyikben az előző napról ismert puha ágyak voltak, a yattok a második és harmadik szobát foglalták el maguknak. Yama két barátjával és Yulival került egy szobába, mert minden szoba négy férőhelyes volt, s úgy látták a földön még maradt annyi hely, hogy kényelmesen le tudjanak feküdni.

A tündérlányok ezután elsiettek, hogy elkészítsék a vacsorát, Gaius pedig megmutatta nekik, hogy hogyan működik a mosdó. A yattoknak nagyon tetszett, hogy egy kar elmozdításával a falból jön a hideg és a melegvíz, de mielőtt még a Nagy Fürdőbe képzelték volna magukat, a tündér figyelmeztette őket, hogy csak annyi vizet használjanak, amennyit muszáj. Az illemhely is a fürdőben volt, s minden szobához tartozott egy-egy ilyen helyiség.

Mire a vacsora megérkezett, már mindannyian megmosakodtak. A szobákban középen volt egy-egy asztal, így, ha külön is, de négyesével meg tudtak vacsorázni. Galang a nyers tojástól kezdve a sajtig és a zöldségekig mindent hozott nekik, Tiaram pedig érdeklődve figyelte őket.

- Mennyire máshogy élnek a tündérek, mint mi - sóhajtotta Yzaura.

- Még a törvényszegők is máshogy élnek, mint a Wonk lakói - tette hozzá Yama.

- Jó lenne, ha meg tudnánk változtatni a régi törvényeket és szokásokat - folytatta a fekete yatt.

- Azért van köztük, ami jó - ellenkezett Yzatul.

- Egy szabadítónak ezt tudnia kell - élcelődött Yama.

- Ezzel az erővel bárkiből lehet király. Sokszor gondolok arra, hogy mi történt Ytattal. Ő mindig kedves volt velem.

- A lázadók közül sokakat kivégeztek - komorodott el Yzaura.

- Pedig önként fordultak vissza! - szörnyülködött Yzatul.

- Hát elsősorban titeket kerestek, az igaz. Aztán azokat vették elő, akik segédkeztek az őrök kiiktatásában.

- De hát a lázadók nem öltek meg senkit! - háborodott fel Yzatul.

- Yzmok mester szerint igen - ellenkezett Yzaura. - És más forrásokból is úgy hallottam, hogy az őrségből többen is halálosan megsebesültek.

- Micsoda köpönyegforgatók! - csatlakozott a beszélgetéshez Yama. - Engem is úgy állítottak be, mint a yattok nagy ellenségét.

- Most már én is feketelistán vagyok - mondta Yzatul.

- Szó szerint, ahogy mondod! - vigyorodott el Yama.

X. fejezet
ZABELLA

Ghalat reggeli első útja az istállóba vezetett. Wuff jó állapotban volt, bár a sindolida gondozók erősen kikötötték és nem mertek a közelébe menni. Egy lystrosaurus tetemén rágódott éppen, mikor az ogre megjelent. Fülsértő rikoltásától a sindolidák megriadtak ugyan, de Ghalat örömmel fogadta az üdvözlést, s megpaskolta hátasa nyakát.

- Meglásd, itt jó dolgunk lesz. Hamarosan a mágus fog tanítani.

- *Uram vár!* - hallotta meg a fejében hangzó szavakat és megpördült. Lezárta gondolatait az előtte álló szolga előtt, még egyszer megpaskolta az aliwalát, s elindult a lépcső felé.

Nhuúl a trónteremben várta. Sötétkék csuklyát viselt, s vékony ujjaival lassan dobolt a csontból készült trónusán. Arca a csuklya homályában maradt, de szemei, mintha izzó széndarabok lettek volna, úgy meredtek az ogréra. Csak ketten voltak. A szolga magukra hagyta őket. Morx Xandrum a saját hangján szólalt meg.

- Úgy gondolod mentális védelemre van szükséged a jelenlétemben? - hangja rekedtes volt és fenyegető. Ghalat gyorsan törölte a varázslatot, mely megóvta attól, hogy olvassanak a gondolataiban, ám Nhuúl ettől még nem lett elégedettebb.

- Feltétlen engedelmességet várok el! - csattant ismét a rekedtes hang. - Halálig! - ettől az utolsó szótól borsózott ugyan Ghalat háta, de megpróbált nem gondolni semmire. - Ha engem szolgálsz, a gonoszságot szolgálod. Én azonban jóval gonoszabb vagyok, mint te - hangja gúnyossá és keserűvé vált. - Hétszer gonoszabb! - valami rekedtes nevetésféle hagyta el a mágus száját, de aztán ismét Ghalat felé fordult: - Hamarosan eljön az idő, mikor Gendort én fogom uralni. Ebben senki nem állhat az utamba! Még a többi szánalmas Mágus sem! Egyetlen érvet tudok, amiért érdemes mellettem harcolnod! Ez a győztes oldal. - Ghalat ismét kezdett lelkesedni, s a mágus következő szavai kifejezetten örömmel töltötték el. - Mindent lehet, ami nem veszélyezteti az uralmamat! De hadd mutassam meg, mi vár azokra, akik ellenem dolgoznak! - A levegőben vékony fénycsík indult el az ogre felé, aki ösztönösen lépett egyet hátrébb, majd erőnek erejével legyőzte a felbukkanó félelmet. Mindenre felkészült, amikor ide jött. Arra is, hogy nem éri meg a másnapot. A trónterem körvonalai elmosódtak a szeme előtt. Egy pillanatra hányinger töltötte el, aztán újra szilárd talajt érzett a lába alatt.

Egy dohos folyosón jelentek meg. A mágus jóval kisebb volt Ghalatnál így állva is, s ez egy pillanatra mosolyt csalt az ogre szájára. Aztán elhessegette a gondolatait, mielőtt még a nagyúr megneheztel miattuk. Egy kínzókamrában voltak. Több felől hörgések, nyögések és jajgatások hallatszottak.

Ghalatot jó érzéssel töltötte el a látvány, amit a kínzókamrában látott. Minden gyűlöletét rávetítette azokra, akik ott voltak, s így egyáltalán nem sajnálta őket. Szerette volna Gessom ogre városának lakóit is itt látni. Ők közösítették ki maguk közül. Talán hamarosan eljön a visszavágó ideje, s megtudják, hogy milyen hatalmas is ő. Gondolatai közben egy pillanatra megfelejtkezett vendéglátójáról, s most meghökkenve kapta fel a fejét.

- Látom, a kamra elnyerte a tetszésedet. Ennek örülök, mert puhány alakoknak semmi hasznát sem veszem. Éppen ezért melléd adok egy kitűnő képességű, de gyenge idegzetű társat. Ti ketten vezetitek majd a Wonk elleni döntő csatát.

- Ketten? - Ghalat eddig abban reménykedett, hogy egész sereget bíznak majd rá. Nhuúl pár szóval lehűtötte:

- Mielőtt nagyot bíznék rád, a kicsiben kell hűnek lenned.

- Aha - bólintott az ogre. A világ ismét elhomályosult előtte, ahogy teleportáltak. A következő pillanatban a trónteremben álltak. Egy tagbaszakadt ogria[8] állt ott rajtuk kívül a sindolida őr társaságában.

- Megjöttél Zabella, drágám - szólította meg a mágus nyájasan az ogre nőt, aki Ghalat számára kellemes látványt nyújtott. Erős volt, és dínópáncélja kiemelte nőies alakját. Szeme enyhén ferde vágású, s haja egészen rövidre volt nyírva. Csak három fekete lófarok díszítette a fejét. Meglepődve nézett az ogréra, s kivillantotta hegyes, sárga fogait. Ghalat viszonozta a „mosolyt", de gyorsan Nhuúlhoz fordult:

- Ugye nem ő lesz a társam!?

- Van valami kifogásod ellene? - kérdezte a mágus, alig leplezve jókedvét. - Zabella kiváló harcos és jó varázsló. Valahogy úgy érzem, együtt jó csapatot fogtok alkotni.

- Varázsló vagy? - fordult az ogria felé Ghalat. Az elégedetten nézett végig rajta, majd Nhuúl felé fordult, teste felizzott, összezsugorodott, s most egy törpe nézett vissza az ogréra.

- Szólj, ha nem tartasz elég csinosnak - szólalt meg a törpelány, s hangjában volt némi gúny. - Ugye Morx ez nem az a vérrel táplálkozó fajta.

- Sajnos ki kell, hogy ábrándítsalak kedvesem - válaszolta a mágus. - Amennyire módomban állt megfigyelni Ghalat kifejezetten kedveli a nyers ételeket. Mindazonáltal a küldetés végrehajtásához az összefogásotokra van szükség. - Eddig nyájas hangja most felerősödött és fenyegetővé vált. - Ha valamelyikőtök nincs megelégedve a feladatával, csak egy szavába kerül! - ujjai között apró villámok cikáztak át, s szeme felizzott, ám látszott rajta, hogy csak játszik velük.

- Jól van na! - mondta sértődötten Zabella, miután visszanyerte eredeti alakját. - Majd csak megszokjuk valahogy.

- Bíztam benne! - Nhuúl leengedte a kezét, s helyet foglalt a trónusán. - Most pedig hallgassátok meg, hogy mi lesz a feladatotok.

Ghalat kissé morcosan szállt fel a hátasára. Jobban érezte volna magát, ha ezt az ogriát nem kell magával vinnie. Szemrevaló teremtés, az igaz, de mint kiderült, nem szereti a vérontást, s irtózik a nyers hústól. Wuffra kifejezetten bizalmatlanul nézett. Zabella neovenatora - Axli névre hallgatott - valamivel kisebb volt az aliwalánál. Lehetett vagy négy méter magas. Alig egy méterrel magasabb, mint maga az ogria.

- Azt kikötöm, hogy az expedíciót én vezetem - szögezte le Ghalat.

- Csak abban az estben, ha nem kényszerítesz gusztustalan dolgokra! - felelte vissza Zabella.

A sindolida őrök kinyitották a kaput. Az ogria ugyan könnyen átment, de Ghalatnak le kellett szállnia, mert Wuff csak lehajtott fejjel fért ki. Elhagyták Morx Xandrum erődjét, s dél felé vették az irányt. A városon áthaladva kiértek a végtelennek tűnő homokos pusztaságra. Ezen a területen csak a sindolidák és a sivatagi patkányok éltek meg. Azok is csak ott, ahol valamilyen

---

[8] ogre nő

föld alatti forrás nedvesítette a talajt, vagy a Sondor hegységből idáig eljutó folyó táplálta vízzel a növényzetet. Máshol csak a szívósabb állatok éltek meg.

A két hatalmas hüllő gyorsan haladt a sima talajon, bár a homok kissé lelassította a járásukat. A nap kíméletlenül tűzött, s mindketten bőrsapkát húztak a fejükre az égető napsugarak elől. Még hosszú út állt előttük. Át kellett kelniük a Sondor hegységen, a Keleti pusztaságon, s csak úgy juthattak el a Wonkig.

Ghalat bosszankodva gondolt a küldetésükre, hiszen egy barlangrendszert kell megszerezniük Nhuúl számára, s ő képtelen arra, hogy bejusson a szűk járatokba. Neki csak a „piszkos munkát" kell elvégeznie. Ez önmagában még nem lett volna baj, ha a fő élvezet nem Zabellára jut. Ő bezzeg képes lesz bejutni a yattok közé, ha átváltozik. Az ogre bízott abban, hogy sikerrel járnak, bár Morx Xandrum felhívta a figyelmüket arra, hogy három nagytudású varázslója már odaveszett, jóllehet a Nagyasszonytól sikerült megszabadulni. Addig kellett azonban elfoglalniuk a Wonkot, míg a fehér yattok nagyasszonyt nem szereznek. Tovább bonyolította a helyzetet a szürke yattok fellázadt telepe, de Nhuúl őket nem tartotta veszélyesnek. A legfurcsább pedig az volt - bár ez Ghalatot egyáltalán nem zavarta -, hogy Nhuúl a yattok lemészárlását a finomabb megoldásnak nevezte. Kíváncsi lett volna rá, hogy mit ért a mágus a durva módszeren.

Bár hátasaik gyorsan haladtak, Ghalat és Zabella még a nap végére sem jutottak ki Sindol sivatagából. Kénytelenek voltak megállni és pihenni. A két állat is fáradtnak és éhesnek tűnt az egész napi erőltetett menettől. Csak egyszer álltak meg a nap folyamán, mikor elejtettek egy eltévedt ankylosaurust, melyet közös erővel tettek el láb alól. Ez az ebéd is csak azért húzódott el egy kicsit, mert Zabella képes volt megsütni a nyers húst. Ghalat megkóstolta ugyan az így elkészített ételt, de mivel hiányzott belőle a friss vér zamata, ezért inkább maradt az eredeti étrendjénél.

Sötétedett, s a sivatagban bizony hidegek szoktak lenni az éjszakák. Ghalat azt javasolta, hogy tüzelő híján bújjanak össze és így melegítsék egymást, ám Zabella ettől mereven elzárkózott, s külön vonult. Hamarosan azonban annyira lement a hőmérséklet, hogy a Wuff oldalánál pihenő ogre azon vette magát, hogy az ogria mellé fekszik Axlival egyetemben.

- Talán jobb lett volna, ha egy sindolida települést választunk - mondta Zabella halkan, de hangjában nem volt szemrehányás.

- Ki nem állhatom azokat a szőrös majmokat - közölte Ghalat.

- Náluk biztosan melegebb van - Zabella a nyakáig húzta a takaróját.

- Esetleg átváltozhatnál kályhává - vigyorodott el az ogre.

- Nem is rossz ötlet! - pattant fel az ogria. - Teste felizzott, megnyúlt, s Ghalat ámulatára egy óriás mosolygott vissza rá. Az Axli nevű neovenator horkanva húzódott hátrébb, de mikor megérezte Zabella ismerős szagát, megnyugodott.

- Mit akarsz ezzel? - kérdezte Ghalat, ám az óriás, lapát tenyerével már munkához is látott. Vagy négy méter magas, izmos lény, mely most jókora kupac homokot ásott ki a földből. Az ogre gyanakodva nézett rá: - Csak nem házat építesz?

- Mindjárt meglátod! - jött a válasz, s Zabella elegyengette a mélyedés talaját. - Most már jöhettek! - alakja ismét felizzott, s visszaváltozott eredeti formájára.

- Gondolod, hogy itt nem lesz olyan hideg? - mászott be Ghalat a mélyedésbe, maga mögött vonszolva Wuffot.

- A szél mindenesetre nem fúj be!

- Női logika - morogta az ogre, de ügyelt arra, hogy a másik ne hallja meg. Varázserejének segítségével tisztában volt vele, hogy elnyerte a másik tetszését - kivéve, hogy Zabella egy kicsit gusztustalannak tartotta az étkezési szokásait -, ám nem akart visszaélni a tudásával. Ez volt az első eset, hogy a saját fajtársa elfogadta - ha nem is teljesen - s ez melegséggel töltötte el Ghalat megkérgesedett szívét. Attól meg, hogy a másik most egyenesen mellé bújt, kifejezetten zavarba jött. Nem csak azért, mert a jelenléte kellemes érzésekkel töltötte el, hanem azért is, mert a gyűlöleten kívül valami más érzés lopakodott a szívébe. Teste ettől megborzongott, de próbálta elrejteni érzelmeit, s legalább némi haragot felszítani magában. Ám erre most valamiért képtelen volt. Hátát nekivetette Wuffnak, s hagyta, hogy az ogria hozzábújjon. Axli Zabella mellé feküdt, jóllehet egy darabig bizalmatlanul figyelte az aliwalát. Ám a nagyobb hüllő nappal annyira belakott, hogy most nem voltak ferde szándékai. Így feküdtek hát a homokgödör fenekén, szinte ártatlanul pihenve, mint egy meghitt ogre család.

Wonk keleti részén, a gulani manók arra riadtak, hogy megtámadták őket. Az est homályában yattok támadtak rájuk. A zard farkasoknak ez nem jelentett különösebb veszélyt, hiszen természetes körülmények között ők is éjszakai állatok voltak, ám a manók jobban szerettek nappali világosságnál csatázni. A támadás első rohama megtört a megerősített őrségen, amit a szökevények miatt állítottak fel. A többi harcos is hamar talpra szökkent, s akinek volt, az megkereste hátasát is.

Most vált láthatóvá az ellenfél, az első fáklyák fényénél. Fehér yatt harcosok villogtatták kétélű lándzsáikat. Az első pár kóstoló után a manók kifejezetten utálták ezt a fegyvert. Tartottak ugyan a yattoktól, de nem annyira, hogy itt hagyják ezt a remek vadászterületet.

Yzbatar minden jelzés nélkül nyitott be Yzerat szobájába. A fekete yatt villámgyorsan ugrott fel, mint aki támadástól tart, ám megnyugodott, mikor meglátta régi barátját.

- Megtámadták a manókat. Állítólag fehér yatt harcosok a Wonkból.

- Akkor segítenünk kell nekik! Minél többen megyünk, annál kisebbek lesznek a veszteségeink!

- Már riasztottam a harcosokat.

Yzerat kezébe vette lándzsáját, s végigrobogott a folyosón. A bejárat előtti csarnokban már gyülekeztek a harcosok. Néhány kíváncsi krekk is volt közöttük. Eltüntették az útból a barikádot, s most vészjósló csapatként törtek ki az éjszakába.

Yzerat, ahogy a szabadba ért, megpróbálta felmérni a helyzetet. A gulaniak két tűz közé kerültek, s bár ádázul harcoltak, kénytelenek voltak elhátrálni a bejárattól. A Wonkból jött harcosok csak erre vártak. Utat törtek maguknak, s a két fekete yatthoz mentek.

- Köszönjük a segítséget. Törvényszegők vagyunk, akik a Wonkból jöttünk. Több társunk is megsebesült, s néhányan el is estek.

Yzerat intézkedett, s a szabaddá tett területről bevitték a barlangba az elesett és megsebesült yattokat. Minimális veszteséggel vonulhattak vissza, s újra megerősítették a barikádot. Az érkezők közül hárman haltak meg, és hatan megsebesültek, ha nem is olyan súlyosan. Két gyógyító már kezelésbe vette őket. Yzbatar megmutatta nekik a szállásukat, s a vezetőjüket Ybolgot magához hívta, hogy mesélje el, hogyan sikerült megszökniük.

- Ytaka jó barátom volt, aki azután is tartotta velem a kapcsolatot, hogy leküldtek a bányába. Mikor ő került őrségre, közös erővel sikerült megszöknünk. A múltkori lázadók segítségével már tudtuk az utat a Nagy Fürdőn keresztül - ez egy kicsit furcsán hangzott a két fekete számára, de nem szóltak róla.

- Nagy hasznát vesszük most a jó harcosoknak - mondta Yzerat. - Most rátok fér egy kis pihenés. Holnap újra találkozunk, s megbeszéljük, hogy hol fogtok szolgálni.

- Köszönjük - válaszolta Ybolg. - Nagy öröm számunkra, hogy itt lehetünk.

Miután a harcos kiment, Yzerat Yzbatarhoz fordult.

- Furcsa, hogy ilyen sokan meg tudtak szökni. Nem csodálkoznék, ha beépített kém lenne köztük.

- Jobb ha nyitva tartjuk a szemünket. A szökésük is valahogy mesének tűnt - válaszolta egyetértően a másik fekete.

XI. fejezet
DÉLI MOCSÁR

A résnyire nyitott ajtón beszűrődő fény csak egy pillanatra világította meg a szobát, aztán a nyílás rögtön be is csukódott. Semmilyen nesz nem hallatszott utána, csak egy halk csusszanás a szoba padlóján. Yzaura arra riadt fel, hogy valami mászik a lábán. Ahogy lenézett, egy kígyót látott, amint felfelé kúszik, a ruhája felé. Még sikoltani sem tudott ijedtében, annyira megrémült a látványtól. Apró, villás nyelvű kígyó volt. Éppen abból a fajtából, amit ő mérges kígyónak tanult. Lassan megmozdította a kezét, s óvatosan, nehogy az állatot felingerelje a mozgásával, megcsípte Yama lábát.

Ez nem sült el olyan szerencsésen, ahogy a fekete yatt szerette volna, mert Yama villámgyorsan felpattant, s ettől a hirtelen mozdulattól a kígyó annyira megijedt, hogy rögtön támadásba lendült. Az aranyhajú varázsló már csak azt látta, ahogy a kígyó a lábába mar.

- A csudába! - nyögte halkan, mire Yzatul is résnyire kinyitotta a szemét.

- Hívjatok segítséget! - kiáltotta Yzaura. - Yamát megmarta egy mérgeskígyó!

Yzatul, amint meglátta az állatot, előrántotta tőrét, ám erre már nem volt szükség. Yama egy varázslattal úgy a falhoz vágta, hogy szegény pára rögtön kimúlt.

Pár perc múlva már az összes yatt a szobában tolongott. Trilla alig bírta átverekedni magát rajtuk. Mikor megtudta, hogy mi történt, megkérte Yldózert - aki a legizmosabb volt köztük -, hogy vegye a vállára Yamát és hozza magával. A marás fölött elszorították a varázsló lábát, hogy lelassítsák a vérkeringést, majd a harcos a hátára kapta, s rohanó léptekkel hagyták el a fogadót. A többi yatt Gaiussal egyetemben szorosan a nyomukban volt.

Ahogy kiértek az utcára, a levegőben nagy zúgás támadt. Egy hatalmas madár ereszkedett le a magasból, hátán egy tündérrel. Lábában valamilyen hordágyfélét tartott. Yldózer belefektette Yamát, Trilla pedig felmászott a madár hátán levő másik tündér mögé.

- Milyen állat ez? - kérdezte Yzatul.

- Tigriff - válaszolta a tündér, s már emelkedtek is a magasba. Yama mindebből nem sokat látott. A lába erősen zsibbadt a szoros kötéstől, s érezte, hogy a méreg lassan terjed szét a testében, mert egyre nagyobb fájdalmat érzett a marás helyén.

A többiek aggódó arccal követték szemmel a távolodó madarat, melyet a tündérek nem csak közlekedésre, hanem súlyos esetben betegszállításra is használtak. Yama más helyzetben talán még élvezte is volna az utazást, ám most nem a táj szépségével volt elfoglalva. Szerencsére a madár hamar leszállt, s a segítség is rögtön megérkezett. Egy magas, idős tündér lépett hozzájuk. - Mi történt? - kérdezte, miközben Trilla lekászálódott a tigriff hátáról, s eloldotta a hordágy köteleit.

- Kígyóméreg - válaszolta Trilla. A madár közben utasával továbbröppent az éjszakában.

- Ühüm - köhintett a férfi. - Nem lesz könnyű. - Becsukta a szemét, miközben mindkét kezét Yamára tette. Percek teltek el. Yama lába már elviselhetetlenül fájt, s ráadásul a fájdalom egyre jobban szétterjedt. Aztán egyszer csak melegség töltötte el a testét, s minden fájdalom megszűnt. Az agya egyszeriben kitisztult, s megkönnyebbült sóhajjal könyökölt fel a hordágyon. Egy kőből készült épületen voltak. Amolyan teraszféle volt, melynek kijárata egy magas torony fából készült ajtaja.

- Hol vagyok? - kérdezte a yatt fiú.

- Delan Moia vagyok - mondta az idős tündér. - Átváltoztató varázsló, s ha nem tévedek, benned is van némi varázserő.

- Tér varázsló vagyok - mondta Yama. - De talán inkább még csak bűbáj.[9]

- Nagyon régen láttam már yattot - mosolyodott el a tündér. - Yatt varázslót pedig még sosem. Örülnék, ha válthatnánk néhány szót.

- Nagyon szívesen - válaszolta Yama. - Ha te nem vagy itt, akkor már halott lennék, igaz?

- Valahogy úgy - válaszolta a férfi. - Persze egy jó ellenméreg is megtette volna, ám ha megvárom, míg azonosítják ezt a kígyófajt, belehaltál volna. Ha Trilla nem ismerte fel, akkor biztos lehetsz benne, hogy ilyen kígyó Hadd Lamúrban nem él. Remélem nem egy trükkmester van a nyomodban! - ezen aztán jót nevetett, bár Yama nem értette, hogy miért.

- A Danadorba tartunk.

- Bátor vállalkozás - mondta Moia, miközben beléptek a toronyba. Trilla követte őket. Felfelé haladtak egy keskeny csigalépcsőn. - Kíváncsi lennék, hogy mit akartok ott. - Majd kis szünet után hozzátette: - Persze van néhány elképzelésem. De Kromanhomantól még soha senki nem tért vissza. Mondták már neked, hogy trinitből van a barlangja?

Yama ezen elcsodálkozott: - Ezt nem tudtam.

- Ha nem így lenne, már régen elvitték volna onnan a Tudás Könyvét. Én meg sem próbáltam oda bejutni. Éppen elég nagy a hatalmam így is. - Felértek a torony tetejébe, ahol egy kilátószoba volt, köröskörül üvegablakokkal. A város csodálatos látványa most rabul ejtette Yamát. Ghalad Trope éjszakai fényei apró csillagokként ragyogtak az erdő sötétjében. Pár pillanatig szótlanul álltak, majd Moia szólalt meg:

- Csodás látvány, ugye? Nem véletlen, hogy ezt a tornyot építettem magamnak. Ugyanakkora, mint Blinna király tornya. Persze építhettem volna magasabbat is - tekintete Trillát fürkészte -, de nem akartam hivalkodni. Tudod a torony magassága itt a hatalom jelképe is egyben. Minél magasabb egy torony, annál nagyobb egy család hatalma.

- Ti is vetélkedtek a hatalomért? - csodálkozott Yama, de egyben csalódott is volt.

- Minden élőlényben ott van a hatalomvágy - mondta a varázsló.

- Bár nekünk megadatott, hogy uralkodjunk az ösztöneink felett - szólt közbe az eddig néma Trilla. Delan Moia összeráncolta a szemöldökét.

- Ha élnék a hatalmammal, már rég én lennék az uralkodó.

- Gulmon hagyná? - kérdezte a fiatalabb tündér. A varázsló erre a névre elkomorult, s csak kis csend után válaszolt.

- Gulmonnak ennél jóval nagyobb problémái vannak. Addig nem fog nyugodni, amíg be nem engedik Rennen szigetére. Ha pedig sikerül neki, Nhuúl sem áll majd meg előtte. Na de nem erről akartam beszélgetni Yamával. Foglaljatok helyet! - a szobában levő, bőrből készült puha ülésekre mutatott. Ő maga nem ült le. Egy darabig a várost nézte, majd megfordult és belevágott a mondandójába:

---

[9] A mágiához értők fokozatai gyakorlottság szerint: bűbáj, varázsló, mágus.

- Talán azt gondolod, hogy önzetlen szeretetből mentettem meg az életedet. Ám ez nem egészen így van. Gendoron háború van, méghozzá nem is akármilyen. Aki nem rendelkezik mágikus erővel, vagy megfelelő technikai tudással, az szinte elveszett. Ha valamelyik mágus kerül hatalomra - legyen az akár maga Gulmon, a tündérek „barátja" -, új fejezetbe lép Gendor történelme, s ha belegondolunk, szomorú fejezet lesz. Tanított-e téged valaki?

- Igen - felelte Yama, nem értve, hogy a tündér hova akar kilyukadni - Dirlain.

- Óh! - csodálkozott el Moia. - Akkor vajmi keveset tudok mondani neked. Mégis fontos, hogy tudd. Nhuúl el akarja foglalni a Wonkot, s utána mi következünk. Az emberek nem elég erősek, velük egyelőre nem is foglalkozik. Talán Prasmadan törpe királysága jelent még némi akadályt. Mégis helytelenítem, hogy egy yatt varázsló itt kószál és öngyilkos küldetésre készül, amikor az otthona veszélyben van.

- Vannak körülmények, amikről nem tudsz - mondta erre Yama.

- Nekem az az érdekem, hogy sikerrel hazatérj - folytatta a varázsló. - Sajnos nem tarthatok veletek, de egypár jó tanáccsal szolgálhatok.

- Köszönettel elfogadom - bólintott a fiú.

- A Déli Mocsárban él egy szörny. Van nála egy Gyűrű. Nem akármilyen Gyűrű az. Rennen szigetén készült, s különleges képességei vannak. Nehezen tudom elmagyarázni, mert magam is csak olvastam róla, mégis, ha megszerzed, sokkal könnyebb dolgotok lesz. Te tér-bűbáj vagy, azaz képes tárgyakat mozgatni, teleportálni egyik helyről a másikra. Már terveztem, hogy megszerzem a Gyűrűt, de még nem jutottam oda, mert nekem ez kicsit nehezebb, mintha tér-varázsló lennék. Te viszont könnyűszerrel megtalálhatod és megszerezheted a Gyűrűt. Persze, ha nem sikerül, akkor sincs baj, ám nagy segítség, ha megvan.

- Cserébe az életem megmentéséért ezt a gyűrűt kéred? - kérdezte gyanakodva Yama.

- Ha sikerül megszerezned a Gyűrűt, s visszajutnod a Wonkba, meg foglak keresni. Ne feledd! Az életedért kérem cserébe, nem erőszakkal akarom elvenni!

- Értem - bólintott a fiú. - Ha tudom megszerzem. Hamarosan hajnalodik s azt hiszem ideje visszatérnem a többiekhez.

- Örülök, hogy találkoztunk! - mosolyodott el Delan Moia. - Járjatok sikerrel!

Yimyam kifejezetten dühös volt. Reggel összegyűjtötte a csoportot míg a két tündér nem volt ott.

- Ilyesmi többet nem fordulhat elő! Minden jel arra utal, hogy valaki merényletet követett el ellenünk. Sajnos az sem kizárható, hogy a tettes köztünk van, bár rajtunk kívül mások is vannak az épületben. Mégis, ezentúl óvatosabbnak kell lennünk. Minden okom megvan rá, hogy azt gondoljam: a merénylet Yama ellen irányult. Éppen ezért mostantól törekedjünk arra, hogy együtt maradjunk éjszaka, s mindig legyen valaki, aki őrködik. Gyanakodni és töprengeni a dolgokon felesleges!

A yattok szinte néptelen utcákon haladtak át, mire leértek a kikötőig. A tündérek későn keltek, s későn is feküdtek. Az egész társaság csöndes és gondterhelt volt az éjszaka átéltek miatt.

A szótlan csapatot ismét négy csónak várta a kikötőben. Itt tucatjával voltak csónakok, s akár mindegyiküknek jutott volna egy-egy. Ugyanolyan felosztásban szálltak be, mint eddig. Beeveztek a Sibukkó közepére, ahol nagyobb volt a sodrás, s lassan kisiklottak Ghalad Trope

kikötőjéből. Még többször visszanéztek, hogy megcsodálják a várost, de az hamarosan eltűnt a szemük elől a kanyargó folyót övező fák mögött. Yama a város tornyait fürkészte. Megkereste a két legnagyobbat, s ismét felidézte Delan Moia szavait a Gyűrűről. Megpróbálta elűzni borús gondolatait, de nem sikerült.

Yzmún is hátranézett, s messze mögöttük egy apró, mozgó foltot fedezett fel a vízen. Talán egy csónak volt, ami kicsit később indult, mint ők. A fekete yatt nem mondott semmit, s a csónakot nem is látta többet.

A víz hamarosan kiszélesedett, s balról egy nagyobb folyó ömlött bele a Sibukkó vizébe. Trilla hangját jól vezette a víz, s így mindannyian jól hallották:

- Ez a Wonk folyó. A ti otthonotokból jön, úgyhogy most hazai vizeken evezhettek! - Szavai kedvesek voltak, de nem tudták feloldani a yattokat körülvevő feszültséget. A tündérek is tisztában voltak az éjszaka történtek jelentőségével, ám nem tudták, hogy mit tehetnének. Az utazóházban elszállásolt tündérek között senki sem volt, aki gyanús lett volna. Úgy döntöttek hát, hogy segítenek, amiben tudnak, de nem szólnak bele a csapat ügyeibe.

Nyugat felől felhők érkeztek, s mikor a Nap a második ívébe ért, csendesen elkezdett szemerkélni az eső. A tündérek a bal part felé vették az irányt. Bár itt kisebb volt a sodrás, s lassabban haladhattak, az eső nem vert rájuk annyira, mint a nyílt vízen. Sokszor a part menti fák koronája alkotott természetes esernyőt a fejük fölé. Aztán egy helyen eltűntek a védelmet adó fák, s egy kis kikötőhöz érkeztek. A parttól nem messze egy olyan óriástölgy állt, amilyent a yattok még sosem láttak. Gaius látva az elképedésüket, megszólalt:

- Ezt a fát ezerévesnek hívjuk, bár annál valószínűleg jóval öregebb. Ha tudna beszélni, sok mindent elmondhatna, amire kíváncsiak lennénk! - A fa törzse olyan vastag volt, hogy egy kényelmes utazóház kétszer is belefért volna. Ágai magasan az égbe nyúltak, s lombkoronájából függőhíd indult a túlsó part felé. Ahogy fölfelé néztek, meglátták egy magas alakot, amint nekik integet a függőhídról.

- Te jó ég! - kiáltott fel Trilla. - Az egy tudós tündér!

- Mit akarhat? Miért integet? - kérdezte Yimyam.

- Úgy illik, hogy megvárjuk - mondta Gaius. - Sok mindent köszönhetünk a népének.

- Örömünkre szolgál, ha találkozhatunk vele - mondta Yimyam. - Már olyan sokat hallottam a tudásukról, de sosem láttam őket.

- Kevesen élnek itt Hadd Lamúrban - fordult felé Trilla, miközben a csónakokat megállították a kikötőben. Az eső eközben alaposan eláztatta őket, s a tündérek hajából már csöpögött a víz, mire a tudós odaért hozzájuk. Furcsa csillogó köpenyt viselt, amiről lepergett az eső.

- Köszönöm, hogy megvártatok! Rentar vagyok - mondta szinte nevetve, mikor hozzájuk ért. - Láttam, hogy van itt még egy hely - Trilla és Gaius csónakjára nézett - s gondoltam, jobb társaságban utazni. Jól látom, hogy ti yattok vagytok? - fordult most a többiek felé.

- Igen - válaszolta Yama. - Örülünk a találkozásnak.

- Hát még én! - felelte a tündér, s beszállt az üres helyre. - Maradjunk egymás közelében! Még sosem beszélgettem yattokkal!

- Mi sem tudós tündérrel - szögezte le Yimyam.

- Nem nagy dolog. Biztosan láttátok azt a sok csuda szerkezetet, amik árammal működnek! Én nem értek hozzájuk...

- Mi az az áram? - kérdezte Yama.

- Ami az energiát adja a világításhoz, a zenegépekhez, meg a távbeszélőkhöz.

- Ezek közül csak egypárral találkoztunk - vetette közbe Gaius. - De te mivel foglalkozol, ha nem ezekkel a tárgyakkal?

- Én Gendor élővilágát tanulmányozom. Olyan vagyok, mint a londák az embereknél - ezen jót nevetett, de nem értették, hogy miért. - Nem tudok megülni a fenekemen, mert annyira kíváncsi vagyok. S ha a tündér kíváncsi, akkor elmegy, s megnézi azt, amit tudni szeretne. Ha megérem, nemsokára visszatérek Rennenre, bár bevallom a Nyugati pusztaság nem tartozik a kedvenc útvonalaim közé.

- Idefelé arra jöttél? - kérdezte váratlanul Yama.

- Igen - mondta az idős tudós. - Visszafelé viszont be nem teszem oda a lábam.

- Nem jártál a mumuk földjén, a barna erdőben? - kérdezte reménykedve Yama.

- Arrafelé nem. Egy darabig egy Sníger nevű londával jöttem együtt, aki kitanulta a trükk-mesterség fortélyait is. - Keserűen megrázta a fejét. - Ő jóval elszántabb volt, mint én. Jómagam, amint lehet, elmenekültem onnan. Azok a hüllők olyan veszélyesek, hogy még mi is alig tudtuk megvédeni magunkat, pedig jól fel voltunk fegyverkezve. - Aztán felcsillant a szeme: - Csak nem vagy ismerős arrafelé?

Ha már szóba hozta, Yama kénytelen volt röviden elmesélni a barna erdőben tett látogatásait. Rentar figyelmesen hallgatta, s mikor az elpusztult búvóféregről hallott, megcsóválta a fejét.

- Jómagam is úgy gondolom, hogy valami nincs rendjén arrafelé. Egy ízben találtunk egy teljesen kiürített barbár települést. Régen - legalábbis úgy tudtam - a barbárok sosem hagyták el az erődjeiket. Aztán meg úgy tűnt, mintha megostromolták volna. Azt pedig hüllők nem tehették, csak értelmes lények. Ha találkozom még valaha Snígerrel, kíváncsi leszek a híreire.

- Paldinról tudsz-e nekünk mondani valamit? - kérdezte Yimyam. - Mi ugyanis a Danador hegységbe tartunk.

Rentar kissé elsápadt a hír hallatán, s pár másodpercig nem is szólt semmit. Végignézett rajtuk, s a fegyvereiken.

- Kromanhomanhoz még tudós tündér sem tenné be soha a lábát. Igaz, hogy sokan voltak régen, akik megpróbálták. Ha akkor nem jártak sikerrel, akkor most sem, s ezért már jó pár éve nem volt ott közülünk senki. Paldint viszont jól ismerem. Most lesznek ott a Molni Játékok. Egyszer szeretnék eljutni oda.

- Az emberek barátságosak?

- Általában igen - szeme eközben a távolba meredt, mintha csak emlékek után kutatna az eső áztatta levegőben. - Phopal király nemrég számolt fel valamilyen bűnszövetkezetet. Azt hiszem Sötét Liga, vagy ilyesmi volt a neve. Olyan sokféle nép él Paldinban, hogy az már szinte csoda. Phopal apja, az a hogyishívják...

- Phax - segítette ki Trilla.

- Ja, igen! Na az ő valamelyik őse költözött ide Lídiumból. Ő fogta össze egy szövetségbe a népeket, ezért azóta az emberek uralkodója egyben Paldin királya is. Máig csodáljuk, hogy azok a nyakas brardok hogy adták be a derekukat. Állítólag valami régi legenda miatt.[10]

- Brardok? - csodálkozott Yzaura, aki eddig meg sem mert mukkanni.

- Nagyon furcsa népek, akárcsak a hegyi tündérek - mondta Rentar. - Állandóan civakodnak egymással, ugyanis a csulafülűek és a szőrösfülűek törzsei már a Nagy Homály óta vitában állnak. Csak a Molni Játékokon hajlandók összemérni erejüket. Phopal király feje fő is miattuk rendesen. A brardokkal egészséges politikát folytatni szinte reménytelen.

- Akkor hamarosan véget ér a nyugodt utazásunk - jegyezte meg Yama, s a nyugodtat egy kicsit jobban kihangsúlyozta. - És mit tudsz még a Danadorról?

- Sok mindent feljegyeztünk, de alapvetően hiányosak az információink. Még azt sem tudjuk pontosan, hogy ki az a Kromanhoman. Az első nagy akadály, hogy magát a hegyet két hatalmas fekete sárkány őrzi. Aztán meg kell keresni a bejáratot, s onnan már senki sem tért vissza. A megfigyelők szerint magát a bejáratot két óriási kígyó vigyázza.

- Nem túl biztató - jegyezte meg Yimyam.

- A sárkányoknak is vannak gyengéik - mondta erre Yama. - Úgy olvastam egy bőruszon, hogy a hasuk bőre gyengébb, s könnyebben átszúrható.

- Amíg eljutsz a hasáig... - kezdte volna Rentar, ám az aranyhajú fiú közbevágott.

- Az én varázserőmmel nem fog gondot okozni. - A tudós tündér erre összevonta a szemöldökét, s mélyen Yama szemébe nézett.

- Akkor már értem, hogy miért ilyen a hajad színe. De ugye tudod, hogy mi Rennen szigetén nem kedveljük a varázstudókat. Ami baj Gendoron van, azt mind a mágiának köszönhetjük.

- Azért ez túlzás! - jegyezte meg Yama. - A gonoszság nem mindig jár mágiával.

- De fordítva ez már nem mondható el. Te még fiatal vagy, s azt hiszed a varázserődből jót is ki tudsz hozni. De eljön az idő, amikor visszaélsz a tudásoddal, s az már sötét ösvény. Nem szolgálhatsz két hatalomnak!

Yama erre nem válaszolt. Dühítette a tündér önteltsége, s az, hogy semmit nem tud az egészről, azon kívül, hogy beszél róla. Jóllehet ismét tisztában volt vele, hogy a tudós igazat mond.

- Nem hinném, hogy Yama varázsereje nélkül elbírnánk a sárkányokkal - próbálta enyhíteni a feszültséget Yimyam.

- A sárkány nem csodalény! - csattant fel Rentar. - Még a trükkmesterek fogásaira sincs szükség ahhoz, hogy legyőzzük őket. Maga Sníger, a londa barátom is elintézett egyet és pontosan a Danadorban.[11] Igaz, hogy az vörös sárkány volt. Csak ki kell figyelni a szokásaikat, s türelmesnek kell lenni. Nincs Gendoron az a lény, akit ne lehetne kellően előkészített csapdába belecsalni!

- Talán igazad van - bólintott a nagyfőnök. - De nekünk kevés az időnk.

---

[10] Ez a történet részletesen szerepel a Kihalt város legendájában.

[11] Ez a történet a Sárkány és glaula című legendában van leírva részletesen.

- Na aztán még ott vannak a kuszonok - gondolkodott el a tündér. - Azok csapatban vadásznak, s egyáltalán nem nyújtanak kellemes látványt. Úgy néznek ki, mint valami hatalmas, fröcsögő szájú rovar.

- Ezek igazán biztatóak - mondta halkan Yzatul Yzaurának, s most először a nap folyamán elvigyorogta magát. Aztán a tündér felé fordult és hangosan megjegyezte: - Talán szerencsésebb, ha Paldin lakóiról beszélsz.

- Róluk valóban sokkal többet tudok - derült fel Rentar. - Ahogy beléptek Paldinba, az első tartományban gurgonok élnek. Hát az muris egy társaság. Azt hiszem, ők tetszeni fognak nektek. Rhon városában emberek is vannak, s onnan délre egészen Diut Igvaurig, a fővárosig alig fogtok másokkal találkozni. A szőrmók, ormányos brardokkal legyetek óvatosak, mert igen sértődékenyek. A mezei manók aprók és kedvesek. A mogubok zárkózottak, s ritkán látni őket. Olyanok, mint egy partra vetett hal, csak nincs szemük.

- A könyvtárat több bőrusszal is gazdagítjuk majd - szólalt meg most a szűkszavú Yzmún.

- Ebben teljesen igazad van - bólintott Yimyam.

A folyó bal partján feltűnt Déli Fok városa. Innen a vízből szemlélve nem látszott valami nagynak. A kikötője viszont annál jobban felszerelt volt. A hajók úgy magasodtak fölébük, mint valami hatalmas, barna sziklák. A fedélzetükön fürge tündér-matrózok szorgoskodtak. Trilláék a part felé vették az irányt. Azon a helyen álltak meg, ahol több tündércsónak is sorakozott.

Yama most valahogy megkönnyebbült, amikor Rentar kiszállt, s némán búcsút intett nekik. Csak a tündérek néztek nagy tisztelettel utána, ahogy eltűnt a kikötő forgatagában. Amikor átszálltak az újabb csónakokba, kisebb fajta csődület támadt körülöttük. Úgy látszik, az itteni tündérek kíváncsibbak voltak, mint a Hadd Lamúr belsejében élők, mert teljesen körbeállták a yattokat. Gaius pár szóval bemutatta nekik a csapatot, miközben vízre szálltak, s hamarosan már csak az integető tömeget látták a vízről. Az eső most már nem esett, bár az ég továbbra is borús volt. Beeveztek a fő sodrásvonalba, s a két tündér itt bevárta a többi csónakot.

- Hamarosan a Déli Mocsár területéhez érünk! - mondta Trilla. - Itt mindig szorosan maradjatok a nyomunkban! Mi már ismerjük a járást, s nem szeretnénk, ha rossz útra tévednétek. Csak egy helyen nem él meg a tüskés csodahínár, s ott fogunk átevezni. Az egy elátkozott vidék. Ha a növények közé keveredünk, többet ki nem jövünk onnan! Ez a hínár szabályosan rátapad minden vízi járműre.

És valóban, ahogy Déli Fok eltűnt a szemük elől, a táj is megváltozott. A folyó kiszélesedett, sodrása lelassult, s a két parton az erdők sávja eltávolodott. Mintha egy tóra eveztek volna ki. A mocsár jellegzetes kénszagot árasztott, s egyre sűrűsödő köd lepte el. Mintha valóban átok ült volna a tájon. A négy csónak szorosan egymás mögött siklott. Ahogy kicsit távolabb figyelték a víz felszínét, úgy tűnt, mintha sok apró ujjacska meredt volna felfelé - ezek voltak a csodahínár ágai. A két tündér gyakorlott mozdulatokkal, s állandó figyeléssel tartotta magát távol a növényektől.

A yattokat a köd egyáltalán nem zavarta, hiszen hőlátásukkal kitűnően látták a tündéreket. Azok viszont szüntelen azon aggódtak, hogy nehogy valaki lemaradjon. Baljóslatú hely volt ez, s ezt a teljes csend is kihangsúlyozta. Sem madárfütty, sem más nesz nem hallatszott. Csak az evezők egyenletes csobbanása a vízben. Yama eközben erősen figyelt. Kereste a Gyűrűt, amit Delan Moia mondott neki. Aztán megérzett valamit, mert felkiáltott:

- Álljunk meg! - Mindenki csodálkozva nézett rá, s Trilla súgott valamit Gaiusnak. Ő volt az egyetlen, aki tudta, hogy Yama mire készül.

- Talán jobb lenne, ha itt hagynád! - szólt a yatt fiúra. - A szörny túlságosan veszélyes!

- Meg tudom szerezni! - kiáltott vissza Yama. Erősen a Gyűrűre koncentrált, s meg is találta. Onnan már csak egy kisebb varázslat kellett, hogy a kis fémkarika a kezében villanjon fel. A többiek ámulva nézték. Csak Trilla és Gaius forgolódott kicsit ijedten a csónakokban.

- Siessünk! - mondta Gaius. - Rossz előérzetem van! - Mikor kimondta, már meg is mozdult a víz. Óriási féregszerű test emelkedett ki a vízből, s közeledett feléjük. Ahogy szemeit a kis csapatra meresztette, félelmetes üvöltés hagyta el a száját, s izmos karjaival hadonászva megindult, hogy feldöntse a csónakokat. A tündérek gyors evezésbe kezdtek, hogy mentsék, ami menthető, s a többiek is menekülőre fogták a dolgot, ám Yama nem mozdult. Koncentrált, mert ehhez a varázslathoz minden erejére szüksége volt. Már csak pár méterre volt tőlük a szörny, mikor a feje hangos reccsenés és cuppanás után elhagyta a testét, s nagy ívben átröpült a fejük felett. Aztán már csak két csobbanás hallatszott, s ismét teljes volt a csend. Mindenki döbbenten hagyta abba az evezést, s amennyire a ködtől látták egymást, Yamára bámultak. A fiú kimerülten dőlt hanyatt Yzatul lábai közé, s szaporán vette a levegőt. Kezében úgy szorította a gyűrűt, mintha az élete függött volna tőle.

Miközben a többi csónak közeledett hozzájuk, azon gondolkodott, fel merje-e húzni.

- Jól vagy? - hallotta meg Yimyam hangját.

- Köszönöm jól - nyögte Yama. - Csak egy kicsit pihennem kell. A varázslat minden erőmet kiszedte.

- Ez félelmetes volt - hallatszott Yzaura elfúlt hangja. - Ugye nincs több ebből a micsodából?

- A Déli Mocsár szörnye elpusztult. Ez nekünk megkönnyíti ugyan az utat, de sajnos azoknak is, akik Hadd Lamúrba akarnak jönni - mondta Gaius. Arca sápadt volt és komor. - Induljunk! Nem szeretném, ha itt érne minket az éjszaka!

Folytatták az evezést, de Yama elgondolkodott a tündér szavain. Most nem evezett. Csöndben siklottak tovább a sűrű ködben, s maga mögött hallotta, amint Yzatul és Yzaura egyenletesen meríti a fa evezőket a vízbe. Tudta, hogy olyan varázslatot vitt végbe, aminek eddig nem volt a birtokában, s érezte, hogy a benne levő sötétség megnagyobbodott. Aztán megpróbált mély levegőt venni, s szemeivel a tenyerében levő gyűrűt vizsgálgatta Aztán kíváncsian az ujjára csúsztatta. Az szorosan az ujjára fonódott, s Yama egy szúrást érzett. A fémkarika megszorult az ujján, mintha csak élt volna.

- *Üdvözöllek uram!* - hallotta fejében megszólalni a hangot.

- Üdvözöllek - válaszolta Yama önkéntelenül is hangosan.

- Mi van? - kérdezte Yzatul.

- *Nem szükséges kimondanod, amit közölni akarsz velem. Z 120-as típusú informátorgyűrű vagyok. Ha kommunikálni akarsz velem, egyszerűen gondolj a kezeden levő gyűrűre.*

- Semmi, semmi - fordult Yama Yzatulhoz, majd a kezén levő gyűrűre koncentrált.

- *Mit értesz informátorgyűrű alatt?* - gondolta Yama.

- *Rengeteg adat van eltárolva bennem. Ha valamit tudni szeretnél, csak kérdezz!*

- *Hogy kerültél ide a mocsárba?*

- *Előző gazdám egy trükkmester volt. Berger volt a neve. Egyedül akart Rhonból eljutni Déli Fokig. Nem hallgatott a tanácsaimra, s a csodahínár között ragadtunk. Kívánod, hogy részletezzem a körülményeket?*

- *Talán jobb, ha nem.* - Yama elmosolyodott. Kezdte érteni, hogy miért tartotta ezt a gyűrűt fontosnak a tündér varázsló.

XII. fejezet
PATKÁNYOK

Kilin főnök, vadászaival éjszakai portyán volt. A sivatagi patkányok, akik csak kinézetre hasonlítottak a patkányokhoz, mindig éjszaka vadásztak. Most a hold fényénél lopakodva arra lett figyelmes, hogy a homokban egy nagy gödör van, s ebben egy nagytestű hüllő pihen. Két lábra emelkedett hát, majd visszaereszkedett négykézlábra és hosszú, csupasz farkát felemelve megállásra szólította fel a nesztelenül haladó csapatot.

Minden éjszaka elindultak gyilkos vadászataikra. A rattusok - ahogy ők nevezték magukat - föld alá épített falvaikban nem sültek meg a sivatag rekkenő hőségében, s a kútásásnak olyannyira mesterei voltak, hogy vízben sosem szenvedtek hiányt. Az élelmet azonban nem békés gazdálkodással teremtették elő, hanem vadászatból. Minden élő és mozgó prédának számított. A Morx Xandrum és Sondor hegység közé eső területek a sindolidák és a rattusok birodalmai voltak. A sivatagi patkányok azonban nem tiszteltek senkit és semmit. Tulajdonképpen Nhuúl nagyúrtól sem tartottak túlságosan, hiszen maguk közül is csak időlegesen jelöltek ki vezéreket. Minden élőt megtámadtak és elfogyasztottak, legyen az magányos dinoszaurusz, vagy kereskedőkaraván. Nyomot pedig nem sokat hagytak maguk után. Maximum vérfoltokat a homokban, de húst, vagy csontot sosem. Az alaposan lerágott csontokból ugyanis kitűnő szerszámokat lehetett készíteni.

Ha hírük nem lett volna olyan félelmetes, a rattusok igen nevetséges látványt nyújtottak volna. Kutya nagyságú patkányok, szedett-vedett öltözékben - amit leggyakrabban zsákmányaiktól szereztek -, s különféle fegyverekkel felszerelkezve. Lehetett az a tárgy akár egy palacsintasütő, vagy lábosfedő. Néhány elszántabb rattus képes volt agyagedényeket erősíteni a fejére, amitől mozgása elnehezült ugyan, de tekintélye annál nagyobb volt. A legnagyobb tekintéllyel mindig az bírt, aki a legtöbb kacatot tudta magával vinni. Persze emiatt a tekintélyes rattusok hamar elhullottak egy-egy csatában, de a többiek annál inkább örültek a tőlük is megszerezhető zsákmánynak. A sivatagi patkányok az élő fajtársaikért mindenre képesek voltak, ám a holtakat semmire sem becsülték. A rattus ugyanolyan élelemnek számított, mint egy hüllő a sivatagban. Kilin főnök fején egy hegyi tündérektől szerzett tésztaszaggatóval, hasán törpe gyártmányú övvel, mely egy páncélos hüllő maradványait szorította a testéhez, s kezében egy jókora kalapáccsal, rattus szemmel igen tekintélyes látványt nyújtott. Farkán apró színes golyócskák libegtek, amiket valamelyik karavántól sikerült elszedniük.

Ezzel a tekintélyes farokkal adta ki a csapatnak az utasításokat, s óvatosan cserkészték körül a gödröt. Igen jó zsákmány ígérkezett. Ilyen esetben mindig a sok lúd disznót győz elve szokott érvényesülni, hiszen Kilin főnök csapata majdnem kétszáz sivatagi patkányból állt. A rattusok népe ugyanis igen szapora volt. Igaz, hogy a halálozási ráta is magasra rúgott, de csak annyira, hogy a létszám nem duzzadt elviselhetetlenné.

Ha a rattusoknak lett volna történelme, minden bizonnyal feljegyzik azt az esetet, amikor egy túlnépesedett kolónia, majdnem ezer fős vadászcsapata trollok települését volt kénytelen megtámadni a Sondor hegységben. A „dicsőséges” hadjárat után a troll falut ugyan felszámolták, de túlélő rattusuk alig negyven fős serege majdnem egy évig lakmározott a felhalmozott szárított húskészleten. Persze rövid idő alatt ismét felszaporodtak a nagy jólétben.

Zirc hadsegéd farkmozdulataival jelezte, hogy két őshüllő és két nagytestű ogre, vagy óriás van a gödörben. A rattusok fekete árnyai teljesen körülvették az ellenfelet, s felkészültek rá, hogy Kilin egyetlen farokmozdulatára lerohanják és csontig rágják az egyelőre békésen szuszogó

áldozatokat. A bölcs vezér megvárta, míg a Ziadot eltakaró vékony felhő továbbúszik az égen, hiszen a rattusok sötétben nem láttak túl jól. Farka vége egyelőre kókadtan lógott lefelé, de minden szem rászegeződött. Aztán mikor a fény kellően felerősödött, Kilin farka hirtelen kiegyenesedett, s a zsákmányra éhes patkányok egymást lökdösve vetették magukat az áldozatokra.

Ghalat olyannyira meglepődött a váratlan támadástól, hogy az első pár harapást még bambán tűrte. Mögötte Wuff hatalmasat bődült, s Zabella sikoltását hallotta a közelből. Aztán ráébredt a valóságra, s miközben két rattust nyakon ragadott, s úgy csapta őket össze, hogy utána két szelet kenyér között elférhettek volna, aktiválta a varázslatát. Igen fárasztó varázslat volt ugyan, hiszen a hipnózisnak ez a tömeges arányú alkalmazása sok energiát kívánt, de jelen esetben hatékonysága annál jobb. Mintha megállították volna az időt. A sivatagi patkányok nem mozdultak, Wuff és Axli is abbahagyták az üvöltést, s az ogria sikolyai sem hallatszottak már, bár Zabella ugyanolyan fürgén, mint ő, már végre is hajtott egy alakváltást. Páncélos testű ankylosaurus formájában sokkal védettebb volt, mint eddig.

Ghalat véres ösvényt vágva megtisztította maga körül a területet, s leszedte társairól a rajtuk csüngő, éles fogú rattusokat. Menet közben meg is kóstolt egyet, de mivel kicsit édesnek találta a húsukat, úgy döntött, hogy inkább meghagyja Wuffnak és Axlinak őket reggelire. Eközben persze ügyelt rá, hogy ne oldja fel a varázslatot, de tudta, hogy igyekeznie kell, mert a mentális ereje véges.

Kilin főnök tulajdonképpen nem is vette észre, amikor a feje szétlapult a tésztaszaggatóval együtt, s Zirc hadsegéd sem tudta már összeszedni a darabjait a csata után. A sivatagi patkányok serege azonban lassan fogyott. Ghalat alig az ellenség felét takarította el, mire belefáradt a mentális varázslatba, s Zabellának hátrálva kénytelen volt feloldani azt. Az idő hirtelen újra megindult. A rattusok újult lendülettel törtek előre, ám a maradék támadót olyannyira lefoglalta elesett társainak kifosztása, hogy az ogrék kezdtek fölénybe kerülni. Zabella, látván, hogy enyhült a veszély, inkább óriássá változott, s százhuszas méretű lábával döngölte a homokba a merészebb patkányokat. Ghalat elővette buzogányát, s irdatlan erejű ütései egyszerre több ellenféllel is végeztek. Wuff és Axli pedig végre igazán jól lakhatott.

Pár perc elteltével a csatatér elcsendesült, Ghalat és Zabella fáradtan dőltek neki a jóllakott hüllőknek. Itt-ott véreztek ugyan egy kicsit, de mit sem törődtek ezzel.

- Elég jól harcolsz - jegyezte meg Zabella, bár kicsit morcos volt, mert a lábát ért két harapás mély volt és fájdalmas.

- Neked is jó a lábmunkád - vigyorodott el Ghalat, miközben eltette véres buzogányát.

- Meg sem tisztítod? - rökönyödött meg az ogria.

- Minek? - vonta meg a vállát Ghalat. - Legközelebb megint összekenem.

Axli igen fújtatott Zabellával a hátán, mert reggel túlságosan is belakott a rattusokból. Wuff persze nem volt annyira elpilledve, hiszen jóval nagyobb is volt a másik dinoszaurusznál. Ghalat örömmel konstatálta, hogy már egészen közel vannak a Sondor hegységhez. Ez a hatalmas hegyvonulat összekötötte Gendor két óceánját és elválasztotta Délvidéket a sivatagtól. Errefelé jóval több volt a csapadék, mint Sindolban. Ghalat tudta, hogy a hegy keleti részén főleg trollok, szürke yattok, hegyi tündérek és más különös lények is élnek. Egyikkel sem szimpatizált túlságosan, s emiatt szerette volna elkerülni a találkozást. Minél előbb el akart jutni a Keleti pusztaságba, bár arról a vidékről sem hallott túl sok jót.

Persze számára a trollok mentális irányítása sem volt nagyobb feladat, mint a rattusoké, mégis, ha csatára kerülne a sor, egy busafejű troll bizony alaposan elnáspángolhat egy ogrét.

Ahogy hátranézett, látta, hogy Zabella kicsit lemaradt, ezért ő is lassított a tempón. A homokban itt-ott már megjelentek az első merész növények, melyek megpróbálták meghódítani a sivatagot, ám nem jártak sok sikerrel.

- Jó lenne, ha trollokkal nem találkoznánk! - mondta, mikor Zabella végre a közelébe ért.

- Csak nem tartasz tőlük? - kérdezte az ogria, s csábosan megvillantotta sárga, hegyes fogait.

- Nem könnyű ellenfelek. Már volt dolgom velük.

- Viszont tartanak Morx Xandrumtól.

- De ő nincs velünk!

- Úgy gondolod? - vigyorodott el ismét Zabella. Teste felizzott, s a következő pillanatban maga Nhuúl ült Axli nyergében. Ogre szemmel nézve apró emberi teste furcsa látványt nyújtott a nagytestű őshüllőn, s ezen Ghalat is majdnem elnevette magát.

- Hát ez jó! És gondolod, hogy beveszik?

- Majd kiderül - a mágus teste felizzott, s helyén ismét az ogria jelent meg.

XIII. fejezet
RHON

A Nap már lemenőben volt, mikor egy furcsa társaság érkezett Rhon kikötőjébe. Négy tündér-csónakon két tündér, s nyolc manóforma figura, amilyeneket errefelé még sosem láttak. Ráadásul az egyiknek aranyból van a haja.

Így adódott, hogy mire partot értek, s a négyből három tündércsónakot útnak engedtek, jelentős csoportosulás támadt a kikötőben. A többség bizalmatlanul nézegette a yattokat, különösen mert a lándzsáik elég feltűnőek voltak. A bámészkodók között több különös, zsákszerű lény is volt.

- *Ezek a gurgonok uram* - tájékoztatta a Gyűrű Yamát. - *Majdnem úgy változtatják az alakjukat, mint egy alakváltó.* - Ezt nem volt nehéz észrevenni, hiszen a hátsó sorokban levők, akik nem láttak rendesen, most megnyújtották a testüket, s úgy néztek ki, mint egy hosszú barna kolbász, ami golyószerű szemeivel kíváncsian leskelődik.

Trilla itt különös alapossággal kötötte ki azt az egy csónakot, amivel másnap vissza akartak térni Hadd Lamúrba. Mintha csak attól tartott volna, hogy valaki el fogja vinni. A yattok ugyanis nem ismerték a lopást. Yama gondolataiban olvasva a Gyűrű ismét működésbe lépett.

- *Bátorkodom megjegyezni uram, hogy az emberek gyakran kölcsön veszik egymás tárgyait, ezért itt semmit sem szabad őrizetlenül hagyni.*

- *De azért utána visszaadják ugye?*

- *Azt többnyire el szokták felejteni.*

Nehezen tudtak haladni a köréjük gyűlt tömegtől, de azért így is láttak valamennyit a városból. Rhon egész más rendszerben épült, mint a tündérvárosok. Kő és faházak, viskók és sátrak váltották egymást, ahogy a város belseje felé haladtak. A körülöttük levő emberek most már nem csak némán nézegették őket.

- Miért hoztok ide manókat? - hallatszott valahonnan a tündéreknek szánt kérdés.

- Megvenném a hajadat! - kiáltotta valaki más a feltehetőleg Yamának szánt mondatot.

- Itt nincs háború! Miért hoztok fegyvereket? - jött a következő bekiabálás, s ezt még továbbiak is követték, de Trilla és Gaius nem lassított, s a yattok is bölcsebbnek találták, ha nem válaszolnak. Talán ennek és a gyors tempónak is köszönhető, de lassan eloszlott körülöttük a tömeg. Most már a város belsejében voltak. A fő utcából sok, keskenyebb utca nyílt. Most látták először a gurgonok közlekedését, akik vastag, rugalmas bőrükön úgy gurultak, mint valamilyen labda. Ez nem volt veszélytelen utazási mód, mert ilyenkor nem használták a szemüket, s az embereknek szüntelen ki kellett térni az utcán hömpölygő méretes golyók elől.

Nem messze tőlük éppen az okozott bonyodalmat, hogy egy gurgon nekiment egy lovaskocsinak. A yattok szerencséjére az a maradék bámészkodó, aki idáig követte őket, most az újabb szenzációhoz sietett. A kocsit vezető férfi nagy hangon kiabált a huhogó hangokat kiadó gurgonnal.

- *Fordítsam, amit a gurgon mond?* - kérdezte a gyűrű.

- Köszönöm, nem kell - mondta Yama, de mivel nem figyelt oda, most hangosan szólalt meg.

- Mi nem kell? - érdeklődött Yzatul, aki mellette ment.

- Semmi, semmi - hebegte a fiú zavartan.

- Még most sem térek magamhoz attól, ami a mocsárban történt - folytatta Yzatul. - Maga a szörny is borzalmas volt, de ahogy szétszedted, az még annál is szörnyűbb. Ha nem lenne fekete a bőröm, bizony tartanék tőled!

- Na ne szórakozz! - mordult fel Yama. - Ha nem így teszek, mindannyian oda veszünk!

- Ebben igazad lehet. De nem lett volna elég, ha egyszerűen megforgatod a levegőben? - Yama ezen kicsit elgondolkodott. Így még sohasem ölt a varázserejével. Miért tette? Talán félelmében?

- *Bátorkodom megjegyezni uram, hogy a félelem rossz tanácsadó. Előző gazdám...*

- *Ne folytasd!* - fojtotta a Gyűrűbe a gondolatot Yama - *Van elég bajom az előző gazdád nélkül is.*

- Lehet, hogy nem kellett volna ezt a Gyűrűt megszereznem. De hát megígértem Delan Moiának.

- *Az a varázsló a tündérek közt? Gulmon semmire sem tartotta...*

- Csönd legyen! - mondta a fiú, most már hangosan és ingerülten. Az előtte levő Yrt és Yldózer is hátrafordult, s megnézték, hogy minden rendben van-e. Yzatul meghökkenve nézett Yamára.

- Jól van, nem akartalak megbántani...

- Ne haragudj, nem neked mondtam. Csak ez a gyűrű idegesít.

- De akkor miért mondtad, hogy csönd legyen?

- Nem tudom. Talán kicsit elfáradtam a varázslástól - mondta Yama, mert nem akarta senkivel sem megosztani ezt a titkát. Inkább megpróbálta lehúzni az ujjáról a Gyűrűt.

- *Bocsásson meg uram! Ha kérhetném, ne vegyen le az ujjáról! Inkább csöndben maradok! Tudja olyan unalmas dolog gazda nélkül egy tó fenekén kuksolni...*

- *Jól van! De ha összevissza locsogsz, akkor... Most is kínos helyzetbe hoztál!*

Egy kikövezett térre értek, melyen üzletek és pavilonok álltak mindenütt. Az árusok hangos kiáltozással dicsérték portékáikat. Nagy volt a lárma és a tömeg. Itt is megbámulták őket, s néhány pimaszabb emberkölyök még köveket is dobált feléjük. Miután Yzmún elkapott egy követ a levegőben, s hozzávágta az egyik gyerekhez, rögtön elszaladtak. A tér közepén egy szobor állt. Egy furcsa alakú gurgon volt egy zard farkas köré tekeredve.

- Ez Rhon szobra. Róla nevezték el a várost, miután legyőzték a farkasokat - mondta Trilla. - Ő végzett a legnagyobb bestiával, amelyet valaha is láttak. - Ezen igazán elcsodálkoztak, hiszen egyetlen gurgonból sem nézték ki, hogy harcolni tudjon. Inkább úgy tűnt, hogy egy lándzsával ki lehetne őket pukkasztani, s hogy egy farkasharapás könnyűszerrel végezne velük.

- *Bátorkodom megjegyezni uram, hogy a látszat csal...*

- *Most elhallgatsz, vagy levegyelek?*

A főtér után egy szűkebb utcában folytatták az utat. Itt már nem volt akkora a forgalom, s hamarosan meg is találták, amit kerestek. A kőből épült ház oldalán tábla jelezte: *Fogadó a Zöld Vidrához.*

- *Pocsék egy hely. Én már jártam itt...* - kezdte volna a Gyűrű, de Yama nem vár tovább, inkább lehúzta az ujjáról. Kicsit fájt ugyan, mert a fémkarika valami apró szálacskát nyomott az ujjába, s azt is ki kellett húznia, de már annyira idegesítette, hogy nem törődött a fájdalommal sem.

- Itt szállunk meg éjszakára! - mondta Gaius. - Sokféle ember megfordul itt, úgyhogy kerüljük a feltűnést!

Az épületben rengetegen voltak, s valami maró füst is terjengett a levegőben. A tündérek furcsa módon most nem fintorogtak, de a yattoknak még a szemét is marta.

- Kigyulladt valami? - kérdezte Yzaura.

- Ez csak dohány és pipafüst - nyugtatta meg őket Trilla. - Valami furcsa emberi szokás. - És valóban, ahogy körülnéztek, mindenfelé embereket láttak, füstölgő pálcikákkal a szájukban.

- Micsoda buta dolog! - mondta Yimyam, s követték a két tündért az ivóba, ahol az emberek asztalok mellett iszogattak valamit, s közben sűrűn pöfékeltek a levegőbe. Volt itt néhány gurgon is, akik valami zöld dinnyeszerű növényből iszogattak szívószállal.

A jövevények láttán az ivó majdnem teljesen elhalkult, s minden szem rájuk szegeződött.

- Jobb lenne, ha a fegyveresek kint maradnának! - sietett elébük a fogadós előzékenyen, mert szerette volna elkerülni a felfordulást. Yimyam erre hátrafordult, s intett a harcosoknak, hogy kint várják meg. Úgy tűnik nem voltak elég gyorsak, mert egy medveméretű szakállas fickó felállt az egyik közeli asztaltól, s megindult feléjük.

- Hé! Mi nem szeretjük a fegyveres manókat errefelé! - tekintete egyenesen Yamára szegeződött. - Gyere csak ide! Hadd vágjam le a hajadat! - Lépése kicsit dülöngélő volt, mert már jó pár pohár ital lecsúszott a torkán. Yrt és Yldózer a fegyverük után kaptak, de Yama intett, hogy nyugodtan tegyék el. A fiú megvárta, hogy a férfi meddig merészkedik, s mikor már éppen a haja felé nyúlt volna, a magasba emelte.

- Mit képzelsz! - bődült el a szakállas alak. - Azonnal tegyél le! - eközben egyre magasabbra emelkedett, s már majdnem a plafonnál volt.

- Ahogy akarod! - mondta Yama, s abbahagyta a varázslást. A férfi nagyot huppant a földön, de szerencséjére a talpára esett. Az arca vörös volt a szégyentől és a dühtől, s látszott rajta, hogy nem hagyja annyiban. Elindult a nála jóval kisebb yatt felé.

- Ezért megfizetsz, te féreg! - kiabálta. Yama nem várta meg, míg a közelébe ér. Ismét felemelte, s ezúttal a falhoz vágta egy varázslattal, majd, hogy végleg megállítsa a férfit, az egyik asztalról ellebegtetett egy jókora kést, s megállította a támadója orra előtt.

- Én a helyedben nem próbálkoznék többet! - jegyezte meg. - Megígérhetem, hogy a következő alkalommal a kés meg is fog borotválni! Ebben nagy a gyakorlatom - s most az egymás mellett álló Yzatulra és Yzaurára kacsintott, akik még emlékeztek rá, hogyan borotválta meg csillagtőrével Yzmok tanítómestert.

A férfi bólintott egyet, mire a kés visszalibegett a helyére, s kisebb zúgolódás után a rend is hamarosan helyreállt. A szakállas alak szégyenszemre kitámolygott az ivóból. Trilla és Gaius megrendelték a szállást a fogadóstól, aki bizalmatlanul méregette a yattokat, de a két tündérben szerencsére megbízott. Ők már nem először jártak itt.

- A kocsmáros üzeni, hogy errefelé nem szeretik a varázslókat.

- Azt már észrevettem - válaszolta Yama. Elindultak a fából készült lépcsőn, s felmentek az emeletre. Az emeleti folyosó hasonló volt a Ghalad Trope-belihez, ám itt petróleumlámpa világított, s a falak piszkosak, kopottak voltak. Itt-ott még a téglák is kilátszottak a vakolat alól.

Két szobát kaptak, melyben tizüknek kellett elférniük. Ahogy benyitottak az egyik szobába, egy kövér patkány szaladt be az ágy alá.

- Már tálalták a vacsorát? - viccelődött Yzatul, mert látta, hogy a két tündér igencsak megbotránkozik a dolgon.

- A patkány veszélyes táplálék - mondta Trilla.

- Különösen, ha nyers - folytatta Gaius, s az arcán átfutott egy halvány mosoly. - Tele van mindenféle kórokozóval. A végén még keresnünk kell egy gyógyítót.

- Kíváncsi leszek, hogy itt mi lesz a vacsora - folytatta Yzatul.

- Hoztunk magunkkal ennivalót - jelentette ki Trilla, s letette a zsákját az egyik ágyra. - Most azt kell eldöntenünk, hogy ki hol fog aludni. - Komoran nézett körül. A falak penészesek és piszkosak voltak, s az ablakon levő üvegen alig lehetett átlátni.

- Olcsó szállásnak... - tette vállára a kezét Gaius, aki szándékosan harapta el a mondat végét.

- Igazad van - törődött bele a másik tündér. Eközben a yattok összegyűltek, hogy megbeszéljék az éjszakai elosztást. Yimyam nem engedett az előző napi megállapodásukból:

- Mi yattok együtt maradunk, még ha szűkös is lesz a hely.

A szállás így bizony egy kicsit szűkösnek bizonyult. A két tündér aludt az egyik szobában, s a nyolc yatt a másikban. Lepakolták a holmijukat, majd elfogyasztották a vacsorát. Miután nyugovóra tértek, még sokáig hallották a lentről felszűrődő zajt. Ez már korántsem volt olyan kellemes, mint amit Ghalad Tropéban hallottak. Mivel Yimyam kijelölte az őröket, felváltva pihentek. Mindenkinek egy-egy íven keresztül kellett őrködnie. Yldózer kezdte a virrasztást, míg a többiek nyugovóra tértek.

Yama eközben elővette a Gyűrűt, mert támadt egy ötlete. Ismét érezte a kellemetlen szúrást, s már „hallotta” is a jellegzetes hangot.

- *Ha legközelebb lehúzol az ujjadról, akkor kapcsolj ki előtte!* - kezdte ismét a fémkarika, amin Yama elcsodálkozott.

- *Téged ki lehet kapcsolni?*

- *Igen... sajnos. Elég, ha rágondolsz az 1-2-3-as számokra, s meg kell szakítanom a kapcsolatot. Majdnem elszakítottad a kommunikációs szálamat!*

- *Ha időben szólsz erről a kikapcsolásról, nem fordult volna elő. De nem azért húztalak fel, hogy ezt megvitassuk. Te ugye szüntelenül ébren vagy?*

- *Igen uram!*

- *Akkor amíg alszom, te hallod, ami a szobában történik?*

- *Természetesen.*

- *Ez remek! És fel is tudsz ébreszteni?*

- *Abban biztos lehetsz gazdám!*

Yama végiggondolta, amin átment az előző napokban, s a Gyűrű már értette miről van szó.

- *Segítek, hogy elkapjuk a tettest! Te csak aludj nyugodtan.*

A Wonk hegység nyugati felében az egyik tágasabb barlangrészt edzőteremmé alakították át, s most ezen a helyen tudtak gyakorlatozni a harcosok. Furcsa mód egyetlen kékhajú sem volt itt, ám két fekete yatt próbálgatta az erejét. Yzerat és Yzbatar volt egyedül itt ebben a késői órában. A harcosok már valószínűleg lepihentek a hosszú nap után, ám a két volt Mester Gárda tag most ide vonult el, hogy megmozgassa rég nem használt izmait. Éppen kétélű lándzsával gyakoroltak. Ennek a fegyvernek a használata igen jó reflexeket kívánt, hiszen mind a két végén éles pengék voltak, s ha valaki óvatlanul forgatta, bizony könnyen megvághatta magát. Egy hosszabb pengeváltás után megálltak pihenni.

- Azt hiszem nem panaszkodhatunk - jegyezte meg fújtatva Yzerat.

- Még most is megizzasztanánk az Mester Gárda tagjait - mosolyodott el Yzbatar. - És mi van a menekült harcosokkal. Semmi gyanús?

- Eddig minden rendben ment. Sőt már azok is felépültek, akik a manókkal vívott csatában megsebesültek.

- Ez jó hír, bár ha áruló van köztük, az veszélyes lehet.

- Mit tudnának kikémlelni, amit Yzarr még nem tud? - kérdezte Yzerat.

- Esetleg minket akarnak eltenni láb alól.

- Azért ennyire nem lehet súlyos a helyzet... - talán folytatta volna, ha nem nyílik ki az edzőterem gombabőr ajtaja.

- Csak emlegetni kellett őket - jegyezte meg halkan Yzbatar, mert éppen azok a yattok léptek be, akik nemrég jöttek el a Wonkból. Az egyik nagydarab harcos most hozzájuk lépett.

- Örülök, hogy itt találtunk benneteket, mert Yzarr nagymestertől hoztunk nektek üzenetet.

- Volt bennünk ilyen gyanú - mondta erre Yzerat, s mikor a harcos felvette a támadóállást, a két fekete is követte a példáját. A többi tizenöt harcos a társuk mellé sorakozott fel.

- Ebben az esetben az is igaz lehet, amit a lázadókról mondtak? - kérdezte Yzbatar.

- Hogy sokat kivégeztek közülük? - folytatta gúnyos hangon Yzerat.

- Nem önszántunkból tesszük - közölte erre az egyik harcos.

- Miért nem álltok át hozzánk? - kérdezte erre ismét Yzerat.

- Mert ez nem állt a parancsban! - vicsorogta a nagy darab harcos, s meglendítette fegyverét. Pillanatok alatt ádáz csata alakult ki, bár ez a harc különös körültekintést kívánt a támadóktól is, ha nem akarták a saját yattjaikat is kiirtani. A kétélű lándzsa kezelése azonban az alap kiképzés része volt a harcosoknál, s így ügyesen támadtak. Ennek persze az volt a következménye, hogy sem Yzeratnak, sem Yzbatarnak nem volt egyszerre kettőnél több ellenfele. Bár a két tapasztalt gárdatag óvatosan harcolt, nem kerülhették el, hogy ellenfeleiken komolyabb sérüléseket okozzanak. Mégis egypár jól irányzott ütés, vagy rúgás is ártalmatlanná tett néhány harcost, s nem csak a lándzsák gyilkos élei osztották az igazságot.

Nem telt bele sok idő, s a terem tele volt a támadók maradványaival. Csak négyen úszták meg élve, s ezeket a két fekete yatt most erősen megkötözte.

- Sajnálom testvéreim! - mondta Yzerat, s hangja valóban nagyon szomorú volt. - Most vissza kell mennetek Yzarrhoz, hogy elmondjátok neki: Mi békét szeretnénk, s nem háborút!

Yama hirtelen arra riadt fel, hogy a Gyűrű ébreszti. Valami irtózatos dörömbölést rendezett a fejében, s a fiú ettől önkéntelenül is felkiáltott. *Valami közeledett felénk!* - hallatszott a Gyűrű hangja, de ekkor már a többiek is talpon voltak. Yama kiáltásától mindannyian felébredtek. A yatt fiú lábánál egy rémült patkány húzta meg magát, majd a következő pillanatban úgy szaladt el, mint akinek tűvel a fenekébe szúrtak.

- Bocsánat - szabadkozott Yama. - Csak egy patkány.

- Akkor jó! - könnyebbült meg Yzmún. - Már azt hittem megint megtámadtak! - Erre aztán visszafeküdtek a földön elkészített helyükre, s folytatták az alvást.

Yama ugyan bosszankodott egy kicsit a téves riasztás miatt, de ha belegondolt, hogy a kígyó ugyanígy próbálkozott az előző napokban, akkor igazán hálás volt a gyűrűnek.

- Köszönöm, hogy ébresztettel! De máskor próbálj finomabban riasztani.

- Mire gondolsz gazdám?

- Mondjuk mondd azt, hogy: Ébresztő! Azt hiszem erre is fel fogok ébredni, de legalább nem riasztom fel a többieket.

- Rendben van. De azért ne kapcsolj ki! Hosszú még az éjszaka.

- Kiment az álom a szememből. Jó lenne, ha mesélnél valamit.

- Olyanra gondolsz, mint a Piroska és a tyrannosaurus,? Vagy a lystrosaurus és a farkasok?

- Nem, nem! Inkább Rennen szigetéről és a trükkmesterekről mesélj nekem.

- Sajnálom! Ebben az irányban le vannak tiltva az információim! Csak annyit árulatok el, amennyit a programom enged.

- Akkor halljam legalább azt!

- A trükkmestereket Rennen tudósai válogatják ki. Letesztelik őket, s ha alkalmasak és elég jóindulatúak, kiképzik őket. Persze semmi olyasmit nem hozhatnak magukkal, ami veszélyessé válhatna a varázslók kezében.

- És miért utálják a varázslókat?

- Mert ha nem lenne trinit-védelem, akkor a varázslók veszélyesebbek lennének, mint ők maguk.

- És minden tudós tündér jó?

- Ez persze attól függ, hogy mit értesz jó alatt. Akiben túl sok a hatalomvágy, azt kihozzák a kontinensre. A tudós tündérek tisztelik az életet, s csodálják a világ szépségét.

- De akkor miért nem lépnek fel a mágusok ellen?

- Ezért képzik ki a trükkmestereket. A tudásukat nem hozzák közénk, mert ha az véletlenül a mágusok kezébe kerül, akkor bizony jaj mindenkinek.

- Ezek szerint a trükkmesterek is az életemre törnek, persze kivéve Zrint?

- Előfordulhat, de nem igazán jellemző. A valóság az, hogy a trükkmesterek inkább megpróbálják megvédeni az élőlényeket a varázslóktól. Csak egypáran vannak akik igen mérgesek a varázslókra. Őket nevezik Fejvadászoknak.

XIV. fejezet
TROLLOK ÉS GOBLINOK

Ghalat ölnyi farönköket aprított fel a tábortűzhöz. Egyáltalán nem tartottak attól, hogy észreveszik őket, sőt talán még egy kicsit örültek is volna neki. Zabella elővett két rattust, s nyársra tűzte őket. Neki kifejezetten ízlett a húsuk, bár irtózott attól, hogy nyersen egye meg őket, ahogy az ogre is tette. Bár Ghalatnak nem ízlettek a sivatagi patkányok, most nem volt kedve vadászni, s így beérte ezzel az étellel is. Miután jóllaktak, melegedtek egy kicsit a tűznél. Wuff és Axli egymás mellett pihentek egy jókora bükkfa alatt.

- Örülök, hogy elhagytuk a sivatagot - mondta Zabella.

- Pedig izgalmas hely - jegyezte meg Ghalat.

- Nem szeretem a harcot!

- Pedig néha muszáj. Persze az igazsághoz hozzá tartozik, hogy én élvezem. Nem szeretném, ha félreismernél.

- Egy ogre élvezze is a harcot, de az ogriáknak egész más a küldetésük.

- A családra gondolsz?

- Igen. Egyáltalán nem élvezem ezt a feladatot.

- És hogy kerültél Nhuúlhoz?

- Én csak Morxnak hívom. Gessomban találtak rám. Az apám lystrosaurusokat tenyésztett, s velem igen sok bajuk volt, mert meg tudtam változtatni az alakomat. Nekem kellett a kondát őriznem, mert addig sem voltam a városban és nem okoztam bajt. Egyszer néhány sindolida megpróbált elhajtani két lystrosaurust. - Zabella kivillantotta fogsorát a kellemes élmény felidézése közben. - Majd összecsinálták magukat, amikor megjelentem előttük, gorgosaurus formájában. Pár héttel később maga Morx jött el értem, hogy legyek a segítségére. Mivel nagyon untam a munkát és a mágus is kedves volt, elmentem vele. Bevallom már megbántam, de azt hiszem ő is.

- Még jó, hogy nem ölt meg!

- Szerintem nem olyan gonosz, mint amilyennek látszik. Igaz, hogy egész Gendort uralni akarja, de azt hiszem van még benne némi érzés.

- Nekem nem úgy tűnt - gondolt vissza az ogre a Mágusnál eltöltött időre. - Úgy érzem, neked is rosszabb lenne, ha nem lennék itt!

- Hát jobb mint egyedül, az biztos - jött a válasz, miközben az ogre belelátott a másik gondolataiba is.

- Először mérges voltam, hogy velem vagy, de most már örülök neki - vallotta be Ghalat.

- Igen? - Zabella kicsit zavarba jött.

- Még sosem fordult elő, hogy valaki nem utál - ezekre a szavakra Zabella elég furcsán reagált. Mélyen Ghalat szemébe nézett, majd felállt, s beleült az ölébe.

- Engem sem szerettek túlságosan, mikor kiderült, hogy át tudok változni. Egyben biztos lehetsz! Nem kedveltem a puhány dínópásztorokat.

Ghalat igen zavarba jött. Még sosem volt hozzá ogria ilyen közel. A teste felforrósodott, s határtalan vágyakozás kerítette hatalmába. Teljes erejével magához ölelte a másikat.

- Hé! Ne olyan hevesen! - szuszogta Zabella, bár Ghalat tudta, hogy semmi kifogása az ölelés ellen.

Mrr Vaz hegyi troll főnök éppen a vacsoráját fogyasztotta, mikor kopogtak az erős fákból épült ház ajtaján. Az egyszerű helységbe egy zöldszínű troll ifjonc nyomult be:

- Vaz főnök! Tábortűz az erőben. Két ogre, meg két nagy állat.

- Mit csinál? - mordult fel Mrr Vaz, miközben nagyot roppant a csontos hús a szájában.

- Alszik - válaszolta izgatottan az ifjú. Maga Mrr Vaz már idősebb, kékes bőrszínű troll volt. Feje búbjáról kócosan lógott hátra a haj. Nem túlzottan szerette, ha evés közben zavarják, de szerencsére az ogrékat még kevésbé, ezért az ifjú most megúszta minden fenyítés nélkül.

- Főnök megy! - legyintett a kezével, s még begyűrt egy nagy darab mócsingot a szájába. Aztán komótosan feltápászkodott, megkereste veretes buzogányát és kilépett az ajtón. Handul troll település olyan volt, mint egy jól méretezett cölöpvár. A faházak minden rendező elv nélkül épültek, s az egészet vastag rönkökből készült cölöpfal vette körül. A falu terén már gyülekeztek a harcosok. Zöld, halványkék, s egészen kék trollok, minél idősebbek, annál sötétebb színben. Krv Huz, az öreg veterán is csatlakozott a csoporthoz, aki ugyan sántított a bal lábára, de tapasztalt, őszülő sörényű sötétkék troll volt. Egyik-másik házból kíváncsi troll nők kukucskáltak ki, akiket onnan lehetett megismerni leginkább, hogy kopasz volt a fejük.

Vaz nem sokat beszélt:

- Indul! - s már nyomultak is a kapu felé. Az őr kiemelte a zárórudat, s a faajtók kitárultak a héttagú menet előtt. Gyors iramban haladtak arra, amerre az ifjú troll mutatta az utat, s nemsokára észre is vették a pislákoló tüzet. Itt már lassítottak egy kicsit a tempón, hiszen tudták, hogy egy ogre nem könnyű ellenfél - erről különösen Krv Huz tudott volna mesélni, akinek ogre törte el a lábát.

Wuff nagyot horkantott, ahogy megérezte az idegen szagokat a levegőben. Azonnal talpra állt, s elbődült. Erre persze a két ogre és Axli is rögtön felriadt. A fák közül termetes trollok bukkantak fel minden irányból. Zabella rögtön alakot váltott, s maga Morx Xandrum telepedett fel hamarosan Axli hátára.

- Jó lenne, ha a színjátékra rásegítenél egy kis mentális erővel - súgta oda Ghalatnak, aki erre alig láthatóan elvigyorodott. Eközben Mrr Vaz főnök, maga előtt lóbálva embernyi méretű buzogányát, eléjük lépett:

- Ki vagy és mit akar itt?

- Xandrum nagyúr, s szerény szolgája, Ghalat - közölte az ogre.

- Xandrum? - hökkent meg Vaz, s végignézett Zabellán. - Ismerős név. Ki is az? - s hátra fordult, hogy megkérdezze a mögötte álló idősebb, sötétkék trollt.

- Mágus! - állította az öreg Krv Huz. - Nagyhatalmú varázsló.

- És mit keres itt ogréval? - fordult most Zabella felé. Axli halk morgással jelezte, hogy nem szimpatikus neki az alak, s hogy szívesen megkóstolná. A trollok is bizalmatlanul méregették a két jókora hüllőt.

- A Sondor hegységen kell átkelnem. Szükségem van a segítségetekre!

- Trollok segít Nagy Mágus! - közölte erre Mrr Vaz, talán túlságosan is készségesen. - Követ minket! - s intett a kezével, hogy menjenek utána. A többi troll kicsit morgott ugyan, s a legfiatalabb értetlenkedve követte őket:

- Én lát két ogre két állat! Hol másik ogre? - ám Brr Gez különösebben nem merte firtatni a dolgot, mert annál jobban tartott a főnöknél levő buzogánytól. Ghalat kötőféken vezette Wuffot, de Zabella nem szállt le Axli hátáról. Komótosan haladtak, és így is hamar elérték Handul falvát. A kapu kitárult előttük, s most a menet lassan bement.

- Zir Zam! - Kiáltotta Vaz főnök, mire egy kékszínű toll nő sietett elébük. - Készít szállás Nagy Mágus és szolga!

- Igen főnök! - válaszolta készségesen a „hölgy”, s intett a jövevényeknek, hogy kövessék. A többiek nem mentek utánuk, s maga Vaz főnök is visszatért a vacsorájának maradékához. Csak az ifjú zöldbőrű troll, akit Brr Gez-nek hívtak, követte figyelemmel, hogy mi történik.

Zir Zam üres faházhoz vezette őket, mely tulajdonképpen két külön épület volt. Az egyik felét Zabellának, a másikat Ghalatnak mutatta meg. - Ti itt alszik. Reggel mi jön! - ezzel magukra is hagyta őket. A trollok mindig egyedül aludtak, s ezért eszükbe sem jutott, hogy a két idegent egy házba „zsúfolják”. Brr Gez látta, ahogy az ogre átmegy a Mágushoz, miután az állatokat elhelyezte, s ez ismét gyanús lett. Annyit azért tudott az emberek és az ogrék szokásairól, hogy azok nappali lények. A trollok ugyanis éjszaka voltak aktívak, s nappal pihentek a házaikban. Mégis odalopakodott a faházhoz, hogy kihallgassa az idegeneket. Persze óvatos volt, nehogy a két ősállat felfigyeljen rá.

- Ügyesen csináltad - mosolyodott el Zabella, miközben visszaváltozott.

- Nem szerencsés, ha alakot váltasz! - mordult fel Ghalat. - Még a végén lebukunk!

- Te is tudod, hogy mennyi energiába kerül fenntartani egy ilyen varázslatot! Majd reggel visszaváltozom! Addig remélem nem zavarnak.

- Hát elég bárgyú egy banda, az biztos. Szerencsére eszük nem sokkal több van, mint egy hüllőnek.

Az ajtó ekkor kitárult, s egy vicsorgó, zöld troll rontott be rajta. Ghalat szerencsére észnél volt, s azonnal tudta, mit csináljon. Brr Gez megrázkódott, majd sűrű elnézések közepette megállt előttük.

- Brr Gez tud segít? - kérdezte.

- Brr Gez őriz ház! - vette át a stílusát Ghalat, s megkönnyebbülten sóhajtottak fel, mikor a troll kiment, s letelepedett a ház elé. Nem sokkal később, még félálomban hallották, amint valaki elment a ház előtt és megkérdezi:

- Brr Gez mit csinál?

- Őriz ház Nagy Mágus! - hallatszott a büszke válasz, s a másik ezt nem is firtatta többet, hanem dolgára ment.

- Ütődöttek ezek a trollok - mormolta félálomban Ghalat, s közelebb bújt Zabellához a széles ágyon.

Ghalat nagyot nyújtózott a szobába besütő reggeli napfényben. Zabella már ébren volt, s éppen az ablakon nézett kifelé. Az ajtó elől éktelen hortyogás hallatszott.

- Ha nem tudnám, hogy troll van az ajtó előtt, akkor sem tagadhatná le! - jegyezte meg Ghalat, miközben feltápászkodott az ágyról.

- Egész éjjel itt virrasztott. Csak nemrég aludhatott el, mert erre a horkolásra biztosan felébredtem volna - mondta az ogria.

- Ez a varázslat igazán kis energiámba került - gondolkodott hangosan az ogre. - Talán magunkkal vihetnénk néhány ilyen izompacsirtát...

- És éjszaka fogunk haladni? - kérdezte Zabella nem kis éllel a hangjában. - Ezek ugyanis nappal alszanak, s éjszaka mászkálnak!

- Egy kis varázslattal hamar átállítom - próbálkozott újra Ghalat.

- Nem hinném, hogy számunkra veszélyes lenne a Keleti pusztaság - folytatta az ogria, s lassan kinyitotta az ajtót. - Ideje lenne indulnunk!

- Igazad van - vonta meg a vállát Ghalat. Megfogta fegyverét, s elvigyorodott. - Én a helyedben nem mutatkoznék ebben az alakomban.

- Jaj! - nyögte az ogria, s máris felvillant az alakja. Egy pillanat múlva Nhuúl maga lépett ki a napfényre. Brr Gez a küszöb előtt ült, s feje a mellkasára bukott. A falu csendesnek, kihaltnak tűnt, bár több házból is hallatszott az éktelen hortyogás.

Axli és Wuff örömmel üdvözölték őket. Már alig várták az indulást. A troll ifjú csak ekkor riadt fel álmából, s most zavartan tápászkodott fel.

- Hoznál valamit enni? - fordult Nhuúl kedvesen a nála jóval nagyobb lényhez.

- Brr Gez hoz étel - bólintott a troll, s már el is ment. Ghalat kíváncsian nézett utána:

- Kíváncsi vagyok, hogy mit hoz. Ezek egész mást esznek, mint mi.

- Nálad szörnyűbb étrendjük nem lehet - jegyezte meg Zabella. - A trollok megsütik, amit esznek, s nem fogyasztják el nyersen.

Brr Gez hamar visszatért, s mindkét kezében egy-egy jókora dínósültet cipelt. A két ogre éhesen látott neki a reggelinek, s furcsamód maga Nhuúl majdnem annyi húst megevett, mint amekkora ő maga volt. A maradékot Wuff és Axli kapta meg. Kivételesen Ghalat is legyűrte a sült húst, bár sokszor fintorgott és vágott grimaszokat. Aztán a végére mégis megszokhatta, mert mire a csontig jutott már folyamatosan evett.

- Szükségünk lenne egy vezetőre, hogy mielőbb átjussunk a hegyen - mondta az ogre, úgy, hogy Brr Gez is hallja. A troll készségesen ajánlotta fel szolgálatait.

- Brr Gez ismer út. Tud ösvény!

- Akkor mégis magunkkal visszük egy darabig! - vigyorodott el Ghalat, s elégedetten Zabellára nézett.

- Kellemes útitárs - mondta az ogria. - Bár gyalog kissé lassú.

- Brr Gez fut sokat - jegyezte meg erre a lelkes ifjú troll.

- Remélem maradt valami az agya helyén! - mondta erre Zabella. - Ugye az én fejemben nem kotorászol! Ha megtudom... - morcosan megcsóválta a fejét, de valójában nem volt mérges.

Mivel Mrr Vaz főnök már aludt, Ghalat és „Nhuúl” nem búcsúztak el tőle. Brr Gez vezetésével nekivágtak a Sondor meredek ösvényeinek.

Ahogy elhagyták a falut, Zabella alakja megnyúlt, s ismét eredeti ogria formájában tündökölt Ghalat szemei előtt Brr Gez ezen ugyan megbotránkozott egy kicsit, de megmagyarázták neki, hogy egy nagy mágusnak néha könnyebb, ha más alakot ölt, ugyanis így álcázza magát a „rajongói” előtt. A troll ugyan ezt nem nagyon értette, de azért csak bólogatott, s néha egyet-egyet horkantva komótosan haladt az erdő fái közt vezető ösvényen.

A bükkerdőt hamarosan sziklás bozótos váltotta fel, s mikor kiértek a napfényre, útjuk nem felfelé vezetett tovább. Messze fölöttük jól kivehetők voltak a Sondor havas csúcsai. Zabella csüggedten nézett fel:

- Utálom a hideget!

- Remélem nem kell megmásznunk a legmagasabb ormokat - sóhajtott Ghalat is. Ezen a sziklás terepen kötőféken vezették hátasaikat.

- Brr Gez mutat ösvény át hegyen - nézett vissza rájuk biztatóan a troll ifjú, s játékosan meglóbálta buzogányát.

- Hova vezet ez az út? - kérdezte az ogre.

- Hamarosan elér goblinok földje. Ott Brr Gez óvatos! Sok kicsi veszélyes goblin - ezzel újfent meglóbálta buzogányát, de úgy, hogy az egyik útmenti sziklát sikerült vele szétrepesztenie. Ghalat már fogott ilyen buzogányt. Egészen más volt, mint az övé, s még annál is jóval nehezebb. Bár sosem látott még troll kovácsot, biztos volt benne, hogy léteznek, s ügyesen is végzik feladatukat. Ezekkel a bunkókkal nem volt sok munka. Úgy néztek ki, mint egy hosszúkás fémcsepp. A felületük durva volt, de talán annál hatékonyabb. Inkább azt volt nehéz elképzelni, hogy ezek a viszonylag lomha lények hogyan vadásznak. Ha Ghalat arra gondolt, hogy egy troll bunkóval kerget egy dinoszauruszt, bizony mosolyra húzódott a szája.

Most valahogy egyébként is jó kedve volt. Sötött a nap, s Zabella látványa kellemes érzésekkel töltötte el. Fel sem vette Brr Gez megjegyzését a goblinokról, jóllehet ő maga még sosem találkozott ilyen lényekkel. Eddigi tapasztalatai alapján nem tartott tőlük túlságosan. Most, hogy Zabella mellett volt, egyenesen legyőzhetetlennek érezte magát.

Brr Gez megállt, s beleszimatolt a levegőbe:

- Goblinfüge! - morogta, s ismét elindult. Valóban volt valami édes-kesernyés a levegőben. Zabella is felhúzta az orrát. Aztán ahogy lefelé néztek a hegyoldalon, meglátták a szag forrását is. Pár száz méterrel, s jó néhány sziklával alattuk egy kis goblin falu terült el. A falu közepén jókora üstben forrt valami kotyvalék, s tömzsi zöld lények ugrálták körül. Brr Gez hátranézett, s szája elé tette a mutatóujját:

- Halkan megy! Sok goblin! - de bárcsak ne fordult volna meg. Olyan szerencsétlenül lendítette a kezét, hogy a buzogánya az egyik sziklának ütődött. Az persze nem kérette magát, s nagy dübörgéssel elindult a falu felé. Ott azonnal abbamaradt a zsivajgás, s a zöld lények csapata most feléjük nézett. Aztán vad harci üvöltés hagyta el a szájukat, mert a szikla közeledtével azt hitték, hogy megtámadták őket. Csak néhány pillanat kellett hozzá, hogy összeszedjék fegyvereiket, páncéljaikat, s már rohantak is felfelé minden irányban, mint a hangyák.

Wuff és Axli zsákmányra éhesen nézett a közeledő zöld seregre. A goblinok kicsit kisebbek voltak, mint az emberek, és jóval tömzsibbek szélesebbek. Könnyedén másztak felfelé, s ami Ghalatot legjobban meglepte, trinit sisakot viseltek.

- Itt baj van! - kiáltotta Zabellának, aki éppen átváltozni készült, mert tudta, hogyha trinit kerül a közelébe, a varázslat úgyis megszűnik. - Hogy a fene ebbe e fémbe! - Morogta Ghalat, s előkészítette buzogányát.

- Ohh! - hallatszott Brr Gez felől, majd megérkezett az ellenség.

Ghalat kábán tért magához. Az utolsó emléke az volt, hogy valami a karjába szúródott. Egy apró lövedék volt, amit az egyik goblin fújt rá egy csőből. A homályos helységben lassan tisztult ki a látása. Zabella mellette feküdt. Alig hallhatóan lélegzett. Szemben velük Brr Gez húzta a lóbőrt. Kint, a goblin faluban vad tivornya zajlott. Az ogre megpróbált talpra állni, de képtelen volt, mert bőr szíjakkal megkötötték a kezét és a lábát. Ráadásul valamilyen cölöpökhöz voltak rögzítve, amiket képtelen volt kimozdítani a helyéből.

Az ajtón ekkor egy kerekképű goblin nézett be. Nagy szemei kíváncsian néztek végig az idegeneken. Ghalat ismét azon bosszankodott, hogy miért viselnek trinit sisakot. A lény úgy nézett ki, mint egy alaposan fejbevágott troll. Valahogy aránytalanul vastagok voltak a kezei és a lábai is.

- Nicsakcsak! - kiáltott fel a goblin. - Ébredezgetnek! Lesz finom főzet vacsora!

- Mi a fene? - érdeklődött Ghalat, de a hangja egyáltalán nem volt barátságos. A goblin mögött egy újabb kerek fej jelent meg, nevetségesen lapát fülekkel.

- Jujuj! - visította. - Szólok már! Kezdhetjük mindjárt!

- Mi történt? - hallatszott most Zabella hangja, miközben a két goblin elszaladt.

- Épp ideje volt felébredned, mielőtt ezek feltálalnak vacsorára! Változz át és szabadíts ki! - morogta Ghalat ingerülten.

- Azért egy kicsit kedvesebb is lehetnél! - zsémbelődött Zabella, s teste felizzott. Először egy ember alakja jelent meg, majd, miután kiszabadította végtagjait, visszaváltozott ogriává. - Azon töröm a fejem, hogy most mivé változzak.

- Ne azon törd, hanem szabadíts ki! - az ogrénak azonban felesleges volt mondania, mert Zabella már oldozta is a szíjakat. Ghalat megdörzsölte a kezét, aztán körülnézett. - Hol a buzogányom? És Wuffot is ki kell szabadítani!

- Az nem lesz olyan egyszerű! - morogta az ogria.

- Akkor változz sárkánnyá és jól pörköld meg őket!

- Jó ötlet! - egyezett bele, s mivel már hallották, hogy közeledik a csapat, nem kérette magát tovább. A teste felizzott, megnőtt, s a fából és nádból készült viskó most kicsinek bizonyult. A hatalmas vörös sárkány a közeledő dülöngélő bandára villantotta tekintetét.

Az elöl álló, meglehetősen ittas goblin erre felemelte a kezét:

- Melyikőtök hozigálta ezt ide?

- Én nem voltam, főnököcském! - lépett mellé egy goblin, akinek keresztben álltak a szemei. A tömeg feszülten mocorgott, s Zabella mély hangon dörrent rájuk:

- Fussatok, ha kedves az életetek! - tűzfújással nem próbálkozott, mert a goblinok többségén trinit sisak volt, s volt amelyik más tárgyakat is viselt ebből az anyagból. Az ogria bosszankodva vette tudomásul, hogy a részeg csürhe egyáltalán nincs megijedve, csupán csodálkozik.

- Nézzük meg, nem hallucinálok e! - dülöngélt előre egy újabb goblin, s elővett egy trinit érmét. Zabella ettől kicsit hátrahőkölt, de nem mert lépni, nehogy Brr Gezre taposson. Ghalat eközben a lábainál éppen a troll kibogozásával volt elfoglalva. Ahogy körültekintett, látta, hogy Wuff ás Axli nem messze tőlük van kipányvázva egy vastag fához. Aztán érezte, ahogy a trinit hozzáér, s elveszti hatalmát a varázsereje felett.

Mikor Zabella lehuppant melléjük, Ghalat dühösen ordított egyet:

- Pucoljunk innen, de gyorsan! - s ezzel meg is indult a kunyhó hátsó felének maradványain keresztül.

- Az állatok erre vannak! - kiáltotta Zabella, aki végképp nem akarta volna Axlit ezeknek a részeg goblinoknak hagyni. Azok eközben magukhoz tértek az ámulattól, s most duhaj kiáltások közepette rohantak feléjük.

A fügepálinkától mámoros üldözők azonban koránt sem voltak olyan veszélyesek, mint akkor, amikor elfogták őket. Lépten-nyomon megbotlottak, fellökték egymást, s eközben folyamatosan szitkozódtak. A három menekülő addig jókora egérutat nyert, s Ghalat közben még egy baltát is szerzett az egyik kunyhó mellől. Ezzel aztán elvágta az állatok pányváit. Gyors iramban másztak felfelé, hogy elérjék az ösvényt.

A goblinok ugyan ismét elővették fúvócsöveiket, ám ebben az állapotukban képtelenek voltak pontosan célozni, még ilyen nagy célra is. A nagy távolság miatt persze a lövedékek sorra lepotyogtak, mielőtt még bármi kárt tehettek volna bennük. Kis idő múlva végre fújtatva megállhattak pihenni.

- Micsoda undorító egy csürhe! - jegyezte meg Ghalat!

- Részeges disznók! - tette hozzá Zabella.

- Szerencse, goblin szeret fügepálinka! - állapította meg bölcsen Brr Gez.

XV. fejezet
DUMM

A város reggeli zajai ébresztették a csapatot. Először nem értették, hogy mi ez a nagy kiabálás lent az utcán, de aztán rájöttek, hogy csak a reggeli kenyérárusok kínálták portékáikat. Mindannyiuk nagy örömére ezen az éjszakán nem történt semmiféle merénylet, s így a reggeli után hamar elindulhattak.

Trilla és Gaius érdeklődtek a fogadósnál, s megtudták, hogy leginkább egy Dumm nevű halász alkalmas arra, hogy továbbvigye őket. Yamáék most nem mentek be az ivóba, hanem kint várták a tündéreket.

- Nem tetszett nekem, ahogy mondta - hallották meg Gaius hangját, amint kifelé jöttek.

- Én is úgy láttam, hogy a tegnap esti felfordulás után rajtunk köszörüli ki a csorbát.

- Talán csak mi nem tetszettünk neki - jegyezte meg Yama.

- Azért próbáljuk meg azt a halászt, akit ajánlott. Ha nem megfelelő, akkor keresünk mást.

A két tündér határozott léptekkel vezette őket a város forgatagában. Mindenütt megfordultak utánuk az emberek és gurgonok, de most szerencsére senki sem szegődött a nyomukba. Ismét elmentek Rhon szobra mellett, s a yattok ebből sejtették, hogy a kikötő felé tartanak. Hamarosan meg is pillantották a folyó partján veszteglő bárkákat és csónakokat. A tündérek örömére a kis tündércsónakot nem kötötték el az éjjel.

Megállítottak egy halászt, aki éppen a csónakjába akart szállni.

- Dummot keressük - mondta Trilla.

- Dummot? - csodálkozott a férfi. - Aztán mit akarnak tőle? Csak nem pálinkafőzők?

- Egy nagyobb csónakra, vagy bárkára van szükségünk, ami elviszi a barátainkat. Gyalog túl hosszú lenne az út dél felé. - A halász végigmérte a yattokat, s látszott rajta, hogy nem nyerték el a tetszését. Megvonta a vállát, s egy kis kunyhóra mutatott a kikötő szélénél:

- Nézzék meg ott! Talán otthon van.

Elindultak hát a rozoga építmény felé, s bekopogtattak a hézagos faajtón. Mivel nem jött válasz, Trilla óvatosan benyitott. Erős halszag csapta meg az orrukat, amitől a két tündér elfintorodott. A faház belül is kicsi volt. Irtózatos rendetlenségben hevertek szanaszét a tárgyak, s a belső szobából horkolás hallatszott.

- Ez alszik - suttogta Gaius.

- Nézzük meg - javasolta Trilla, s már indult is befelé. Kikerülte az előtte heverő törött széket és rumosüveget, majd bekukkantott a szobába. Csüggedt arccal nézett vissza a másik tündérre:

- Ez teljesen kiütötte magát. Talán jobb lenne valaki mást keresni. - Ezzel a kérdést eldöntöttnek is tekintették, s kijöttek a házból. A yattok reménykedve várakoztak kint, s mikor megtudták, hogy a halász nincs használható állapotban, kicsit elszomorodtak.

- Ha kell, gyalog indulunk tovább - mondta Yimyam.

- A vízen sokkal gyorsabb - vetette ellen Trilla. - Több napi utat spórolhatnátok meg, s még így is nagyon hosszú lesz az út a Danadorig. Keresünk valaki mást! - ezzel elindult, s még elérte a férfit, akivel az előbb beszélt. Éppen most akart vízre szállni.

- Tud valaki mást, aki a segítségünkre lehet? - kérdezte Trilla.

- Ahogy a barátait elnézem, örülhetnek, ha Dumm elviszi magukat. - A férfi elvigyorodott - Tök részeg, ugye? Akkor most vagy várnak egy napot, míg magához tér, vagy fognak egy vödör vizet, s felkeltik vele. Először morcos lesz ugyan, de ha kijózanodik, tud kedves is lenni. A pénz jó hatással van rá! - Ezzel ellökte magát a parttól, s beevezett a folyóra.

A tündér nem volt túl lelkes, de hajlott rá, hogy tegyenek még egy próbát. Dumm házában találtak is egy vödröt, amit megtöltöttek hideg vízzel. Gaius vállalta, hogy fellocsolja a halászt. A loccsanás után nagy ordibálás és káromkodás hallatszott odabentről, s a tündér sietve jött ki a szabadba a fülledt, halszagú kunyhóból. Mögötte egy medve méretű izompacsirta dülöngélt. Feje és felsőruhája kissé el volt ázva.

- Mi a jó nyavalyát akartok tőlem? - Morcosan nézett a tündérekre és a yattokra. Szeme alig volt nyitva. Zavarta a fény, s szemmel láthatóan nem volt teljesen magánál. - Jobban teszitek, ha most rögtön eltakarodtok a jó édes... - Gaius nem várta meg, míg folytatja, s közbevágott:

- Szükségünk lenne egy csónakra, ami elvisz minket Diut Igvaur felé! Rendesen megfizetjük!

- Ezért kellett felkelteni? - hörögte a halász. - Gyertek vissza holnap! - s már fordult is meg, hogy visszatérjen a kunyhóba, de egy esetlen lépés után elterült a földön. Ismét egy sorozat káromkodás következett, s Trilla megpróbálta felsegíteni a mázsás testet.

- Hagyj békén! - kiáltott rá Dumm.

- Vagy most elviszed a barátainkat, vagy nincs üzlet! - mondta határozott hangon.

- Mennyit fizettek? - nyögte a férfi, miközben feltápászkodott.

- Öt trinit - közölte Trilla.

- Hat és megegyeztünk - válaszolt a halász.

- Akkor szedd össze magad és induljatok! - szólt rá Gaius, s elővette a pénzt. Trilla megállította a kezét.

- Most kap két trinitet, s ha megérkeztek, még négyet. Inkább add Yimyamnak a pénzt.

- Igazad van - bólintott a tündér, s a nagyfőnök kezébe nyomta az összeget.

- Köszönöm - válaszolta Yimyam -, de nem fogadhatjuk el. Hoztunk magunkkal pénzt!

- Arra még szükségetek lesz - mosolyodott el a tündér. - Fogadjátok el! Szeretném ha még egyszer a vendégeink lehetnétek!

- Akkor megköszönjük - bólintott a nagyfőnök.

Dumm megjelent az ajtóban. Semmi más nem volt nála, csak egy megtermett szigony. A járása már valamivel biztosabb volt, mint az imént, de még mindig kacsázva haladt, ahogy elindult a vízpart felé. Megállt egy nagyobb ladiknál, s rámutatott:

- Tízszemélyes és még sosem borultam fel vele! Kérem a pénzt, s már szállhatnak is be az urak.

- Csak a yattok mennek - közölte Trilla. - Két Ttrinitet kapsz most, s négyet, ha megérkeztek! - Yimyam eközben átadta a pénzt a halásznak. Az alaposan megnézte, majd némi morgolódással beszállt a halászcsónakba, mely valóban elég méretes volt.

- Ha tudom, hogy manókat kell vinnem, hét trinitet kérek!

- A hat is sok! - ellenkezett Trilla, s segített a yattoknak beszállni. Miközben helyet foglaltak, Yama alaposan megnézte magának a halászt. Szakadt, piszkos ruhát viselt. Haja és szakálla kócos volt, zsíros és rendezetlen. Áradt belőle az erjedt ital és a hal szaga. Nem szívesen bízta rá magát, de a csónak biztonságosnak tűnt. A vízi járműben öt fapad volt, s a középsőhöz volt erősítve a két méretes evező. A halász itt foglalt helyet.

Mikor mindannyian beszálltak, a halász ellökte evezőjével a csónakot, s erős csapásokkal indult útnak. Evezőcsapásai meg-meglódították az úszó alkalmatosságot, s pár pillanat múlva már a nyílt vízen voltak. Yimyam éppen annyit bírt kiabálni a tündéreknek, hogy: *Viszlát! Köszönünk mindent!* - s már alig voltak hallótávolságban. Még sokáig látták a parton a két tündér integető alakját, míg végleg el nem tűntek a szemük elől a folyó kanyarulatában.

Dumm vidáman fütyörészett, miközben a folyó közepén úszó csónakot irányította. Most nem foglalkozott sem az evezéssel, sem a yattokkal. Valószínűleg a trinit talléroknak örülhetett. Yamáék nem eveztek, hiszen a csónakban csak az a két evező volt, amivel a halász mozgatta a vízi járművet. A yattok most, ahogy alaposabban megnézték a csónakot, elég fancsali képet vághattak, mert Dumm harsányan röhögött egyet, s ahogy egy nagyot rántott az evezőn, a csónak is vészesen megbillent.

- Nem bánnám, ha ezt abbahagynád! - szólt rá Yama.

- Ezen a hajón én vagyok a kapitány, aranyhajú hercegnőm! - gúnyolódott Dumm, miután gyermekkora rosszemlékű idejéből felidézett valami mesét. - Ha nem tetszik valami, máris partra szállhattok!

- Ha kidobnánk a fickót lenne egy csónakunk, s könnyedén eljuthatnánk a célunkig - jegyezte meg Yzmún, s fenyegetően nézett Dumm felé, jóllehet feleakkora volt, mint a halász.

- Ez nem kéjutazás! Minél délebbre megyünk, annál jobban fog hullámzani a hajó - morogta a halász, s egyáltalán nem ijedt meg a yattól. - Kettőt sem eveznél, s már mindannyian a vízben lennétek. Ezt a ladikot nem törpékhez méretezték, hanem hozzám! - ezzel ismét rántott egy nagyot a ladikon, s Yuli ettől majdnem a vízbe esett.

Yama elgondolkodott a dolgon, s varázserejével a magasba emelte az embert. Dumm arcára kiült a döbbenet, s arca igencsak elsápadt, miközben cifra káromkodások jöttek ki a száján.

- Örülnék, ha ezt abbahagynád! - jegyezte meg türelmesen a fiú, s mellette Yzatul alig bírta elfojtani a nevetését. Yimyam is ámulva, s vidáman nézett a halászra, aki kétségbeesetten próbált a lapátjaiba kapaszkodni.

- Abbahagyom, csak tegyetek le! Ki a fenék vagytok ti! Arról nem volt szó, hogy varázserőtök van.

- Ha rendesen ellátod a feladatodat, semmi bajod nem eshet - közölte Yama. Hangjában nem volt semmi fenyegetés, de a halász igen mérgesen nézett vissza rá. A csónak ezután már lágyan siklott a vízen. A folyó valóban szélesebb lett, s Hadd Lamúrhoz képest erősen megváltozott. Nádasok, fűzesek ölelték a partot, de sűrűbb erdőnek nyoma sem volt. Az állatvilág is jóval szegényesebbnek tűnt. Néha láttak egy-két halászt, vagy gurgon vizitökvadászt, akik csónak formára változott testükkel szedték elő a víz alatti lédús terméseket. A legkülönösebb látvány mégis egy hernyópásztor volt. Ezek a hatalmas zöld lények valójában nem hernyók voltak, csak úgy néztek ki. Lomha mozgású növények voltak ezek, s az egyiknek a „hátán” egy férfi

ült. A folyó iszapját vették éppen magukhoz, hogy az abban rejlő tápanyagokat és nedvességet felszívva visszabaktassanak otthonukba.

- *Mik ezek?* - fordult Yama a Gyűrűhöz.

- *Gliánok. Az emberek azért tartják őket, mert olajmirigyeiket megfejve a gliánolajhoz juthatnak. Abban sütik a húst, de sokféle ételhez használják. A gliánok termését különösen kedvelik.*

- *Szívesen megkóstolnám.*

- *Ha szabadna megjegyeznem, Gazdám, ezt a Dumm nevű alakot már régről ismerem. Még egészen kicsi volt, amikor csúzlival meglőtte az akkori gazdámat.*

- *Nem lesz vele gondunk* - jegyezte meg Yama, s ennyiben is maradtak.

Dummnak a fütyörészéstől is elment a kedve, bár néha valami dörmögésfélét elmorzsolt az orra alatt, amiből azonban semmit sem értettek. Déltájban kikötöttek a jobb parton, ahol egy kis tiszta vizű patak ömlött a Sibukkóba. Gyorsan kiszálltak, s kikötötték a csónakot is. Yimyam szólt Yzatulnak, hogy a biztonság kedvéért maradjon a csónak közelében, nehogy a halász megpróbáljon meglógni. Dumm azonban nem sokat törődött velük. Elindult a közeli nádasba, hogy fogjon magának valami ennivalót.

- Ha a halászra várunk, lassan jutunk tovább! - jegyezte meg Yimyam.

- Talán segítenünk kellene neki - gondolkodott hangosan Yama, s körülnézett. Yuli, Yrt és Yldózer éppen valamilyen állat becserkészésével foglalatoskodtak, Yzmún pedig, ismervén az emberek étkezési szokásait Yzaurával egy kis tábortűz készítésének látott neki. Yama nem akarta feleslegessé tenni a többiek munkáját, úgyhogy inkább visszament Yzatul mellé, s nem varázsolt. Pedig éppen két kövér vadkacsa húzott el a fejük felett. Mi sem lett volna egyszerűbb, mint varázslattal levadászni őket. Yama most beleborzadt abba, hogy a tudása mi mindenre jó. - *Ha nem az én tudásom lene, tartanék magamtól.*

- *Egyszer régen ismertem egy tér varázslót, aki rosszul számította ki a koordinátákat, s belevarázsolta magát egy sziklába. Azóta sem találkozott vele senki...*

- *Köszönöm a figyelmeztetést, de ezt a hibát nem óhajtom elkövetni. Tudnád, hogy hányszor teleportáltam, míg Yzatult ki akartam szabadítani...* - itt azonban abbahagyta a gondolkodást, s inkább kikapcsolta a Gyűrűt, mert Yzatul mellé ért.

- Nem hinném, hogy meg akarna szökni. Különben is el tudnám kapni, még ha a folyó közepén lenne is.

- Néha irigyellek - vallotta be a fekete. - Jó lehet varázslónak lenni.

- Azért van benne rossz is - mondta Yama, hogy megnyugtassa a barátját, bár magában elismerte, hogy ami rossz a varázslásban, az elenyészik ahhoz a hatalomhoz képest, amit ez a tudás jelent.

- Mint például? - kérdezett rá Yzatul.

- Nagy a felelősség. Mivel többre vagyok képes, ezért a felelősségem is nagyobb. Sokszor ki akartalak szabadítani, de nem sikerült.

- Jó kis felfordulást okoztál nekik. De veszélyes is volt. A trinit bányában könnyen elfoghattak volna.

- Csak az nem jutott az eszükbe, hogy a trinit bányába nem is lehet teleportálni, mert az oda vezető varázslat sosem sikerült. Ezek voltak a legfurcsább dolgok. Varázsoltam, aztán ugyanott jelentem meg, mint mikor elindultam. Sokat gondolkodom azon, hogy mi lehet az a trinit?

- Talán a Tudás Könyvében benne lesz. Persze csak, ha sikerül megszereznünk.

- Te, Yimyam és Yzmún is elit képzést kaptatok. Azt hiszem elég jó esélyünk van.

- Csakhogy a mi képzésünk még nem fejeződött be. Yimyamnak jóval nagyobb a harci tudása.

- Csak tudnánk, hogy ki volt a merénylő!

- Attól tartok, túl hamar derülne ki - mondta erre Yama.

Eközben a vadászok már visszatértek, s a tűz is ropogott. Yuli percek alatt nyársra húzta az egyik ligabueinót[12], amit fogtak, s maguknak félretette a másik kettőt. Dummot nem várták meg. Együtt leültek, s nyersen, ahogy a yattok szokták, nekiláttak a falatozásnak. A húshoz mezei zöldségeket és gombákat ettek, amiket Yuli és a két harcos a környéken talált.

Mikor Dumm visszatért, kezében a két sovány hallal, csodálkozva látta a nyárson a sültet. Nem szólt azonban semmit, mert azt hitte nem az övé az étel, s nekilátott, hogy elkészítse a halakat.

- A dinoszauruszt neked sütöttük! - mondta Yimyam, s a tűz felé mutatott.

- És ti mit esztek? - kérdezte a halász.

- Mi már ebédeltünk, s szeretnénk, ha igyekeznél. Nem érünk rá túlságosan!

Dumm bólintott, s a kellemes illatokat érezvén nem is kérette magát még egyszer. Mohón látott neki a húsnak, s közben bizalmatlanul nézegette a yattokat.

---

[12] Apró termetű (kb. 70 cm) dinoszaurusz.

XVI. fejezet
A FEJVADÁSZ

Éjszakára egy folyóparti tisztáson ütöttek tábort. Bár sokat haladtak lefelé a folyón, s több halászfalu mellett elhaladtak, nem lakott településen szálltak meg. Ennek legfőképpen az volt az oka, hogy az emberek egyáltalán nem nézték őket jó szemmel. Az utolsó falu lakói köveket hajigáltak utánuk, s arról kiabáltak, hogy nem szeretik a harcos manókat. Nem tudták meggyőzni őket arról, hogy nincs igazuk, s mivel jobbnak tartották a békességet, inkább a szabadban töltötték az éjszakát.

Dumm tüzet rakott, miután Yzmún fogott neki egy segisaurust[13]. A yattok most nem ettek. Yldózer és Yrt a tisztás szélén gyakorlatoztak, s Dumm elhűlve nézett arra, amit csináltak. Yzmún távolról figyelte őket, s látszott rajta, hogy kedve lenne beállni közéjük, de azért ennyire nem alacsonyodik le.

- Ti nem esztek? - fordult a közelben ücsörgő Yimyamhoz a halász. A nagyfőnök meglepődött a kérdésen, aztán barátságosan válaszolt:

- Ilyenkor nem szoktunk. Reggelre pedig már beszereztük az ennivalónkat - s arra a csomó állatra mutatott, ami az egyik közeli fára volt fellógatva.

- Aha - dünnyögte a halász, aztán, hogy oldja a feszültségét, tovább próbálkozott a beszélgetéssel. Érezte, hogy napközben ostobán viselkedett, s az alkoholtól sem volt már olyan zavaros a feje. - Ezeket a figurákat hol tanultátok? Az emberek nem így szoktak harcolni.

- Ők ketten harcosok. Ez a lételemük.

- És ti mik vagytok?

- Én Yimyam nagyfőnök vagyok. A fiam Yama is nagyfőnök lesz, de mint tapasztaltad, ért a varázsláshoz. Yzmún, Yzaura és Yzatul fekete yattok. Ők amolyan tanácsadófélék. - Szándékosan nem ment bele a részletekbe, mert nem tudta, hogy a halász megértené-e.

- És ő? - mutatott Yulira, aki valóban alacsonyabb volt a többieknél, s haj és bőrszínében is elütött a többiektől.

- Ő munkás. Yulinak hívják. Amolyan mindenhez értő.

- Délben nem láttam, hogy ettetek - jegyezte meg a halász. - Gyorsan megsütöttétek a húst...

- Mi nem eszünk sült húst - csatlakozott hozzájuk Yama.

- Hát? - hökkent meg a férfi.

- Megesszük úgy, ahogy van.

- Nyersen?

- Igen - bólintott Yimyam. - Nem rontjuk el azzal, hogy kisütjük belőle, ami jó. - A halász ezen igen megbotránkozott, s köpött is maga mellé egyet a fűbe. Még az étvágya is majdnem elment.

- Micsoda barbár szokás!

---

[13] Madárszerű őshüllő. Hossza kb. 1 méter.

- Ez csak felfogás kérdése - mondta Yimyam. - Szerintünk a hússütés ugyanolyan „barbár” dolog, mint nektek a nyers étel. Neked nem lenne furcsa, ha valaki a répát sülve enné?

- Hát, nem annyira, mint a rágós hús! - csóválta meg a fejét Dumm. - Furcsa egy népek vagytok ti. Ha józan vagyok, nem vállalom el ezt a munkát!

- Miért jó részegnek lenni? - kérdezte Yama. - Hiszen akkor rosszul leszel!

- De elfelejtem minden bajomat, amíg az ital hatása tart!

- Bajaid vannak? - kérdezte tovább az aranyhajú fiú.

- Erről inkább ne beszéljünk! Ideje hogy lepihenjünk, mert holnap hosszú még az út. - A nap valóban lenyugodni készült, s Gendor nagyobbik holdja már feltűnt a keleti égen. Yrt és Yldózer abbahagyták a gyakorlást, s ők is a tűz köré gyűltek

- Hűvös éjszaka lesz! - jegyezte meg Yzaura, ahogy egymás mellett elhelyezkedtek a földön.

- Még jó, hogy a gombabőr ruhák elég melegek - válaszolta erre Yama, s bekapcsolta a Gyűrűt.

- *Mit tudsz a trinitről?* - kérdezte informátorát.

- *A fém, ami ellenáll a varázslatnak. Sokat vizsgálták a tudósok, de sem a mágia mibenlétére, sem a trinit mibenlétére nem derült fény. Sok mindent tudok, de ezt sajnos nem.*

- *Pedig fontos lenne* - gondolta Yama.

Ezúttal a Gyűrű sokkal finomabban ébresztette Yamát:

- *Ébredj! Valami mozog a sötétben!*

A fiú kinyitotta a szemét, s hőlátása segítségével jól ki tudta venni a fák között lopózó tündért. Kezében kifeszített íjat tartott. Yamát egyrészt meg is nyugtatta a látvány, mert ezzel bizonyossá vált, hogy a merénylője nem a csapatból való, másrészt izgalommal töltötte el. Úgy gondolta, trükkmesterrel lehet dolga, ezért tudta, hogy óvatosabbnak kell lennie.

- *Ha az illető trükkmester, azaz varázsló fejvadász, akkor nem lesz egyszerű dolgod!* - figyelmeztette a Gyűrű.

- *Hát azt gondolom* - válaszolta a fiú, s óvatosan közelebb lopózott Yzatulhoz. Ekkor vette észre, hogy Yzmún már ébren van, s éppen a fejvadászt akarja megközelíteni. A tündért meglepte a yatt támadása. Yama nem tudott Yzmúnnak segíteni, mert a fejvadász valamilyen trinit dolgot viselt, de miután figyelmeztette Yzatult, maga is a társa segítségére sietett.

Mikor a tündér felfedezte ellenfelét, eltette íját, s visszavonult. Valamit a földhöz vágott, s füst terjedt el körülötte. Mindez azonban nem zavarta annyira a yattokat, mint azt a tündér szerette volna. Mikor észrevette, hogy Yzmún továbbra is a nyomában van, elővett valamit, amit feldobott a legközelebbi magas fára, s aminek segítségével sokkal gyorsabban tudott felmászni rá. Yzmún megpróbált utána menni, s Yama most a fa alá teleportálta magát. A tündér kioldotta a famászó eszközét, s egy vízparti fa lombkoronájába lőtte. Mire a fekete yatt a közelébe mászott, a trükkmester továbblendült a víz felé. Yama a magas nyárfára teleportálta magát, ám a tündér onnan továbbrugaszkodott a víz felé, s mikor már a habok fölött volt, a folyóba vetette magát.

Mire a többiek felébredtek, az éjszakai támadónak már nyoma sem volt. Mikor a társaság összegyűlt a pislákoló tűz körül, Dumm ugyanúgy horkolt tovább, mintha mi sem történt volna.

- Majdnem sikerült elkapni! - mondta Yama.

- Ha egy kicsit halkabban jutok a közelébe... - folytatta volna Yzmún, de Yimyam közbevágott.

- Nagyon ügyesek voltatok! Úgy viselkedtetek, mint akik már a Mester Gárda tagjai. Yzmún úgy őrködött, mit egy avatott őr, Yama pedig úgy eredt az ellenség nyomába, mint egy avatott Nagyfőnök. Ha visszatérünk a Wonkba, akkor ezt már betudhatjuk egy próbának az avatásnál!

- Amilyen hosszú ez az út, avatásra már nem is lesz szükség, mire visszaérünk - jegyezte meg Yzatul.

- Mivel a támadónk elmenekült, s kiderült, hogy egy tündér fejvadásszal állunk szemben, már nem kérdéses, hogy mi történt Ghalad Tropéban - folytatta Yimyam. - De nem szabad azt hinnünk, hogy a fejvadász feladja a próbálkozást.

- Feltehetőleg tudja, hogy hova tartunk, úgyhogy fel kell készülnünk arra, hogy csapdákkal lesz tarkítva az utunk - mondta Yama, miután megbeszélte a dolgot a Gyűrűvel.

- Óvatosan kell továbbhaladnunk! A fejvadász most már nem a nyomunkban, hanem előttünk jár! - mondta Yzmún.

- Igazán nem ismerhet minket, hiszen meglepődött Yzmún támadásán. Ez azt jelenti, hogy nincs tisztában azzal, hogy mi a hőt is látjuk - mondta Yimyam. - Most pedig aludjunk, amíg lehet. Yrt! Folytasd az őrséget!

Másnap szeles idő volt, s az eget vékony felhőréteg borította. Nem is volt ez baj az utazóknak, mert az ősz elejének melegét enyhítette egy kicsit. Dumm komótosan evezett lefelé a folyón, míg a yattok erősen figyelték a vizet, s a part menti növényzetet. Hamarosan két bástya tűnt fel a folyó két partján. A két bástya között kőből készült híd ívelt át a folyón.

- Remek hely a támadásra - jegyezte meg Yimyam.

- Lassan evezz! - szólt Dummnak Yama. - Bármikor megtámadhatnak minket!

- Micsoda? - hördült fel a férfi. - Még meg is fognak támadni minket? Most azonnal kiszálltok a csónakból és gyalog mentek tovább! - hangja igen elszánt volt, arca pedig paprikavörös.

- Valóban jobb lenne, ha a híd előtt partra szállnánk egypáran - mondta Yimyam. - Tudja valaki, hogy mi ez a két bástya?

Persze egyedül Yama volt, aki rendelkezett információval, hiszen ujján volt a Gyűrű.

- Ezek Moln őrtornyai az északi határon. Régóta üresen állnak, mert ebből az irányból még soha semmilyen ellenség nem érkezett. Még Paldin alapítása után építtette őket valami Argon nevű király.

A yattok meglepve néztek Yamára.

- Honnan tudsz te ilyeneket? - kérdezte csodálkozva Yzatul.

- Sok mindent tudok, hála a Delan Moiával folytatott beszélgetésemnek - mondta erre Yama, s alapjában véve nem is állított valótlant.

Ekkor nyílvessző fúródott a part felé tartó csónak oldalába, s Dumm megszaporázta evező-csapásait. Yrt és Yldózer a vízbe vetette magát, s úszva pillanatok alatt kint voltak a parton. Ám a leggyorsabb mindannyiuk között Yama volt. Egy villanás után a hídra teleportálta magát.

A hídról a bástyába vezető kapuban egy magas, vékony tündér állt. Fémesen csillogó különleges ruhája elárulta, hogy nem akármilyen tündérről van szó. Kifeszített íját Yamára szegezte, s a nyílvessző süvítve röppent ki a yatt fiú felé. Ő azonban fel volt készülve a támadásra, s úgy forgatta meg a nyílvesszőt a levegőben, hogy az most a fejvadász felé röpült tovább. A tündér alig tudta félrehajtani a fejét, s emiatt újabb lövéssel nem is próbálkozott. Eltette az íjat, s miközben folyamatosan a felé közeledő yattot figyelte, kardot rántott. Yama is elővette rövid kardját.

- Mit akarsz tőlem, fejvadász? - szegezte neki a kérdést a fiú.

- A varázslók veszélyesek a világra, aranyhajú! Én annak szenteltem az életemet, hogy minden varázslót megölök, aki az utamba kerül! Te leszel a második!

- És miért nem Delan Moiával próbálkoztál, ha egyszer ő is ott volt a tündérek fővárosában? - kérdezte ismét Yama.

- Miért öletném meg magam egy tapasztalt varázslóval, mikor itt van egy tapasztalatlan fiatal bűbáj? - kérdezett vissza a fejvadász. - Egyébként veled is csak tegnap próbálkoztam először. A nagy falatot a végére hagyom. Ő sem fogja elkerülni a sorsát! - bal keze gyors mozdulattal Yama felé lendült, de a dobócsillagok a fiú hűlt helyén suhantak keresztül. A varázsló közvetlenül a tündér mögött jelent meg, s némi nosztalgiával vágta volna kupán a fejvadászt, ha az nincs felkészülve a tér-ugrásra. Ám a tündér oldalt ugrott, s miközben bukfencelt egyet, Yama felé vágott a kardjával. A fiú alig tudta kikerülni a vágást, s hátrébb ugrott. Eközben Yldózer és Yrt felértek a túlsó bástyára. A trükkmester látta, hogy be van kerítve, ezért a víz felé akart menekülni. Ám Yama varázslata nyomán a hídból jókora kövek váltak le, s indultak el a tündér felé. Yama nem volt túl gyakorlott ebben a mutatványban, s ezért csak két követ tudott egyszerre mozgatni. A tündér azonban így is csak az egyik elől tudott elmenekülni, s a másik fejbe találta.

Mire a két harcos odaért, a fejvadász már eszméletlenül feküdt a híd korlátjánál. A fiúnak önkéntelenül is Zrin trükkmester jutott eszébe. Ez a tündér is hasonló tudással rendelkezik, s mégis mennyire más. Egy lény, aki fanatikusan küzd a gonoszság ellen. Minden áron és minden eszközzel. Yama úgy érezte, hogy ez a gondolkodás valahol ugyanolyan gonosszá tette ezt a fejvadászt, mint amilyen gonoszság ellen ő maga küzdött. Nem volt mérges. Inkább sajnálta ezt az egész félreértést. Ami azonban igazán aggasztotta, az a fejvadász megjegyzése volt arról, hogy nem ő uszította rá a kígyót. Viszont ha nem ő volt, akkor ki?

Yama kérésére nem bántották a fejvadászt. A fiú beszélni akart vele, hogy megtudja mennyire van megátalkodva, s hogy van-e benne annyi rugalmasság, hogy ne kelljen más módon megszabadulni tőle.

Dumm eközben visszafelé kezdett evezni a folyón. Mintegy menekült a yattok társaságától. Most senki nem törődött vele, s ennek a halász igazán örült. A yattok a hídon gyülekeztek. Mindannyian körülállták a fejvadászt, aki kezdett magához térni. Addigra már kipakolták a zsebeit, s különféle fiolák, zacskók, tégelyek, kötelek, kampók, s még sok minden furcsa tárgy került elő a ruhája közül.

- Miért nem öltetek meg? - kérdezte szárazon. Yzaura közben ellátta a vérző fejsebét. Kimosta és bekötötte gombaselyemmel.

- Miért öltünk volna meg? - kérdezte Yama. - Mi jó szándékkal jöttünk erre a földre, s nem akarunk ártani senkinek!

- A népünkön akarunk segíteni! - mondta megrovóan Yzaura. - Yama nem gonosz! Még sosem ártott senkinek!

- A varázslók csak eleinte jók - nyögte a tündér. - Ne higgyétek el! Aztán eluralkodik rajtuk a gonoszság! Beleolvasnak a titkos gondolataidba, vagy megátkozzák a szeretteidet!

- Micsoda badarság! - kiáltott fel Yzatul. - Ki mondta neked ezt a sok sületlenséget?

- Hét mágus volt Gendoron a Homály után - mondta most a tündér, miközben felült és nekitámasztotta a hátát a híd hideg kőkorlátjának. - Hárman már elintézték egymást, de a többi négy megkeseríti az életet Délvidéken! Közönséges lények nem tudnak védekezni ellenük!

- Ha már védekezésről van szó, akkor egyszerűbb lenne a népet megtanítani a trinit használatára, mint megszabadulni a varázslóktól! - jegyezte meg hűvösen Yzmún.

- Ha egy varázsló meghal, a varázsereje egy másik lénybe költözik - mondta Yama. - Kérdezd csak meg Zrin trükkmestert Hadd Lamúrban! Csak a Névtelenek képesek végleg elűzni a varázserőt!

- Ezt honnan veszed? - nyögte a tündér. Láthatóan igen fájt a fejsebe.

- Zrintől tudom - válaszolta erre Yama - a fejvadász pár másodpercig csodálkozva nézett rájuk. Látszott rajta, hogy szeretne hinni nekik, de eddigi életében egészen másra tanították.

- Ez csak valamilyen hazugság! - nyögte végül. - Megmondták nekem, hogy ez lesz! Szép szavakkal meg akarnak győzni a hazugságaikról!

A helyzet reménytelennek tűnt. Tudták, hogyha elengedik a tündért, az ismét megpróbálja majd megölni Yamát. Ha pedig ez nem sikerül, akkor valamelyik másik varázslót. A helyzet megoldása ismét a yatt fiúnál volt, de a Gyűrű csak most jelzett neki:

- *Ha szabad megjegyeznem, nem messze innen van egy kolostor! Ha nem változott a helyzet, akkor a Névtelenek közül laknak ott páran. Talán ők tudnak segíteni.*

Miután a többiek csodálkozására Yama elmondta nekik, felnyalábolták a fejvadászt, s a fiú vezetésével megindultak délkelet felé, amerre a hídtól az út vezetett. A kolostor azonban nem volt túl közel. Az elhagyatott, gyér bozótosokkal tarkított vidéken csak a keskeny út mutatta a civilizáció nyomát. A szél elcsendesedett, s eltűntek fejük fölül a felhők. A délutáni nap melegen tűzött, s már a hatodik ívében jártak, mire meglátták a kolostor tornyait.

XVII. fejezet
ÁT A HEGYEN

Ghalat egy szikla mögül figyelte a teljesen részeg goblinokat. Meglepetten vették észre, hogy most jóval nagyobb lények is vannak a közelben. Először azt hitték róluk, hogy trollok, de akkor csak valami törpe trollok lehettek, mert ahhoz túl kicsik voltak. Hamarosan rájöttek azonban, hogy miről van szó. Az ittas goblin „urak”, miután kellőképpen leitták magukat, megpróbáltak a nagytestű lényekhez közeledni. Ez többnyire azzal végződött, hogy jól elverték őket, s még örülhettek is, ha egypár pofonnal megúszták a dolgot. Ám az egyik goblin sikerrel járt, s a választottjával hamarosan eltűnt az egyik kunyhóban.

- De hisz ezek nőstény goblinok - rökönyödött meg Zabella.

- Azt hiszem én is leinnám magam, ha velük kéne hálnom! - jegyezte meg némi undorral a hangjában Ghalat. - De most inkább koncentráljunk a fegyverekre. Nem szívesen hagynám itt a buzogányomat.

- Ne felejtsd el, hogy Brr Geznek is megígértük...

- Tudom! - intette le az ogre. - Nézd csak azt a kunyhót, ott a tűztől jobbra!

- Látom. Mi van vele?

- Az előbb az a részeg goblin páncél nélkül ment be, aztán páncélban jött ki.

- Az, amelyik most kapta azt a nagy pofont? - kérdezte az ogria, miután szemtanúja volt egy rövid zuhanórepülésnek.

- Igen - válaszolta Ghalat, s már indult is. Eleinte sziklától szikláig, majd kunyhótól kunyhóig osontak. Végül megérkeztek a céljukhoz. Nem igazán törődött velük senki. A goblinok jó része a bográcsok körül tivornyázott, a többiek figyelmét meg lekötötte a néhány tagbaszakadt „menyecske”.

A kunyhó tágas volt, s a közepében egy fáklya állt a földbe tűzve. Köröskörül, a falak mentén fegyverek, pajzsok és páncélok, fúvócsövek, s mérgezett nyilak voltak. Ghalat sok fegyvert látott már, s észrevette, hogy ezek között is van néhány különleges darab. Végül megtalálták a két buzogányt, s bár Zabella rosszallóan nézett rá, kárpótlásul az elszenvedett rabságért, magával vitt egy díszes sisakot, s egy olyan pajzsot, melyet valaha a törpék készíthettek. Zingeritből volt. Zabella csak egypár mérgezett dobónyilat vett magához, mert látta, hogy ezek milyen jó fegyverek. Ahogy ki akartak menni, az ajtóban egy nagydarab goblin állta az útjukat. Még így is csak Ghalat derekáig ért.

- Na el az útból fiacskám! Nem érünk rá diskurálni! - szólt rá az ogre, bár Zabella felkészült rá, hogy a falon keresztül távoznak.

- Nicsak! - böffentette a részeg fickó. - Titeket már láttalak valahol!

Ghalat nem foglalkozott vele. A tőle telhető legfinomabb módon arrébb tolta, s buzogányát a kezében tudva magabiztos léptekkel indult kifelé. A részeg goblin azonban váratlanul kitette a lábát, s elgáncsolta. Az ogre alig bírta megtartani az egyensúlyát.

- Gyerecsakcsak! Prutymákfőnök tud belőled jó levest! - szavait nem fejezhette be, mert az egyensúlyát visszanyerő Ghalat úgy vágta kupán, hogy bizonyára nem csak az eszméletét veszti el, ha nincs rajta a sisakja. A két ogre gyorsított a tempón, s lassú futásnak indult. Zabella hallotta, amint Ghalat mérgesen morog: - Majd adok én nektek ogrelevest!

Ziad első ívében már a hegyek között haladt a lassú menet. Mindkét hátast kötőféken kellett vezetni, mert bizony a keskeny ösvény nem óriáshüllőkre volt méretezve. A sziklák itt-ott lezárták az utat, s ez kerülőre kényszerítette őket. Ahogy felfelé néztek Ziad és Khus fényénél halványan ki lehetett venni a Sondor fölébük magasodó hatalmas ormait. Csak reménykedtek benne, hogy már nem kell sokkal magasabbra mászni. Az őszi este igencsak hűvösnek ígérkezett.

Nemsokára Brr Gez megállt. Amint beérték, látták, hogy egy szakadék aljában vannak, mintha ezen a helyen valaki megpróbálta volna kettévágni a hegyet. A keskeny völgy, ami a szakadék alján volt, teleszóródva kisebb-nagyobb kősziklákkal, nem tűnt túl kellemes útvonalnak. Az ogrék számára azonban még így is biztatóbbnak látszott, mint a fölöttük magasodó havas hegycsúcsok.

- Itt van ösvény - közölte a troll.

- Köszönjük Brr Gez! - mondta Zabella, s jelentőségteljesen Ghalatra nézett.

- Jó, jó! Elengedem - morogta az ogre, s ő is a trollhoz fordult. - Viszlát öreg haver! Vigyázz magadra visszafelé, nehogy összefuss a goblinokkal! - Az ogre kicsit furcsállotta, hogy ilyen érzelgős lett, ezért nem is folytatta. Még pár percre rögzítette a varázslatát, hogy utána a troll ne is emlékezzen semmire.

Brr Gez búcsúzásképpen meglengette méretes buzogányát, s elindult visszafelé a sziklák között. Hamarosan eltűnt a szemük elől a mélyben. Ez az ő ideje volt, hiszen a trollok éjjel mozogtak.

A két ogre azonban a nappali utazáshoz volt szokva, s most fáradtan pihentek meg az előttük sötétlő völgy bejáratánál.

Ghalat arra ébredt, hogy korog a gyomra. Wuff már ébren állt mellette, s a levegőt szimatolgatta. Az ogre végignézett Zabellán, aki még békésen szundikált. Valahogy eltöltötte a vágy, hogy mindig együtt maradhassanak. Arcán sosem látott kedvesség suhant át, majd észbe kapott, s elhessegette ezeket a gondolatait. Ideje reggeli után nézni.

Zabella arra ébredt, hogy mellette ropog a tűz, s Ghalat az egyik szikla tövében valamilyen ínycsiklandozó húst süt. Wuff és Axli éppen az állat többi maradványán lakmároztak. Az ogria álmosan tápászkodott fel. A bal karja igencsak elzsibbadt mert nyomta valami szikla az éjjel, s most kezét masszírozva indult a tűz felé.

- Most csinálod először? - nézett mosolyogva Ghalatra, aki egy szedett-vedett nyársra tűzte az állat húsát.

- Igen! - morogta az ogre. - Gyere, mert én már reggeliztem! Gondoltam, ha elkezdem sütni előbb indulhatunk.

- Mi ez? - nézett az ogria kérdőn a nyársra.

- Zorg, hegyi medve - vonta meg a vállát Ghalat. - Jobbat nem találtam!

Zabella hamarosan nekiláthatott a húsnak, s evés közben büszke pillantásokat vetett az ogréra. Egy jó három méteres zorgot még Ghalatnak sem lehetett könnyű legyőzni. Az állat húsa ízletes volt, s miután mindannyian jóllaktak, elégedetten néztek a sziklahasadék felé. Az elébük

táruló látvány azonban nem volt túlságosan szívderítő. Sziklák sziklák hátán hevertek, s zárták el minduntalan a keskeny völgy alján kanyargó utat. Lassú, keserves út elé néztek.

Éppen ezért nem is késlekedtek tovább. Tudták, hogy nem elsősorban nekik lesz nehéz az út, hanem a két dinoszaurusznak. Az első pár méter után csak araszolva, lassan tudtak haladni, s hol Axlit kellett átsegíteni egy kőrakáson, hol pedig Wuffot. A völgy sötét volt és hideg. Mintha csak a fölöttük magasodó hegycsúcsról áramlott volna alá a jeges levegő. Ha csak pár percre is megálltak, már fázni kezdtek, s most kivételesen nosztalgiával gondoltak vissza Sindol sivatagának hőségére.

A völgy a fény hiánya miatt elég kopár volt. Növényzetet csak itt-ott lehetett látni, állatnak pedig nyoma sem volt. Igyekeztek hát minél gyorsabban, s minél kevesebb pihenővel haladni.

Yzarr hátradőlt bőrszékében, s az előtte álló harcosokat figyelte. A négy yatt némi félelemmel a szemében állt a Nagymester előtt. Sikertelen küldetésük a lázadók közé igen felbosszantotta a yattok legfőbb urát, s most azon törte a fejét, hogy vegyen kellő elégtételt az őt ért sérelemért. Aztán jobb ötlete támadt:

- Mivel ez a küldetés kudarcot vallott, kénytelen vagyok az eredeti tervnél maradni. Hány harcos dolgozik jelenleg a bányákban?

- Több, mint ezer, uram - válaszolta az egyik harcos, majd hozzátette: - És hasonlóan sok dolgozó.

- Ebben az esetben a szürkék elleni támadáshoz elegen vannak a bányában dolgozó harcosok. Térjetek vissza a bányába, készüljetek fel. Ti négyen lesztek a harcosok vezetői Yuryen nagyfőnökkel a szürkék elleni támadásban. Ha legyőztétek a szürkéket, akkor mindenkinek, aki részt vett a csatában, töröljük a büntetését. Most mehettek, s vigyétek el a bányászoknak a hírt!

- Köszönjük, uram - mondták majdnem egyszerre, majd ujjaikkal csettintve boldogan távoztak Yzarr nagymester színe elől.

A Wonk vezetője elégedett volt döntésével. Bár jelen esetben minden veszteség veszélyes volt, alig várta már az összecsapást. Elhatározta, hogy mindenki előtt megmutatja végre a képességeit.

Yzmok lépett be a szobába: - Yuryen nagyfőnök kér bebocsátást!

- Hívd be és te is maradj itt! - mondta Yzarr. A belépő nagyfőnök csettintéssel köszöntötte a nagymestert, majd a tárgyra tért:

- Nem tartom helyesnek a lázadók elleni támadást! Háborús idő van! - hangjába némi harag vegyült. - Minden elvesztegetett harcosért kár! Ha már mindenáron le akarod győzni a lázadókat és a szürkéket, miért nem várod meg, míg az ellenség végzi el ezt a piszkos munkát?

- Nem azért vagy itt, hogy gondolkodj! - figyelmeztette Yzarr. - A munkának ezt a részét nyugodtan rám bízhatod! - Yuryen szeme elsötétült az indulatoktól, de türtőztette magát. Yzarr élvezte a színjátékot. - Mikor veszed végre tudomásul, hogy semmi hatalmad nem maradt? Most, hogy nincs nagyasszony, nagyfőnökre sincs túl nagy szükség. Ha tudok hozatni úrnőt, kerül mellé majd zöldhajú is!

- Tudod, hogy ez nem ilyen egyszerű! Rajtunk kívül csak két kolónia van! - Yzmok erre felpattant a székéből, s a nagyfőnök elé ugrott. Olyan erővel vágta hasba, hogy Yuryen a falig repült.

- Még meg kell tanulnod az új illemszabályokat! A Wonkban más törvények vannak, mint a többi yatt kolóniában! - a nagyfőnök eközben szédelegve próbált meg feltápászkodni. - Itt én vagyok az úr és az fog történni, amit én mondok! Uralkodnia mindig a legerősebbnek kell! Ha valakinek kétsége van efelől, állok elébe! - Yzarr szemei szintén sötétebbek lettek az indulattól, de a monológ végére újra megnyugodott, s egy „hanyag" szaltóval ismét a székében termett.

Yuryen szeme továbbra is sötét maradt, de látszott rajta, hogy elhatározásra jutott.

- Mikor kezdődik a csata? - a szavakat elég nehezen préselte ki a szájából. De Yzarr már nem akarta jobban megalázni.

- Két napotok van felkészülni! A feketék elleni hadműveletet te vezeted, amíg alkalmasnak talállak rá. Ne okozz csalódást! - Yuryen csettintéssel távozott, ám Yzarr erre a gesztusra már nem is reagált. Most Yzmokhoz fordult, aki eddig nyugodtan szemlélte az erődemonstrációt. Végre egyszer nem ő kapta meg a magáét.

- A lázadók elleni csatát te vezeted! Kétezer harcost és húsz Mester Gárda tagot kapsz! El kell őket söpörnötök! - Kis hatásszünetet tartott, s közben figyelte a fekete yatt reakcióit. Yzmokban azonban már nem volt semmiféle lázadás. - Te felelsz érte, hogy Yzerat és Yzbatar ne maradjanak életben!

XVIII. fejezet
NÉVTELENEK

A kolostor épülete tulajdonképpen csak egy harangtoronyból és két kisebb épületszárnyból állt. Az egész elég romos és elhanyagolt állapotban volt. Ahogy közeledtek a házhoz, megművelt területek mellett mentek el, melyeken a szerzetesek vetették el azokat a növényeket, melyekkel táplálkoztak. Egy fiatal férfi jött elébük, hogy köszöntse őket. Szegényes ruhát viselt. Valami fehér vászonfélébe volt öltözve, amit a derekára kötél fogott össze.

- Üdvözöllek titeket! Metód vagyok. Miben lehetek a segítségetekre?

- Köszöntünk téged! - mondta Yimyam, s a yattok csettintéssel üdvözölték a fiút. Az ugyan nem értette ezt a jelzést, de továbbra is barátságosan és kíváncsian nézett rájuk. A nagyfőnök folytatta: - Mi yattok vagyunk, s dél felé utazunk. Éjszakai szállást és egy kis segítséget kérnénk tőletek.

- Gyertek utánam! - mondta Metód, s megfordult, hogy az épület felé vezesse őket. A yattok követték, s a két harcos továbbcipelte a fejvadászt. A jobb oldali épületből zajok szűrődtek ki, de a fiú a másik szárnyba vezette őket. - Sajnos csak szénánk van, amire le tudtok feküdni. Mindjárt szólok Dinnye mesternek, hogy vendégeink érkeztek.

- Köszönjük! - mondta Yama és Yimyam, s letelepedtek a szalma közé. Az építmény belül csak egyetlen nagy helyiségből állt. Amolyan istállóféle lehetett annak idején, s most mindenféle limlomot tároltak itt. Szerszámok, talicskák, hordók álltak mindenütt, bár a legtöbb elég ramaty állapotban volt.

A yattok az építmény jobb oldalában felhalmozott szalmakupacba „költöztek be". Dinnye mester hamarosan meg is érkezett Metód társaságában. Alacsony, ősz férfi volt, tanítványához hasonló ruhában. Arca mély nyugalmat tükrözött, s ahogy az istállóba lépett, ez a nyugalom a többiekre is átterjedt. A megkötözött fejvadász a jöttére felült, s várta az alkalmat, amikor próbálkozhat valamivel. Egyelőre csak felhívta a figyelmet arra, hogy ott van.

- Üdvözöllek titeket! - mondta a mester. - Látom messziről jöttök, s hogy egy foglyot is hoztatok magatokkal. Örülnék, ha egy rövid beszélgetésre csatlakozhatnék hozzátok!

- Nekünk a megtiszteltetés! - válaszolta erre Yimyam.

- Vigyázzon! Egy varázsló is van velük! - figyelmeztette a szerzetest a fejvadász.

- Akkor hát nem tévedtem, amikor úgy gondoltam, hogy egy fejvadászt ejtettek foglyul a yattok - bólintott Dinnye. - Ritka dolog ez, hogy mindkét fél élve ússza meg a csatát.

- Csak ő akart megölni, mi nem! - mondta erre Yama, mintegy mentegetőzésképpen.

- A tudatlanság ugyanúgy felelőssé tesz a tetteink iránt! - nézett a szerzetes a fejvadászra, s törökülésben helyet foglalt a yattok mellett. Metód követte a példáját.

- Ez egy gonosz varázsló! Olyanok a szavai, mint a kígyóé! - sziszegte a tündér, s hogy még nagyobb nyomatékot adjon a szavainak, köpött is egyet.

- Az igazságot nem az előítéletek alapján kell megvizsgálni! - mondta erre a mester. - Sajnos nekem úgy tűnik, hogy kettőtök közül te vagy a veszélyesebb! - hangja szomorú volt, s szemeivel mélyen a tündér szemébe nézett. Ettől a fejvadász zavarba jött, s lesütötte a szemét.

- Mondjátok, hogy kerültetek ilyen messze a hazátoktól? - fordult most a yattok felé.

- A Tudás Könyvét kell megszereznünk - árulta el Yama.

- Az fontos dolog lehet, ha még egy varázslót is mozgósítottatok erre a célra - bólintott a szerzetes, de hangja elárulta, hogy valójában egyáltalán nem tartja annak.

- Ti ugyanabban hisztek, mint azok, akik a yattok között vannak? - kérdezte a Yama a mestert.

- Nagyjából - bólintott Dinnye. - De éppen azért vagyunk névtelenek, hogy ne ragasszanak ránk különféle jelzőket. Az igazságot mindannyian máshogy látjuk, s máshogy éljük át. Ha nevet adnánk magunknak, még azt hinné valaki, hogy egyformák vagyunk.

- De az miért lenne baj, ha egyformának gondolnának titeket? - kérdezte most Yzaura.

- Mindenki más! Nem vagyunk egyformák. Keressük az igazságot, de mindannyian más-más részét leljük meg. Mi nem ugyanabban hiszünk, csupán az igazságkeresés módszerében egyezünk meg, ha értitek amit mondok.

- Te biztosan el tudod magyarázni a fejvadásznak, hogy mi a helyzet a démonokkal - mondta most Yama, hiszen éppen azért jöttek ide, hogy megértessék a tündérrel az igazságot. - Jó lenne, ha megtudná és megértené, hogy mi a valóság, de nekünk nem hisz.

- Azt nagyon jól teszi! Az igazságot nem elég elhinni, meg is kell vizsgálni és tapasztalni. Beszélni róla és továbbadni, az már jóval nehezebb dolog.

- Én láttam, amikor a névtelenek két varázslót is megszabadítottak a démonától - mondta Yama. - Akit pedig megszabadítottak, az egyáltalán nem halt bele.

- Így igaz - bólintott a mester. - De a te eseted jelen pillanatban átmeneti. Mondjuk úgy, hogy még nem jött el az ideje, hogy megszabadulj - arca elkomorodott, s most szigorúan nézett a tündérre. - Valóban tudni akarod az igazat? - lélegzetvételnyi szünetet tartott, s közben figyelte a fejvadász arckifejezését. - Vagy inkább szeretnéd továbbra is azokat a nézeteket követni, amiket beléd sulykoltak? Sokan vagytok, akiket becsaptak, csak azért, mert nem vagytok hajlandók tudomást venni arról, hogy van egy másik világ is! Hiába beszélnék róla, nem tudom elmondani az igazságot, de egyet biztosan mondhatok. Nem Yamával van a baj, hanem egy olyan lénnyel, aki a másik világból jött, s most az ő testében dolgozik. Ha megölöd őt, a démon egy új testet fog keresni, s ez olyan, mintha nem csináltál volna semmit!

- Ezen el kell gondolkodnom! - mondta a tündér. - Ha igazat beszélsz, akkor a fejvadászat teljesen értelmetlen dolog.

- Valahogy úgy, ahogy mondod - mosolyodott el Dinnye. - Ellenben ne gondold, hogy a munkátok maga értelmetlen. A trükkmesterek tudása nagyon is fontos. Ezt a tudást arra kellene felhasználnotok, hogy megvédjétek Gendor népeit!

- Attól tartok, hogy amíg az ellenségünk vagy nem engedhetünk el - mondta Yimyam. - Ha az életünkre törsz, akkor veszélyezteted a küldetésünket!

- Gondolod, hogy annak több értelme van? - kérdezte a szerzetes. - És mégse gondold, hogy hiába való az utatok. Azok az ismeretek és tapasztalatok, amiket az út közben szereztek, csak a hasznotokra lehetnek. Persze csak ha élve megússzátok.

- Megígérem, hogy nem bántalak titeket! - mondta most a tündér szomorú hangon. - Furcsa, hogy pont az vezet el az igazsághoz, akit a legnagyobb ellenségeim közé soroltam.

- Mindannyiótok közül Yama van a legnagyobb veszélyben - mondta megdöbbenésükre Dinnye mester. Most egyenesen Yamára nézett: - Ami benned van, az nagyon veszélyes! Elképzelni sem tudod, hogy mennyire! Az életed függ attól, hogy majdan meg tudsz-e tőle szabadulni! - ezzel a szerzetes befejezte a szavait, s felállt. - Mielőtt elköszönnék éjszakára, megkérlek

titeket, hogy Metód hadd tartson veletek Diut Igvaurig. Szeretném ha elvinne egy levelet az ottaniaknak. - Erről úgy látszik, a fiú sem tudott, mert most meglepetten nézett mesterére.

- Ennek mi örülünk a legjobban - mondta Yimyam. - Ő legalább ismeri az utat.

- Hát az éppen túlzás - felelte erre a szerzetes. - De itt minden út egyfelé vezet. Paldin fővárosába jut, aki innen dél felé halad az úton. Jó éjszakát! - A yattok csettintéssel búcsúztak el tőlük, s eloldozták a fejvadászt, aki ezután csöndben, maga elé meredve ült. Fejsebe már nem vérzett, s némi ennivalót is sikerült beletuszkolni. A hallottak azonban eléggé megviselték.

A yattok nem zaklatták. Sejtették, hogy min megy keresztül, s kijelölve az éjszakai őröket, ők is nyugovóra tértek.

Metód vidáman integetett, bár a yattok ismét csak csettintéssel búcsúztak el a névtelenektől. A fejvadász a kolostorban maradt. Úgy döntött, még egy pár napot eltölt ezen a helyen - bár később kiderült, hogy véglegesen a névtelenek közé állt.

Az út dél felé haladt tovább. A bozótost erdős vidék váltotta fel Moln dombos területén. Jó is volt ez az erdő, mert a nap melegen sütött, s így nem fárasztotta őket annyira az utazás. Valójában ez volt a harmadik nap, amikor végig gyalogszerrel kellett menniük. Utaztak már libegőn és főleg csónakon.

- Milyen gyorsan érünk el Diut Igvaurba? - kérdezte Yimyam Metódtól.

- Ha minden igaz, két nap múlva már ott leszünk. A lehető legjobbkor jöttetek! Most kezdődnek a Molni Játékok, amin sok nép képviseli magát.

- Mi az a Molni Játékok? - kérdezte Yama, aki most Yimyam mellett haladt.

- Két évente Paldin minden tartományából a fővárosba jönnek a népek, hogy összemérjék a tudásukat. Egy akadálypályán kell végigmenniük, miközben összemérhetik erejüket egymással. Ez a viadal egyre népszerűbb a népek között.

- Kíváncsi lennék, hogy a yattok hogy végeznének ebben a viadalban - mondta Yama.

- Varázstudók nem nevezhetnek - jegyezte meg Metód. - S persze a nevezési díjat is be kell fizetni.

- Akkor valami jutalom is van a végén?

- És mi a jutalom? - csillant fel Yzaura szeme, aki mögöttük haladt Yzatul mellett.

- Általában pénz és valamilyen díszes fegyver. Ez utóbbi legtöbbször a törpék munkája.

- Hát a pénzzel nem sokat tudnánk kezdeni - jegyezte meg Yimyam. - Mi nem használunk trinit tallért a Wonkban.

- Jól teszitek - mondta Metód. - Sok baj forrása ez a váltóeszköz.

A nap lassan múlt. Délben megálltak egy kis tisztáson ebédelni. Az ember kicsit megütközött a yattok étrendjén, de nem szólt egy szót sem. Ő hozott magával elemózsiát a kolostorból.

A nap hatodik ívében járt már, mikor lakott település közelébe érkeztek. Az út gondozott volt, s az erdőt szántóföldek váltották fel. Csuhé falvához közeledtek, ami viszonylag nagy településnek számított. A kőből és fából készült házak többnyire piros cseréptetőkkel, egymás mellett sorakoztak az utcán, s ahogy lenni szokott, a helyi lakosok alaposan megbámulták a yattokat. Sokan tettek rájuk gúnyolódó megjegyzéseket, s az embereket az sem zavarta, hogy az utazók között egy szerzetes is van.

Metód békésen vette tudomásul a történteket:

- Az emberek bizalmatlanok és barátságtalanok az idegenekkel szemben. A hírek szerint mégis jobb, ha a fogadóban alszunk. A környéken ugyanis egy rablóbanda garázdálkodik.

- Nem biztos, hogy egy rablóbanda veszélyesebb a számunkra, mint egy egész falu - mondta Yimyam.

A „Fogadó a Gurgonhoz" a falu közepén állt. Terjedelmes épület volt, s kinézetre is arról árulkodott, hogy errefelé jó idők járnak. Ahogy beléptek a fogadó előtti kerítésen, tágas udvarra jutottak, amiről magába a házba is be lehetett jutni, de az utazók számára két tágas istálló is állt.

A jövevények a fogadóba vették az irányt. Az ajtón belépve egy lépcsőházba értek. Innen lehetett feljutni az emeleti szobákhoz, s innen nyílt egy ajtó a vendéglőhöz is Itt nem várta őket senki, s odabentről hangos veszekedés hallatszott ki.

- Aki nem fizet, az keservesen meg fogja bánni! - hallatszott egy mély, durva hang.

- Ha befizetem az adót és nektek is amit kértek, semmim nem marad! - kiáltotta egy másik férfi.

- Ne siránkozz kovács! Inkább dolgozz rendesebben! Amit mondtam, megmondtam! Van még valakinek ellenvetése? - most hirtelen csend lett. A zúgolódók is elhallgattak, s a reszelős férfi szólalt meg ismét: - Akkor ezt megbeszéltük. Aki fizet, annak nem lesz bántódása! Aki pedig nem, az készüljön a legrosszabbra! - hangos léptek hallatszottak, s magas férfiak csoportja lépett ki az előtérbe. Majdnem fellökték a yattokat, miközben kimentek az ajtón.

- Tűnjetek innen vakarcsok! - kiáltott rájuk az egyik, miközben Yulit fellökte.

- Tedd el azt a piszkavasat, ha jót akarsz! - mordult egy másik Yrtre, s megpróbálta kivenni a nála egy fejjel alacsonyabb yatt kezéből a kétvégű lándzsát. Azonban ez volt az a hiba, amit egy harcos ellen nem szabadott volna elkövetni. A harcos rántott egyet a fegyverébe kapaszkodó emberen, majd hátragurult, s a férfiba rúgva röpített rajta egyet. Az nagyot kiáltva terült el a lépcsőfeljárónál.

Mindez olyan gyorsan történt, hogy nem is volt idő közbeavatkozni. Az eddig kifelé nyomuló haramiák - ez most már nem volt kétséges - megálltak a lépcsőházban, szembe a yattokkal.

- Ne próbálkozzatok, ha jót akartok! - kiáltott rájuk Yama, de nem foglalkoztak vele. A marcona férfiak farkasszemet néztek velük, s miután az egyik elkiáltotta magát:

- Kapjuk el őket! - nekirontottak a yattoknak. Yama azonban nem akart vérfürdőt. Kezének lendítésével megállította a támadóikat, s azok, mintha egy falba ütköztek volna, úgy torpantak meg.

- Hé! Mi a fene ez? - kiáltotta az egyik.

- Miért nem mentek? Tapossuk szét őket! - hallatszott hátulról. Yama engedett a kérésnek, s elengedte őket. Ettől aztán az első sor hasra esett, s a mögöttük tolulók beléjük botlottak. A varázsló kiválasztott egyet a támadók közül, s a magasba emelte:

- Nincs jogotok ártatlan utazókon keresztülgázolni! - figyelmeztette őket. - Én varázsló vagyok és jobban teszitek, ha nem szálltok szembe a hatalmammal!

A földön fekvők közül többen megijedtek, mások pedig tehetetlen dühhel tápászkodtak fel a földről.

- Most már nem engedhetjük elmenni őket - közölte Yimyam. Az étteremből ekkor jöttek ki a falubeliek, hogy megnézzék, mi történik odakint. A nagyfőnök elkiáltotta magát: - Mindenki menjen be a terembe! Ezt a dolgot meg kell beszélnünk! - A haramiáknak ez a helyzet azonban csöppet sem nyerte el a tetszését, s most megpróbáltak inkább meglógni. Yama azonban zárva tartotta az ajtót és rájuk szólt: - Nem menekülhettek! Nem hallottátok, amit a nagyfőnök mondott? Menjetek vissza a terembe!

Az étterem, vagy ivó - ki minek nevezte - szépen berendezett terem volt. Az asztalok székekkel körülvéve sorakoztak a helyiség teljes hosszában. A székek többségén falusi mesteremberek ücsörögtek igen savanyú ábrázattal. Most mindenki ide tódult be. A fegyverrel ellátott banditák az egyik sarokban csoportosultak, s egyre indulatosabban néztek a yattokra.

- Velünk nem húzhattok ujjat! - szólt Yamáékra az egyik. - Ha a főnök itt talál titeket, akkor ki lesztek csinálva! Ő ugyanolyan varázsló, mint te vagy!

- Jobb, ha nem szálltok szembe vele! - kiabálta egy másik. A falubeliek komoran néztek maguk elé. Nem mertek örülni annak, hogy a haramiák bajba kerültek. Úgy tűnt, hogy a latroknak tényleg igaza van.

- Mi folyik itt emberek? - kérdezte most Metód. - Miért nem álltok mellénk? Hallottuk, hogy ezek az emberek megzsaroltak titeket!

- Tényleg van köztük egy varázsló - mondta a fogadós, egy magas, erős férfi. - Nektek is jobb, ha nem keveredtek bele!

- Nem vagy tisztában azzal, hogy kik vagyunk! - szólt rá Yama, s leengedte a levegőben kapálózó férfit.

- Kik vagytok és mit akartok tőlünk? - kiáltotta az egyik bandita.

- Mi egyszerű yatt átutazók vagyunk. Csak éjszakai szállást akartunk, amikor belénk kötöttetek - mondta Yimyam. De most már nem hagyhatjuk ennyiben a dolgot. Tudnunk kell, hogy mi folyik itt! Addig senki nem megy sehova! Yldózer! Mutass nekik valamit!

A fogadó ebédlőjében nem sok hely volt, de arra elég, hogy a yatt harcos megforgassa fegyverét. A yatt harcművészet most is elérte a hatását. A bemutatott ütések, rúgások, szaltók, s a kétvégű lándzsa megforgatása most is nagy hatással voltak a falubeliekre:

- Ez egy cirkuszi társulat? - kérdezte az egyik férfi, s Yimyam megértette, hogy finom módszerekkel nem mennek semmire.

- Ebben az esetben nincs más lehetőség! Egyenként kell kiállnotok a harcosaink ellen! Addig fog tartani a küzdelem, amíg el nem mondjátok, hogy mi van itt! - A haramiák közül hátulról előre lépett egy izmos, szakállas férfi. Dörmögő hangon szólalt meg:

- Melyikőtök áll ki ellenem? Kicsinálom, hogy az anyja sem ismer rá! - Yldózer, aki legalább egy fejjel kisebb volt nála, előre lépett. - Ez a kis nyikhaj? - Aztán Yamára nézett: - Csak semmi trükk! - aztán nekilendült a harcos felé, hogy leterítse. Yldózer azonban gyakorlott mozdulatokkal tért ki előle. A férfi ütéseit és rúgásait könnyedén kerülte ki, s néhány lökéssel és gáncsolással toldotta meg. Pár perc múlva a haramia kábultan feküdt a földön. Yldózeren egy karcolás sem esett.

- Ti idegenek vagytok itt - szólalt meg most egy magas, vékony férfi a banditák közül. - Mivel nem ismeritek a helyi szokásokat, elnézzük nektek ezt a szemtelenséget, de most jobb lesz, ha odébb álltok! Itt az a rend, hogy minden embernek védelmi adót kell fizetnie. Ha nem fizetnek, akkor nem tudjuk megvédeni őket a Liga haragjától.

- És mi az a liga? - kérdezte Yimyam, bár Rentar Hadd Lamúrban azt mondta, hogy ezt a sötét szervezetet már felszámolták.

- Mi vagyunk a Liga tagjai! - a férfi hangja fenyegető volt, s nem volt benne semmi félelem. - Ez a szervezet az egész birodalmat behálózza. Nektek semmi dolgotok velünk! Ha egész sereggel jönnétek ellenünk, akkor sem tudnátok mit tenni! Halvány fogalmatok sincs arról, ami itt folyik. Még egyszer mondom: jobb nektek, ha nem ártjátok bele magatokat!

A yattok végignéztek a falubelieken, s látták, hogy a férfi igazat mondott. Nem szívesen látták be a vereséget. Yama súgott valamit Yimyamnak, majd a nagyfőnök kiment a teremből Metóddal. Rövid beszélgetés után jöttek csak vissza, s a nagyfőnök intett a haramiáknak, hogy elmehetnek. Miközben kifelé nyomultak az épületből, még utánuk szólt:

- Amelyikőtöknek maradt még egy kis esze, az gyorsan otthagyja ezt a Ligát! És jobb, ha nem tértek vissza, amíg itt vagyunk! - közben Yama halkan félrevonta Yzatult és Yzaurát, s megbeszélt velük valamit. Miután a haramiák eltűntek, Yimyam, Yama, Yzmún és a két harcos kimentek. Metód pedig a falusiak felé fordult:

- A társaink most a banditák nyomába eredtek.

- Köszönjük, hogy mellénk álltatok - mondta a fogadós. - De felesleges veszélynek tettétek ki magatokat.

- Az ellenséget a fészkében fogják lerendezni a társaink - mondta Yzatul. - Hamarosan ugyanolyan békés vidék lesz ez, mint régen volt.

- Bárcsak úgy lenne! - mondta a fogadós.

XIX. fejezet
RABLÓFÉSZEK

A yattok a sötétben is kiválóan tudták követni a banditákat. A távozó férfiak rhabdodonra[14] pattantak ugyan, s hamar kiértek a faluból, innen azonban már ismét lelassultak, mert az útjuk az erdőbe vezetett. Fáklyáik messziről elárulták volna, hogy merre járnak, még ha a yattok hőlátásukkal nem is látták volna őket. Sokáig mentek az éjszakában. Több mint egy ív telt el Ziad útjából, mire végre egy nagyobb tisztáshoz értek. Az erdei ház, mely itt állt, valaha jóval kisebb lehetett. Több tucat férfi volt itt, akik örömmel fogadták érkező társaikat.

Ám mikor megtudták, hogy mi történt a faluban, menten elszállt a jó kedvük. Egy magas, páncélos férfi jött elő a nagy zajra. Közeledtére a martalócok elcsendesedtek, s az egyik - az a vékony alak, aki Yamáékkal is beszélt - most részletesen beszámolt a fogadóban történtekről.

A vezér végighallgatta, majd mérgesen szólalt meg:

- És most természetesen idehoztátok őket a fáklyáitokkal! - aztán a körülöttük állókra rivallt: - Mire vártok! Erősítsétek meg az őrséget! Nyakamat rá, hogy perceken belül itt lesznek, ha ugyan még nincsenek itt.

Az érkező fáklyáktól a tisztás egyre világosabb lett. A sötétben azonban ez a csekély segítség csak keveset javított a yattok elleni harcban. A férfiak hármasával álltak csoportokba, de ezek a hármas csoportok is szép lassan eltünedeztek, ahogy a yattok éjszaka újra meg újra támadásba lendültek. Yama ismét sok hasznát vette varázserejének, s néha megfelejtkezett arról, hogy ő is ugyanolyan képzett harcos, mint Yzmún. A mágiától összekoccanó rablófejek mély álomba merültek, s hamarosan tucatjával feküdtek megkötözve az erdő avarjában.

Yzmún ugyanolyan hatékonyan használta ütéseit, mint Yimyam és a két harcos. Egyre nagyobb kedvüket lelték ebben a gerillaharcban, miközben a banditák között kitört a pánik, s egyre nagyobb volt a fejetlenség.

Harnon, a rablóvezér négy társával állt a kivilágított ház előtt. Csak ennyien maradtak a népes társaságból.

- Gyertek elő, ha mertek! - kiáltotta a banditák vezetője. - Csak a sötétben tudtok ellenünk harcolni?

Mivel az ellenfél már nem volt számottevő, Yamáék engedtek a kívánságnak. Előjöttek az erdőből, s most szemtől szemben álltak a latrokkal. A vezér egy sima papirost vett elő, s halkan olvasott belőle valamit. Yama teste ekkor felizzott, zsugorodni kezdett, s egy pillanattal később egy aranyszőrű malac állt a helyén, rajta a gombabőr ruhával, s ujjára szorulva az informátorgyűrűvel.

- *Ez egy lap Korian varázskönyvéből!* - hallatszott a Gyűrű figyelmeztetése, de már későn. Yama igen szerencsétlenül érezte magát, de még mielőtt a többiekre is sor került volna, varázslattal kitépte a lapot a haramia kezéből, s a férfit a magasba emelte, majd a ház falához vágta. Ettől az elveszítette az eszméletét. A négy másik yatt villámgyorsan lendült előre, s percek múlva Harnon maradék négy embere is megkötözve feküdt a földön.

---

[14] Ezt a két lábon járó növényevő őshüllőt az emberek szívesen használták az utazásaikhoz. Ezt a hátast állítólag a manók hozták be valahogy - több más hasznos hüllővel együtt - a Nyugati pusztaságról.

Yama a földön levő papirost tanulmányozta. A hegyi tündérek rúnáit szerencsére ismerte:

- *Linn dumba, a la drambo fone tempra! - Légy malac, míg sárkány tüze nem ér!*

- Mi történt? - kérdezte tőle Yimyam.

- Malaccá változtatott, s a varázslatot csak sárkányláng oldhatja fel.

- Próbáljuk meg trinittel, ami minden varázslat ellen jó.

- *A trinit Korian varázslatait csak ideiglenesen oldja fel! Amint nincs nálad trinit, ismét malaccá fogsz változni!* - hallotta Yama a Gyűrűt. Eközben Yimyam elővette a nála levő tallérokat, s egyet Yamához érintett. A varázsló teste felizzott, s ismét eredeti állapotában állt előttük. Ruhája már nem lógott rajta olyan szerencsétlenül, mint az előbb. Elvette Yimyamtól az érmét, s kezébe szorította.

A ház fala mellett Yzmún ekkor kötözte meg a rablóvezért.

- Lám-lám, nem is varázslóval volt dolgunk, csak egy emberrel, aki valahonnan szerzett néhány lapot Korian varázskönyvéből.

- Mi az a varázskönyv? - kérdezte Yrt.

- Régen egy varázsló ebbe gyűjtötte össze a tudását, aztán később egy sárkány széttépte, s lapjait vihar szórta szét Délvidéken. Igen veszélyes dolog. Ezzel itt bárkit malaccá lehet változtatni.

- Nézzünk körül, nincsenek-e náluk foglyok! - mondta Yimyam.

Körbejárták hát a fából készült építményt, mely több részből állt. A lakóépületen kívül egy nagy istálló is volt mellette, melyben rhabdodonok és disznók voltak. Csak két malac feküdt itt. Mit sem törődve a környezetükben folyt csatával, békésen szunyókáltak szalmával kibélelt fekhelyükön. Az egyik egy furcsa, hosszúorrú, göndörszőrű malac, a másik pedig egy jóval nagyobb simabőrű volt. A yattok most felébresztették őket. A szőrös malac igen megörült nekik:

- Nagyon örülök! An Ghardon szőrösfülű brard nemes vagyok. Pár napja fogtak el, hogy váltságdíjat kérjenek értem. Ha nem változtatnak át, bizony mondom miszlikre tépem az egész bandát! Így is megkeserülték egypáran, hogy belém kötöttek. - Mikor végre nyakába tettek egy trinit tallérral ellátott láncot, a brard visszaváltozott. Alacsony, szőrmók lény volt, mely csak annyiban különbözött a fingoktól, hogy arca és rövid ormánya is szőrös volt, s nem árasztott magából förtelmes bűzt. A Gyűrű szerint a brardok iszonyatos erővel rendelkeztek, mert izmaik különleges szálakból tevődtek össze.

A másik malac még bosszankodott is, mikor végre megpróbálták felébreszteni:

- Ki a vízimenyét zavar már megint? - hangja valahogy olyan ismerős volt a yattoknak, de csak akkor jöttek rá, hogy kivel van dolguk, mikor a trinit érmét a nyakába akasztották. Egy villanás után Dumm állt előttük teljes valójában. - Szóval már megint a yattok! Hát már sosem szabadulok meg tőletek?

- Sőt, még egy darabig jobban teszed, ha velünk tartasz, mert ezt a varázslatot véglegesen csak sárkányláng töri meg - mosolyodott el Yama.

- Micsoda? - hörögte a halász. - Semmi kedvem disznótorossá változni egy sárkány által. Én jól vagyok így, ahogy vagyok.

- Ha véletlenül el találod inni a nyakadban levő trinitet, tényleg részeg disznóvá változol, s nem lesz, aki visszaváltoztasson! - figyelmeztette Yimyam. - De azt áruld el, hogy hogyan kerültél ide? Legutóbb még a Sibukkón eveztél felfelé teljes gőzzel.

- Na persze! - s Dumm mérgesen köpött egyet az istálló szalmája közé. - Aztán utolért az a bárka a haramiákkal. Elvették a csónakomat és ide hurcoltak. Én csak ma este érkeztem, de ez a másik disznó...

- Ha megengedné, hogy bemutatkozzam! - nyomakodott előre a brard. - An Ghardon szőrösfülű brard nemes vagyok! És nem szeretem, ha máshogy neveznek. - Ezzel emberi szokás szerint alaposan megszorongatta a halász kezét. Dumm arca elvörösödött a fájdalomtól.

- Értettem! Csak eressz már el! Szóval An Ghardon. És most mit csinálunk?

- Hát reggelig már nincs sok időnk! Megpihenünk itt, aztán nappal visszamegyünk a faluba - mondta Yimyam.

- Mielőtt lepihennénk, gondoskodnunk kellene a banditákról - szólt Yama. - Van egy hatékony ötletem!

Nem sokkal később az istálló tele volt különböző malacokkal. A legjellemzőbb közös vonás az volt bennük, hogy mindegyik a közös nyelven káromkodott. Miután bezárták őket az istállóba, végre körülnézhettek a házban is.

Elég tágas épület volt, bár csak három helyiségből állt. Volt benne egy méretes ebédlő, egy hálóhelyiség emeletes ágyakkal, s egy kisebb szoba, melyben Harnon őrizte a megszerzett zsákmányt. A rablóvezér ágya alatt találtak egy pénzzel félig teli faládát. Dumm kivételével nem sokat törődtek ezzel. Megvizsgálták a házban található fegyvereket is, de a yattok nem sok hasznosat találtak. An Ghardon megtalálta régi fegyvereit: egy méretes buzogányt, és vértet. Dumm annyi mindent szedett össze, amennyit csak elbírt. Hamarosan úgy nézett ki, mint egy karácsonyfa. Persze mindenből a legdíszesebbet választotta, függetlenül attól, hogy a méret neki való volt-e vagy sem. Az aranyveretes sisak nevetségesen kicsi volt a fejére, a trinitből készült páncél alig fért rá, a díszes csizmák meg lötyögtek a lábán. Csak a szigony volt igazán neki való, amit mintha éppen rá méreteztek volna.

Elhelyezkedtek az épületben. A yattok a földön, a halász és a brard az ágyakon. Yldózer vállalta, hogy őrködik. Már éppen az ajtóba állt, mikor egy nagytestű férfi jelent meg, fekete lovát maga után vezetve. Manapság ez az állat egyre ritkábbnak számított ezen a vidéken.

Azonnal mindenki készenlétben volt, s fenyegetően meredtek az érkezőre, aki meglepődött attól, hogy őket találta itt:

- Úgy látom, lekéstem a buliról! Ilyen sokan kellettetek ahhoz, hogy elintézzétek azt a néhány haramiát?

- Ki vagy és mit akarsz itt? - kérdezte Yama. - Ha a rablókhoz tartozol, akkor itt kell maradnod!

- Miért? Mondta valaki, hogy tovább akarok menni? - A férfi közelebb lépett, s levette sisakját. Egész testét páncél borította. Mellvértjén és sisakján denevér-forma díszítés volt. Sötét szakálla csapzottan keretezte az arcát, de szeme mosolygós volt, s most kihívóan vigyorgott a társaságra. - Mindenképpen úgy terveztem, hogy ma itt alszom.

- Ezek szerint hozzájuk tartozol? - kérdezte Yimyam. Yama pedig előkészítette a Korian varázskönyvéből származó lapot.

- Én azzal a cetlivel nem szórakoznék! - a férfi egy pillanatra elkomorodott. - Tele vagyok trinittel, úgyhogy nálam hiába próbálkozol! Másrészt nem azért jöttem, hogy beálljak latornak, hanem azért, hogy elkapjam ezt a díszes társaságot.

- Egyedül akartál elfogni harminc jól felfegyverzett bandität? - csodálkozott Yimyam. - Ez még egy mágusnak sem lett volna kis munka. Ki vagy te, hogy ilyen terveid voltak? Vagy tán elment az eszed?

- Az eszem az rég elment - legyintett a férfi. - Egyébként Denevér lovag néven járom már évek óta Délvidéket. Ha hallottatok a langorbelekről, akkor tudjátok, hogy mire vagyok képes. - Yimyam és Yama jelentőségteljesen néztek össze. - Most pedig szeretnék én is lepihenni. Gondolom hajnal előtt ti sem vágtok útnak - és lovával elindult az istálló felé.

- Én nem bíznék benne - közölte Dumm.

- Hát furcsa egy figura, az igaz - mondta An Ghardon. - De azt kell mondanom, hogy nem lehet ellenség. Hallottam már róla, mert nemrég vendégségben volt a szomszéd verandán[15]. - A lovag ekkor csüggedten tért vissza.

- Az istállóban már szemernyi hely sincs. Persze nem is szívesen hagynám a lovamat ennyi mocskos szájú disznó között. Még jó, hogy szénát tudtam szerezni. - Kikötötte hát hátasát egy karóhoz a ház mellett, letett elé egy rakás szalmát, s a csodálkozó yattok között bemasírozott a házba. Minden teketóriázás nélkül leheveredett az ajtóhoz legközelebbi ágyra, s már húzta is a lóbőrt.

- Hát ehhez aztán pofa kell - jegyezte meg Yzmún.

- Furcsa egy alak, az biztos - mondta Yama.

- Jobb, ha mi is pihenünk egy kicsit - tette hozzá Yimyam. - Bár úgy hallom, a lovag versenyt fog horkolni Dummal.

---

[15] A brardok így nevezték a kúriáik köré csoportosuló apró, védett településeket.

XX. fejezet
HODRONOK

Két napos kínlódás után a két ogre végre kiérkezett a Sondor hegység déli oldalára. Mind ők, mind hátasaik rendkívül éhesek voltak, mert a szakadékvölgyben semmiféle állatot nem találtak, s felélték minden tartalékukat. Ghalat most teljes lendülettel látott neki, hogy beszerezzen valami ehetőt, Zabella, pedig rőzsét szedett, s tüzet gyújtott. Wuff és Axli szintén türelmetlenül várták, hogy Ghalat visszatérjen.

Az ogrénak nem volt könnyű dolga, mert vad alig volt a hegynek ezen a területén. Forrást azt hamar talált, ám állatot annál nehezebben tudott felhajtani ezen a sziklás terepen. Zabella a csüggedt ogréra nézve elvigyorodott:

- Ne feledd, hogy én át tudok változni! Nincs nálam jobb vadász Délvidéken, ha kihasználom a varázserőmet.

- Nem szeretem, ha az ogriák gondoskodnak az ételről - mondta bosszúsan Ghalat. - Ez esetben azonban úgy tűnik, nincs más választásunk. - Aztán még hozzá tette, bár a szavak önkéntelenül csusszantak ki a száján: - Vigyázz magadra!

Zabella teste felizzott, s helyén egy sas jelent meg, mely pillanatok múlva el is tűnt az ogre szeme elől. Ghalat vastag fatörzseket kerített oly módon, hogy kicsavart néhány kiszáradt fát, s buzogányával feldarabolta őket. Nem sokat kellett várniuk, mire Zabella sárkány alakjában tért vissza. Másképp ugyanis nem bírta volna el azt a négy zergét, amit megfogott.

Mindannyiuknak jutott egy-egy patás, s hamarosan jóllakva indulhattak neki a Sondor déli lejtőinek. Csak annyit tudtak, hogy mielőbb el akarnak jutni a Keleti pusztaságba, ám fogalmuk sem volt arról, hogy miféle veszélyek leselkednek rájuk ezen a területen. Továbbra is gyalogolniuk kellett, ám itt már sokkal jobb volt a terep, mint a völgyben. A sziklás részt lejjebb jutva erdő váltotta fel, s találtak is egy jól járható ösvényt, ami délnyugat felé haladt.

Wuff egyszercsak megtorpant, s felnézve az előtte terebélyesedő ősöreg bükkfára, nagyot bődült. A fa ágai között egy repülő manó kuporgott, s kíváncsian nézte őket. Miután látta, hogy észrevették, megszólalt:

- Én a helyetekben más úton mennék tovább! - A vándorok most megálltak, s Zabella kíváncsian nézett rá.

- Miért mondod ezt?

- Mert hamarosan a hodronok földjére érkeztek, s azt még a trollok is elkerülik. Nem mondom jó kis látványosság lenne belőletek...

- Mik azok a hodronok? - mordult fel Ghalat. - Miféle szörny lehet az, ami nekünk ellen tud állni?

- Nekik eszük ágában sincs, hogy harcoljanak veletek! - kuncogott a manó, s meglibbentette barna szárnyait. - Elég, ha beleestek a csapdáikba. Itt olyan sok csapda van, hogy a hegyi tündérek sem mernek errefelé sétálni, mert még nekik is veszélyes ez a hely.

- Csapdák? - morogta Ghalat. - Majd valahogy átkecmergünk ezen is! Lehet, hogy át kellene változnod, hogy felderítsd a terepet! - ezt már halkan mondta Zabellának. Az ogria most a manóra kiáltott:

- Köszönjük a figyelmeztetést! Mégis erre kell továbbmennünk, mert a pusztaság felé van az utunk.

- Ha meg akartok halni, akkor tényleg jobb, ha előbb túlestek rajta! Én mindenesetre szólok a hodronoknak, hogy látványosság van kinézőben! - A repülő manó kiterjesztette bőrszárnyait, s a magasba emelkedett. Hamarosan eltűnt a szemük elől.

- Nem kellett volna hagynod, hogy elmenjen! - szólt rá Ghalatra az ogria.

- Igazad lehet - mondta az ogre. - A goblinokról is azt hittem, hogy ártalmatlanok, aztán majdnem feltálaltak minket vacsorára.

- Maradjatok itt! Körülnézek egy kicsit, nehogy gond legyen! - Zabella ismét sassá változott, s felröppent a fák fölé. Nem sokat kellett rá várni, mert hamar visszaért.

- Nem messze dél felé, amerre az ösvény vezet, van egy tisztás. Ott gyülekeznek a hodronok. Ha a manónak igaza volt, akkor jobb, ha nem megyünk arra.

- Van út másfelé is? - kérdezte az ogre.

- Sajnos nem láttam - válaszolta az ogria.

- Talán át kellene változnod valamivé, aminek jobbak az érzékszervei - javasolta az ogre. - Nem lenne szerencsés, ha belesétálnánk a csapdákba, s minden hodron rajtunk röhögne. Egyébként mik ezek a lények?

- Úgy néznek ki, mintha a vidrát a hóddal keresztezték volna, de akkorák mint egy manó - mondta erre Zabella. - Egyáltalán nem tűntek veszélyesnek. Mindenesetre átváltozok farkassá. Azoknak nagyon jó a szaglása. A csapdák felderítésében ez hasznunkra lehet.

Axli kissé szomorkásan vette tudomásul, hogy ettől fogva őt is Ghalat vezette. A farkas-ogria jóval előttük járt, s mikor az erdő világosodni kezdett, mert közeledtek egy tisztáshoz, lelassult. Erősen szimatolgatott, s mancsával óvatosan tapogatta a talajt. Ghalat hamar utol érte.

- Mindenhol hodronvizeletet érzek. Ezek össze-vissza jelölgették a földet - morogta a farkas.

- Lehet, hogy nem farkassá kellett volna változnod! Vajon ők hogyan kerülik ki a saját csapdáikat? - kérdezte Ghalat.

- Nem ismerem elégé a hodronokat ahhoz, hogy átváltozzak - jegyezte meg az ogria. - Morx még csak nem is említette, hogy léteznek.[16]

- Legyél óvatos! - mondta ismét Ghalat.

Zabella lassan lépett ki a tisztásra. Jól látta, hogy szemben vele, a rét túl oldalán emelkedő köveken izgatott hodroncsapat ücsörög. Ha nem találkoztak volna a repülő manóval, könnyű prédának vették volna őket, ám a goblinok óta óvatosabbak lettek. Ezt pedig igen bölcsen tették, mert ahogy Zabella elővigyázatosan tapogatózott előre az ösvény mentén, egy helyen beszakadt alatta a talaj.

- Hé! - kiáltott rá Ghalat. - Vigyázz magadra! - Csak a hodronok felől hallatszott csalódott moraj. Zabella erre hátraszólt.

---

[16] Pedig Nhuúlnak már volt dolga velük: ld. A Denevérvadász legendáját.

- Most több hasznát vennénk a mentális erődnek! - ám ahogy óvatlanul félrelépett, valami kattanást hallott, s alatta megmozdult a föld. Mint akit nyílpuskából lőttek ki, úgy röppent a levegőbe a meglepett ogria. A hodronok elégedett moraja közben változott át ismét sassá, s tért vissza az ogréhoz.

Ghalat egy pillanatig megijedt, ám mikor látta, hogy nincs baj, az előtte levő lények egyikére koncentrált. Zabella ekkor landolt mellette, visszanyerve eredeti alakját.

- Túl messze vannak! - közölte Ghalat. - Nem érem el őket mentálisan.

- Jó lett volna, ha Morx téged is megtanít egy-két fogásra, mielőtt a halálba küld - jegyezte meg epésen Zabella. - Mégis csak jobb lesz, ha kerülőt teszünk. Én még csak átröppennék valahogy, de akkor mi lesz veletek hármótokkal.

- Képes lennél itthagyni minket? - kérdezte kicsit ijedten Ghalat.

- Eszem ágában sincs! - mondta szinte nevetve Zabella. - Hol találok még egy ilyen jó ogrét magamnak? - szavai olyan melegséggel töltötték el a másikat, hogy Ghalat mellé lépett, s minden teketóriázás nélkül megcsókolta.

- Na most mi a csodát csinálnak? - kérdezte egy idős hodron a tisztás túlsó felén, mivel már nem látott olyan jól.

- Csak húzzák az időt! Ezeknek több eszük van, mint a trolloknak - jegyezte meg csalódottan egy másik.

- Pedig legalább két hete már, hogy azt a zorgot megfuttattuk - a kellemes emlék mosolyt csalt a közelben álló hodronok arcára. Az ogre pár végre elengedte egymást. - Most meg mit csinálnak? Csak nem mennek vissza az erdőbe?

Pedig a látszat éppen erre utalt. Ám a két ogrénak esze ágában sem volt, hogy meghátráljon. Négy hatalmas és erős test feszült az erdő fáinak. A két hüllő is kivette részét a munkából, hiszen a jókora bükkfák kidöntéséhez szükség volt tonnás tömegükre. Az ogrék hidat építettek.

Hamarosan vastag törzsek feküdtek végig a réten, bekapcsolva és kidöntve a hodronok veszedelmes csapdáit. Ékek, csapóajtók reccsentek, kifeszített kötelek szakadtak, gödrök omlottak be hirtelen, s a meglepett apró lények ijedten vonultak vissza. A Nagy Homály óta nem volt rá példa, hogy csapdáikon valaki csak úgy keresztülgázoljon, s pont a saját fegyverükkel, hiszen a hodronokat másik nevükön csak farágó manókként emlegették. Olyan gyorsan tudtak kidönteni egy fát, hogy azt minden favágó megirigyelte volna.

A két ogre alaposan megdolgozott, mire készen lettek a híddal. Nem volt mindegy ugyanis, hogy milyen volt az út, hiszen a két hüllőt is át kellett rajta vezetni. Zabella farkas formájában ismét megszaglászta a rét túloldalát, s csak akkor fejezték be a munkát, mikor végre a hodronvizelettel jelölt területen túl értek. Sok idejük elment ezzel a munkával, s mire végeztek, már a nap is lemenőben volt. Átgázoltak hát az Alag patakon, s mivel a hodronok ezután már nem mutatkoztak, nyugodtan mentek tovább. Az ösvény keletnek haladt, de egy keskenyebb elágazásnál elfordultak dél felé. Itt egy sziklamélyedésben pihentek meg éjszakára.

A Wonk megelevenedett. A déli hegyoldal nyílásain fehér yatt harcosok bújtak elő, s vonultak kelet felé. Két nagy hadtest indult meg. Az egyiket Yuryen, a másikat Yzmok vezette.

A nagyfőnök már azon is méltatlankodhatott volna, hogy ő kapta a kisebb, s kevésbé gyakorlott sereget. A bányamunkát teljesítő harcosok ugyanis nem tudtak annyit gyakorlatozni, s ezért nem is voltak úgy felkészülve a harcra. Sok idős harcos is volt köztük, akik már nem voltak olyan gyorsak és erősek. Ezzel szemben Yzmok serege jól képzett harcosokból állt, s még Mester Gárda tagokat is vihetett magával.

Yuryen azonban nem szólt semmit. Arca elárult ugyan némi haragot, de leginkább az elszántság tükröződött rajta. Az ő csapata ment elöl, mivel a szürke yattok barlangjai kicsit távolabb estek a törvényszegőkétől. A közösen megbeszélt haditerv szerint miután elhelyezkedtek a hegyoldalban, egyszerre kellett megindítaniuk a támadást. Ez a terv azonban egyáltalán nem volt átgondolt, hiszen bármikor találkozhattak ártatlan krekkekkel, vagy a szürkék, illetve a törvényszegők megfigyelőivel. A légivadászok azonban reggel nyugalmat jeleztek, s ezért nagy hévvel indult útnak a két csapat.

Látszólag simán ment minden. A manók időközben eltávoztak a környékről, s ők könnyen megtalálták a barlangok bejáratait, s elhelyezkedtek a környező sziklák rejtekében.

- Furcsa, hogy nincs semmi mozgás - jegyezte meg az egyik alvezér, akit Yzarr jelölt ki Yuryen mellé.

- A megfigyelők szerint főleg éjszaka mozognak - mondta erre a nagyfőnök. - Itt az idő! Indulnunk kell!

- Még fél ívet kellene várnunk! - figyelmeztette az alvezér.

- Változott a terv! - közölte hidegen Yuryen.

A négy alvezér, akit a nagyfőnök mellé állítottak, most megindította a támadást. A fehér yatt harcosok kéküstökű folyama a nagyfőnökkel az élén nyomult be a barlangba. Nem ütköztek azonban semmilyen ellenállásba, s ezért Yuryen az első tágasabb barlangrészben megállította a sereget. Vagy ezer harcos tolongott a tágas csarnokban, s most értetlenül forgatták a fejüket. A nagyfőnök maga mellé hivatta a négy alvezért, s felmásztak egy sziklára. Yuryen csendet parancsolt a kezével, majd nagy hangon szólalt meg, hogy mindenki jól hallhassa.

- Harcosok! Ti mindannyian a törvényszegők közül kerültetek ide! Yzarr nagymester azért küldött titeket a halálba, mert már nem volt rátok szüksége! A szürke yattok nem az ellenségeink! Teljes békében élhetünk velük, hiszen ez a hegy elég nagy! Ezt az értelmetlen harcot csak azért fogadtam el, hogy kiszabadítsalak benneteket a Wonkból. A többségetek igazságtalanul volt fogva tartva! Csatlakozzatok mellém, s együtt álljunk át a lázadókhoz. Egy igazságtalan testvérharcba lettünk belehajszolva!

Alatta a harcosok tömegében nagy zúgolódás támadt. A vélemények láthatóan megoszlottak. Sokan Yuryennek adtak igazat, mások viszont esztelenségnek tartották az egészet. A harcosok többsége azonban tanácstalan volt. Az alvezérek közül kettő ezt kifejezetten lázadásnak tartotta, s most nem haboztak tovább, s Yuryenre támadtak. A nagyfőnök azonban gyakorlott harcos volt. Néhány lándzsaütés után a halálba küldte őket. Ez elég volt ahhoz, hogy a közvélemény még inkább a nagyfőnök mellé forduljon. A yattok nevelése egyébként is olyan volt, hogy a nagyfőnökök felé feltétlen engedelmességet követelt. A fekete Yzarr fellépése nekik is szokatlan volt, s elütött minden hagyománytól. Yuryen ismét felemelte a kezét.

- Ha összefogunk, csak mi vagyunk képesek megelőzni az újabb vérontást! Ha mellém álltok, még van időnk csatlakozni a lázadókhoz, s együttes erővel megakadályozzuk testvéreink vérontását.

- És hol vannak a szürkék? - hallatszott a tömegből.

- Őket jó előre figyelmeztettem a veszélyre, s ezért a barlangnak ezt a részét kiürítették. Aki mellettem áll, emelje fel a lándzsáját! - szólította fel őket a nagyfőnök.

A harcosok nagy többsége egyből vele tartott, s ez még a bizonytalanokat is meggyőzte. Végül aztán már senki nem mert ellenkezni. A többség akarata győzött. Yuryen pedig vezette őket a föld alatti összekötő folyosón keresztül. Mielőbb csatlakozniuk kellett a törvényszegőkhöz.

Yuryen üzenete megdöbbenéssel töltötte ez Yzeratot. A törvényszegők összehívták a tanácsot, s megvitatták a teendőket. Ezután már csak azért szorítottak, hogy a nagyfőnöknek sikerüljön átállítani a harcosokat.

A felderítők jelezték, hogy Yzmok csapatai elhelyezkedtek. Yzerat kiürítette a bejárat közelébe eső járatokat és csarnokokat, s mindenki felkészült az esetleges összecsapásra. Több, mint ezer yatt sorsa volt most a dongók - a törvényszegők vezető testülete - kezében.

Yuryen az utolsó pillanatban érkezett meg a harcosokkal, s ez Yzeratot és Yzbatart nagy örömmel töltötte el. Már csak pár percük volt, hogy befejezzék a csapdák felállítását, s a nagyfőnök jelezte, hogy eljött az idő. Neki is a nap negyedik ívében kellett volna a támadást indítania, s az a fél ív előny most kapóra jött számukra.

Az Yzmok vezette csapatok most nagy erővel nyomultak be a látszólag kihalt járatokba. Olyan biztosak voltak a dolgukban, hogy ők csak a második nagy csarnokban torpantak meg. Yzmok gyanakodva nézett szét a körülötte álló Mester Gárda tagokkal egyetemben. Ekkor magasan fölötte, egy kinyúló sziklapárkányon előre lépett Yuryen:

- Népem! Fehér yattok, kik közül sokan a gyermekeim vagytok! Hallgassatok most rám!

Alatta nagy zúgolódás támadt, s most Yzmok kiáltott neki vissza kissé csalódottan, s némi félelemmel a hangjában:

- Csak nem lettél áruló nagyfőnök? Yzarr sosem bízott meg benned!

- Hallgass álnok szolga! - kiáltott vissza neki Yuryen. - Te és Yzarr vagytok az árulók! Éppen arra készültetek, hogy a saját testvéreitek ellen indítsatok harcot! A velem hozott harcosokkal együtt, most több, mint ezer testvéretekkel kell szembenéznetek! Ha a harcot választjátok, ma többezer yatt fog elpusztulni, s ennek csak ellenségeink örülnek! A Wonkban mindig is a nagyasszony és a nagyfőnökök vezették a népet! Yzarr álnok hatalmánál fogva elvette tőlünk a vezetést!

- Mert Yzarr jóval erősebb és bölcsebb, mint ti! - válaszolta Yzmok, bár a harcosok véleménye erősen ingadozott. A többség Yuryent követte volna, de a Mester Gárda tagok még kitartottak a fekete mellett. Az ő vezetőjük mindig is Yzarr volt, s ők tisztában voltak a hatalmával. - Nem versenyezhetsz a Nagymesterrel semmiben! Ha most megadjátok magatokat, bántatlanul visszajöhettek velünk a bányába!

- Ahogy a legutóbbi lázadásnál? - kiáltotta vissza Yuryen. - Hány halottja volt az üres ígéreteidnek? Mert senki ne felejtse el, hogy utána bosszút álltatok a lázadók vezetőin! Míg nem Yzarr volt a vezető, fehér yatt sosem ölte meg a testvérét! - Mivel a többség tisztában volt vele, hogy Yuryen igazat beszél, most már nyíltan kezdték vállalni a véleményüket. - Ne féljetek átállni hozzánk testvéreim! - folytatta a nagyfőnök. - Itt van elég hely, s hamarosan a Wonk is megszabadul majd a gonosz Nagymestertől. Aki velünk van, jöjjön a barlang felém eső részére! A többiek szabadon elvonulhatnak!

- Utoljára figyelmeztetlek... - kezdte Yzmok, de hangját elnyomta a felbolyduló harcosok kiabálása. A sziklákon és a kijáratok nyílásaiban megérkeztek a lázadók harcosai. Odalent most nagy tülekedés támadt, ahogy a harcosok két részre váltak.

Még így is nagy tömeg maradt Yzmok mellett, ezért Yuryen megpróbálta túlharsogni a tömeget:

- Engedjétek el őket!

A fekete yattnak azonban esze ágában sem volt a menekülés. Tudta, hogy kudarccal nem kerülhet ismét mestere elé. „A Wonkért" felkiáltással megindultak a lázadók ellen. Véres csata bontakozott ki. A most átállt harcosok meglepődtek azon, hogy megtámadták őket. Meglepetésüket azonban hamar harag váltotta fel. Egyforma tudású ellenfelek léptek harcba, s ez hosszú csatát eredményezett. A lázadók azonban többségben voltak. A támadók Yzmok körül csoportosultak, aki nem arra törekedett, hogy egyre fogyatkozó csapatával eljusson a kijáratig, hanem éppen ellenkezőleg. Mintha öngyilkos módon éppen a lázadók otthonának belsejébe akart volna eljutni. Ennek egyetlen oka volt. Úgy gondolta, csak akkor térhet vissza Yzarr elé, ha sikerül megölnie legalább Yzeratot és Yzbatart. A két fekete pedig most éppen azon a részen küzdött, amelyik a barlangból befelé vezetett. Mire azonban egymás közelébe értek, Yzmok támadó seregei erősen megfogyatkoztak. Körülöttük viharként tombolt a csata, de a tanítómester egyre csak a másik két Mester Gárda tagot figyelte. Végre egymás közelébe kerültek, de Yzbatar addigra már súlyosan megsebesült, s néhány harcos kimentette a forgatagból. Yzmok mögött már csak három Mester Gárda tag küzdött, s tartotta fel a hurokként köréjük szoruló ellenfelek áradatát. A végső csata azonban Yzerat és Yzmok között kellett, hogy lezajlódjon. A csata heve elült, s a harcosok némán állva figyelték ezt az összecsapást. Yzeratról köztudott volt, hogy kiváló harcos, ám Yzmokot még nem sokan látták harcolni. Most a csata első hevében már bizonyította, hogy nem akármilyen harctudással rendelkezik, hiszen sok yatt életét oltotta ki, ám ez a harc most döntőnek számított. Még Yuryen és az Yzmok mögött véderőként maradt Mester Gárda tagok is abbahagyták a küzdelmet. Az egész viadal most némán a két fekete yattra összpontosult.

Mindketten kétvégű lándzsát használtak. Yzerat nyugodtan küzdött, felmérve ellenfelének mozgását, s megpróbálta kipuhatolni a gyengéit. Eleinte csak egy-két rövid ütés és csapássorozatot váltottak. Yzmok igen gyors volt, s ebből látszott rajta Yzarr tanítása. De még így sem ért mestere közelébe. Aztán a küzdelem felgyorsult. Nem csak a fegyverek csapódtak össze, hanem ütések, rúgások, ugrások és gurulások váltották egymást. Yzerat szerzett egy könnyebb vágást a bal lábán, de ez nem lassította le. Küzdelmük később kezdett lelassulni. Mindketten egyformán jók voltak, s most úgy tűnt, hogy az állóképességük fogja eldönteni a csatát. Yzmok érezte, hogy kezd kifáradni, s ezért megpróbált beszéddel némi szünetet kieszközölni.

- Jól harcolsz Yzerat! Nem véletlen, hogy mindkét aranyhajút rád bízták! Kettőnk közül azonban te hazudtál többet! Hány évig is titkoltátok, hogy Yama ki valójában?

- Ha a te kezedbe kerül, már rég meghalt volna, igaz? - kérdezett vissza Yzerat. A szavaikat ismét ütésváltás követte, majd megint szusszanásnyi időhöz jutottak.

- Azt hiszed, ha győzöl, Yzarr nem fog megölni. Ha engem megölsz, bosszút áll értem rajtad és a többieken is. Ostobaság ez az egész lázadás! - fújtatta Yzmok.

- Ostobaság hazugságban és félelemben leélni egy életet! - válaszolta Yzerat. - Még te is átállhatnál közénk!

- Nem vagy tisztában vele, hogy mi ellen harcolsz! Én nem vagyok olyan ostoba, hogy Yzarr ellen küzdjek! Árral szemben nem úszok. De mire megtudod, hogy mit tud egy langorbel, már késő lesz! - lándzsáját végső összecsapásra lendítette, de már nem volt elég gyors. Yzerat zingerit fegyvere könnyedén hatolt át a megerősített gombabőr páncélon, s Yzmok holtan esett össze.

A csata ezzel gyakorlatilag eldőlt. Akik még a támadókkal voltak, most azok is inkább átálltak, vagy elhagyták a barlangot, hogy visszatérjenek a Wonkba, s elvigyék vereségük hírét. Mire a nap lenyugodott, a harc eldőlt, s mindkét részről nagyon sok volt a halott.

- Micsoda értelmetlen áldozat! - mondta mérgesen Yzerat, s sötétlő szemmel nézett még egyszer Yzmok holttestére. Yuryen mellé lépett és a vállára tette a kezét:

- Talán a nehezén már túl vagyunk. A haderőnk most már alig gyengébb, mint ami a Wonkban maradt.

- Sajnos tévedsz - válaszolta Yzerat. - A neheze még csak most következik - aztán, mielőtt a sebesültek segítségére sietett volna, még hozzá tette: - És nem hinném, hogy mi ketten túléljük.

XXI. fejezet
DIUT IGVAUR

A nap harmadik ívében különös csapat érkezett Csuhé falvához. Egy lovag, egy halász, egy brard és egy csapat yatt disznócsordát terelt a falu főterére. A malacokon furcsa, szakadt ruhák voltak, s némelyik hangosan beszélt is. Dumm és An Ghardon leghátul jöttek rhabdodonháton, míg előttük a Denevér lovag baktatott komótosan fekete paripáján. A malacokat a yattok tartották rendben hosszú kétvégű lándzsáikkal, s külön négy hátas kellett a rablófészekből elhozott sok holminak, kincsnek. Yzaura és Yzatul örömmel mentek társaik elé, Metód pedig csodálkozva figyelte, hogy mi történik. A kíváncsi falusiak körülvették őket.

- Mi ez a sok malac, vagy mi? - kérdezte az érkezőktől a fogadós.

- Íme, a Fekete Liga tagjai - mondta Yimyam. - Valami alkalmas helyre kellene őket terelni.

- De hát ezek disznók! - kiáltott valaki a tömegből.

- A saját varázslatukat használtuk ellenük. Minden malac egy bandita! - a falusiak arcán megkönnyebbült mosoly látszott, de igazán még nem mertek örülni.

- És a nagy varázslójuk? - kérdezve aggódva a fogadós.

- Köztük van az is - mondta Yimyam. - Amelyiken az a díszes ruha lóg. - Harnon megpróbált minél jobban elvegyülni a tömegben.

- Mit tegyünk velük? - kiáltotta ismét valaki.

- Hát disznótorosnak nem javasolnám őket, mert lehet, hogy az emberevésnek minősülne - vetette közbe a Denevér lovag. - Legjobb lenne, ha a királyi várba hajtanátok az egész bandát. Ott vannak megfelelő cellák az ilyeneknek.

- Ki ez a lovag? - súgtak össze többen, de a nagyfőnök meghallotta.

- Ő a Denevér lovag, de már későn ért a helyszínre. Addigra mi már elintéztük őket.

Csuhé lakói egyre jobban megnyugodtak, s a fogadtatás kezdett ünnepléssé alakulni. Még azok is, akik eddig bizalmatlan szemmel nézték a yattokat, most barátságosan beszéltek róluk, s a falu megmentőjének titulálták őket. Csak a Denevér lovag maradt komor, de vele most nem is foglalkozott senki.

A fogadóban vendégül látták a társaságot, s a yatt ízlés alapján készült bőséges ebéd után kelhettek csak útra. Ez még annak is köszönhető volt, hogy a megszerzett kincset bőkezűen szétosztották a falu lakói között, s még így is maradt nekik bőven, jóllehet a yattoknak nem volt rá semmi szükségük. A lovag azonban előrelátóbb volt, s ezért egy zacskó trinitet ők is megtartottak. A malacokat a fogadó istállójában hagyták, mert ők már nem akarták azzal húzni az időt, hogy disznókat terelnek. Még azon a napon be akartak érni a fővárosba.

A nap negyedik ívében tudtak csak elindulni, s a hálás falubeliek kikísérték őket Csuhé határáig. Aztán még jó darabig látták, hogy integetnek utánuk. Ez az út már forgalmasabb volt, mint az eddigiek. Dinoglók robogtak el mellettük, szekerek haladtak velük szembe, vagy éppen gyaloglókat láttak messzebb előttük az úton. A társaság nem túlzottan örült a lovag társaságának, ám az mit sem törődött ezzel. Mintha élvezte volna, hogy velük lehet, még ha nem is sokszor szólalt meg.

- Mi volt az az apró lény a hüllő hátán? - kérdezte Yama, miután egy dryosaurus elrobogott mellettük.

- Ezek a mezei manók - mondta Metód. - Ők tenyésztik a legügyesebben az állatokat. Ezek az új hüllők pedig olyan sebesek, hogy lóval a nyomukba sem lehet érni.

- Milyen messze van Diut Igvaur? - kérdezte most Yzaura.

- Már közel vagyunk, de azért igyekeznünk kell, ha kapuzárás előtt oda akarunk érni. A hatodik ív után már nem nagyon engednek be senkit. - Ekkor váratlanul a lovag szólalt meg:

- Hát elég szerencsétlen lapot fogtatok ki!

- A varázskönyvre gondolsz? - kérdezte Yama, aki most igen kényelmetlenül érezte magát, hiszen tudta, hogy trinit nélkül visszaváltozna malaccá. Csak az töltötte el elégtétellel, hogy a banditák is ugyanígy jártak.

- A sárkányláng nem tréfa dolog! - mondta a lovag. A témától Dumm és An Ghardon is elkomorodott, de nem szóltak semmit.

- Talán volt már dolgod sárkánnyal, hogy ezt mondod? - kérdezte ismét Yama.

- Vörös sárkánnyal már volt - mondta a lovag. - Pedig az csak öcsikéje a feketéknek, amik a Danadorban laknak. Nálam van a bestia foga, ha éppen kíváncsiak vagytok rá - a lovag rögtön le is pattant a lováról, s a nyeregtáskájából előkotort egy emberfej nagyságú, hajlított háromszög alakú érdes fogat.

- És ezt melyik piacon szerezted? - morogta neki Dumm.

- Én magam öltem meg a nyavalyást - állította a lovag. A yattok hitték is meg nem is. A helyzetükön ez mit sem változtatott. Így sem volt kellemes belegondolni, hogy mivel kell szembenézniük a Danadornál. Aztán a lovag eltette a szörnyű bizonyítékot, s egy darabig csöndesen baktattak tovább. Aztán nemsokára ismét megszólalt:

- És ti is a Játékokra jöttök?

- Nem! - válaszolta rögtön Yimyam. - Mi a Danadorba sietünk. Nem lesz időnk, hogy megnézzük a viadalt.

- Nagy kár! - mondta ismét a lovag. - Pedig idén soha nem látott küzdelem lesz. Messzi földek népei is eljöttek, hogy bizonyítsák a tudásukat. Már csak azért is érdemes megnézni, hogy lássatok pár olyan népet, amilyennel még sosem találkoztatok.

- Minket inkább az érdekelne, hogy ki tud elvezetni minket dél felé - mondta erre Yimyam. - Arról a vidékről semmilyen információnk sincs.

- Na ebben lehet, hogy segíthetek - mosolyodott el a lovag. - A Molni Játékok két napig tartanak. Utána én is dél felé megyek tovább, s a segítségetekre lehetek.

- Nincs annyi időnk, hogy megvárjunk - mondta erre a nagyfőnök. - Holnap kell keresnünk valakit, aki elkísér minket.

- Ma éjjel megszállhattok a névtelenek kolostorában - mondta Metód. - Én is megpróbálok segíteni, amiben csak tudok. De a szállás terén ne számítsatok túl sokra! A városban amolyan tömegszállásunk van csak. Diut Igvaurban sok a hontalan és a szerencsétlen. Néha még nekünk sincs élelmünk, mert nem mindig kapunk. Dinnye mester kolostorában jobb az ellátás, mert ott megtermeljük, ami kell.

Egy erdőn haladtak keresztül, majd újabb földutak csatlakoztak abba, amin haladtak, s a forgalom egyre élénkebb lett. Ahogy kiértek az erdőből, már látszott a távolban a város. Sok furcsa lényt láttak most is. Repülő manókat, brardokat - akik An Ghardont nagy tisztelettel köszöntötték, s többnyire nagytestű hüllőkön közlekedtek -, s a fekete szárnyú hiíreket, akik magasan a fejük fölött szálltak el a város felé. A brard nemes legszívesebben csatlakozott volna rokonságához, ám Yama lebeszélte.

- Ha valaha is meg akarsz szabadulni attól, hogy disznóvá alakulj, kénytelen vagy velünk tartani.

- A Déli felföld szürke sárkányai sokkal szelídebbek - jegyezte meg a lovag. - Én a helyetekben a Danadort messzire elkerülném!

- Az eredeti úticélunk is a Danador volt - közölte Yimyam.

- Csak nem ti is azok közé az esztelenek közé tartoztok, akik Kromanhomanhoz akarnak bejutni?

- Mit tudsz te erről? - kérdezte Yama, mert a Gyűrűnek sem voltak pontos információi.

- Az egy trinitből levő barlang, ahol a varázserődnek semmi hasznát nem veszed! - jegyezte meg a lovag. - Eddig senki sem jött ki onnan élve, s lehet, hogy a Tudás Könyve nem is létezik, csak egy kitaláció. Nézzétek meg a Molni Játékokat, keressetek egy szelíd szürke sárkányt, aztán meséljétek el otthon a kalandjaitokat!

- A Wonkban... - kezdte volna Yama, de Yimyam leintette.

- Nem hinném, hogy a lovag értené, ami nálunk folyik.

- Ami a Wonkban történt, annak is Nhuúl az oka - mondta erre a férfi. - Az meg egy nehézfejű mágus. De egyszer valaki csak fenékbe billenti. Ha a langorbelek megerősödnének...

- Mit tudsz a langorbelekről? - kérdezte Yimyam a lovag szavába vágva.

- Gyorsak, mit a villám! Ennyi nem elég? De ez is olyan, mint a mágia. Hiába van meg a tehetség, ha valaki nem tudja használni. A tehetséget fejleszteni kell, s ez sok gyakorlást igényel. Itt vagy például te - most Yamára nézett. - Hiába ismersz rengeteg varázslatot, ha vészhelyzetben nem a jót választod, neked is, vagy másoknak is az életébe kerülhet. Ha arra a sok kontár bűbájra gondolok, akik még azzal sincsenek tisztában, hogy mire képesek, borsódzik a hátam.

- Igen sok tapasztalatod van ebben a témában - jegyezte meg Yama. - Ezek szerint volt már dolgod varázslóval?

A lovag erre a kérdésre elnevette magát, bár a többiek nem értették, hogy miért. Ez a kérdés mégsem volt annyira magától értetődő.

- Több varázslóval volt dolgom, mint bárki gondolná - arcáról eltűnt a mosoly, s hirtelen igen elkomorodott. - Talán túl sokkal is.

- Netán te is trükkmester vagy? - kérdezte aggodalmaskodva Yzaura.

- Hát, bizonyos értelemben igen - válaszolta erre a lovag. - De nem úgy, ahogy gondolod. Mondjuk ismerem a trükkmesterek néhány fogását. - Ezután felvette a sisakját, talán hogy leplezze borús gondolatait és emlékeken merenghessen. Pedig a nap melegen sütött még. Idő-közben közelebb értek a városhoz. Szántóföldek mellett haladtak el, vagy legelésző bivaly-csordák mellett. Most már jól ki lehetett venni a vastag kőfalat, a magas tornyokat, s a falakon lengedező zászlókat, melyek a Gyűrű szerint Paldin hat nemzetének jelképei: emberek, mezei

manók, hiírek, mogubok, csulafülű és szőrösfülű brardok. Innen irányította Phopal király a birodalmat, mert a hagyomány szerint Diut Igvaur ura nem csak az emberek lakta Moln tartományt uralta, hanem beleszólása volt egész Paldin ügyeibe.[17]

A nap már lemenőben volt, mikor végre elérték a keleti városkaput. Az érkezőket erős őrség vizsgálta meg, mert az emberek tisztában voltak vele, hogy északon háború van. A yattok fegyvereinek láttán megállították őket, majd a szerzetesre és a lovagra néztek. A négy katona fémpáncélban volt, s csak az egyikük viselt sisakot. Most ő szólalt meg kicsit dadogva, s úgy tűnt a lovagot már ismeri:

- Eeeegyütt vagytok? - A lovag erre levette a sisakját, leszállt a lováról, s előre lépett.

- Üdvözöllek Nerich kapitány! - mondta vidáman. - Hát már olyan súlyos a helyzet, hogy téged raktak ide ajtónállónak?

- Nnnem olyan vvvicces a dolog lo.lo.lovag! - válaszolta a férfi, bár arcára mosoly ült ki. - Tttúl sssok nálatok a ffffegyver ahhoz, hhhhogy beengedhesselek! - s a yattok lándzsáira mutatott.

- Elkísértem a barátaimat a Molni Játékokra. Vállalom értük a felelősséget!

- Az szszsszép dolog, dddde én merjem-e vállalni? Eeeennyi fegyverrel háborút lehet kkkkezdeményezni! Egyébkkkként kik ezek a ffffurcsa manók?

- Ők fehér yattok a Wonkból. Nem Paldin ellen jöttek, hanem a Danadorba mennek, s csak éjszakára szállnak meg itt. Mégsem kívánhatod, hogy Kromanhomanhoz ingben-gatyában menjenek! - arcára huncut mosoly ült ki.

- Jjjól van, mehettek! - egyezett bele Nerich kapitány. - Aaaaztán nnne felejts el ott lenni a ssssstadionban!

- Abban biztos lehetsz! - válaszolta a lovag, s elindult a város belseje felé.

Diut Igvaur kövezett utcáin nagy volt a forgalom. Az újonnan érkezett kis csapat nem is keltett különösebb feltűnést. A különféle népek kavalkádjában mégis az emberek voltak a legtöbben. A kaputól három irányba indult vastagabb út, ám keskeny utcácskák is vezettek több irányba. Ők egyenesen a város központját célozták meg. Kerülgették a szekereket, dinoglókat és a különféle lényeket. Mellettük az egyik fogadóból éppen akkor penderítettek ki néhány gurgont, akiknek már nem jutott szállás. Aztán elérkeztek a város egyik terére, ahol piaci kofák készülték elrakni maradék portékáikat. A nap lemenőben volt. A sokféle lény érkezése ellenére nem tapasztaltak semmilyen bajkeverést. A város utcáit négy- vagy hatfős őrjáratok rótták.

- Mennem kell! - közölte velük váratlanul a lovag, s egy pillanat múlva már el is tűnt a lovával egyetemben. Most Metód vette át a vezetést, bár bizonytalansága elárulta, hogy még nem sokszor járt itt. Csak kétszer kellett visszafordulniuk egy-egy szűkebb utcából, amikről idő-közben kiderült, hogy nem a megfelelő irányba vezetnek. Bár An Ghardon már járt a városban, sajnos ő sem volt elég járatos, s ezért nem tudott a szerzetes segítségére lenni. Yama pedig nem mondott semmit, bár a Gyűrű folyamatosan adta neki az utasításokat. Ismét azon merengtek, hogy vajon ki akarhatott az életére törni Hadd Lamúrban.

Hamarosan azért így is megtalálták, amit kerestek. Egy kisebb toronnyal ellátott ház volt ez, melynek ajtaján Metód hangosan bekopogott. Egy posztóruhás férfi nyitott ajtót, s az érkezők láttán elmosolyodott:

---

[17] Ennek történetéről szól a Kihalt város legendája.

- Metód! De rég láttalak! - a két ember barátságosan megölelte egymást. - Gyertek beljebb! Még van nálunk elég hely.

- Rikó! Ennek örülök, mert a yatt barátaim itt maradnának ma éjjel. Segítenünk kell nekik vezetőt találni a Danador felé. - Eközben beljebb léptek az épületbe, s egy udvaron találták magukat. Ez a szűk terület az istálló felé és a lakóépület felé nyílt. Rikó megrökönyödve hallotta az úticéljukat.

- A Danador igen veszélyes hely! Kuszon hordák tanyáznak arrafelé mostanában, s a két fekete sárkány emiatt egyre dühösebb.

- Az egyikük varázsló. Dinnye mester beszélgetett vele.

- A varázslók sem mindenhatók - jegyezte meg Rikó, s a lakóépület felé terelte a csapatot. Egy lépcsőházba jutottak, melyből ajtó nyílt a földszinti hálóhelyiségbe. - Kérem a fegyvereket majd tegyék le, nehogy a többi lakó megijedjen!

- Ez csak természetes - mondta Yimyam, s intett a többieknek, hogy a fegyvereiket rakják le.

Egy alacsony hálóhelyiségbe jutottak, mely széltében igen tágas volt, tele fából készült ágyakkal. Három ember és két mezei manó volt itt. A manók már aludtak. Bizonyára kifáradtak a hosszú úttól. Az emberek érdeklődve figyelték őket. Rikó odament hozzájuk, s pár szóval elmondta nekik, hogy kik az új hálótársaik. Azután már nem foglalkoztak velük, hanem csöndben tovább beszélgettek.

- Hamarosan hozok egy kis vacsorát - mondta Metódnak a társa. - Te úgyis velünk alszol odafent. Gyere és segíts a vacsora elkészítésében!

- Örömmel! - válaszolt a másik, s kimentek. A yattok, Dumm és An Ghardon elhelyezkedtek a yatt mércékkel mérve kényelmes ágyakon. A bard ugyan felhúzta az ormányát, de méltóságán alulinak tartotta, hogy panaszkodjon. Csak Dumm adott hangot elégedetlenségének:

- Hogy a vízimenyét marja meg! Hát ezek az ágyak olyan kemények, mint a kő! Errefelé nem találtak még fel puha anyagokat?

- Ott a pokróc az ágy végében! - szólt rá An Ghardon, aki nem állhatta a kényeskedést. - Mégis csak jobb szállás, mint a tegnapi!

- Na igen, a keservit neki! - dünnyögte a halász, s kivetkőzött kényelmetlen öltözékéből. Valójában lett volna még oka panaszkodni, hiszen a lötyögős csizmától hólyagos lett a lába.

Mire elhelyezkedtek, három névtelen lépett be az ajtón, s hozták meg az ennivalót. Bár a yattok ilyenkor már nem szoktak enni, most mégis ettek pár falatot. Ám sem a kukorica kása, sem a kenyér nem nyerte el a tetszésüket. Mégsem tettek egy rossz megjegyzést sem, csupán Yama szólt Metódnak, hogy reggelire nyers dolgokat kérnének, amik még nincsenek „elrontva”. Az ember egy pillanatig elcsodálkozott, de aztán elmosolyodott, s bólintott, jelezvén, hogy megértette: „Ahány nép, annyi szokás.”

Az alvási idő kezdetét a város utcáin hallható hosszú kürtszó jelezte. A yattok a rövid éjszaka után különösen fáradtak voltak, s ezért hamar elnyomta őket az álom. Most őrséget sem jelöltek ki maguk közül, mert biztonságban érezték magukat. Igaz, hogy Yama a többiek tudtán kívül most is bekapcsolva hagyta a Gyűrűt.

Egyedül Dumm forgolódott a szerinte kényelmetlen ágyon, ám hamarosan felhangzott a már ismerős hortyogás.

XXII. fejezet
MOLNI JÁTÉKOK

A reggelire elfogyasztott kukorica, búza és tojás után a yattoknak azon kellett törni a fejüket, hogy honnan tudnának idegenvezetőt keríteni a Danador felé. A kolostor többi lakója eltűnt. Úgy látszik a Molni Játékokra igyekezhettek. Arra a döntésre jutottak, hogy An Ghardont bízzák meg azzal, hogy kerítsen valamelyik kocsmában egy idegenvezetőt. Most jött jól az a pénz, amit megtartottak a haramiák pénzéből. Ebből akartak felbérelni valakit, vagy valakiket.

Arra azonban, hogy ezt a tervet végrehajtsák, már nem maradt idejük. A második ívben beállított a Denevér lovag:

- Gyertek velem! Paldin királya vár titeket!

- Micsoda? - hüledezett Yimyam. - Arról szó sem volt, hogy a palotában töltjük az időt!

- Beszéltem két kalandorral is, de sem Shrak, sem Goldinger nem vállalta, hogy most veletek menjen! Higgyétek el, a játékok alatt senki nem megy ki a városból a vesztesek kivételével. Ez alatt a két nap alatt nem fogtok találni senkit! Ráadásul, most, hogy a király megtudta, hogy yattok vannak a városban, ragaszkodik hozzá, hogy a vendégei legyetek. Még Dummot és An Ghardont is hajlandó vendégül látni, mert elárultam neki, hogy együtt vagytok.

- Még szerencse! - mondta a halász, bár szavait inkább morgásnak lehetett volna nevezni. An Ghardon nem szólt semmit.

- Ha valóban így áll a dolog, akkor nincs mit tennünk - mondta a nagyfőnök. Mindannyian összecsomagoltak hát, s miután megköszönték a névteleneknek a vendéglátást, s elköszöntek Metódtól, a lovag vezetésével a belső vár felé vették az irányt.

- Igyekeznünk kell, mert a nap harmadik ívében kezdődik az első forduló. A kapuban még befizethetnénk a nevezési díjakat, de ti a király személyes vendégei vagytok. Mindenki másnak fizetnie kell, ha be akar jutni.

Ahogy a vár felé közeledtek, egyre nőtt a tömeg. Nem messze a belső vár kapuitól pedig sorba kellett állni. A kőből készült építmény szabályos, bástyákkal szaggatott kőfalai mögött már látszottak a királyi palota tornyai.

A Denevér lovagnak azonban esze ágában sem volt beállni a tömegbe, hogy bejuthasson. Megkerülte a sort, előrefurakodott a tömegben, s megkereste az őrséget. A katonák igen el voltak foglalva, mert nem elég, hogy a rézből készült belépőket árulták, vagy ellenőrizték annál, aki már megvette, hanem a fegyvereket is el kellett venniük a belépőktől. A fegyvereikért cserébe mindenki egy számozott rézlapot kapott, hogy utólag ismét visszakaphassa, ami az övé.

Sokan méltatlankodtak, amiért a lovag utat tört magának, s visszhangoztak a tömegben a „Mit képzel ez magáról?”, vagy „Miért nem áll sorba?” kérdések, de ő mit sem törődött ezzel. Már-már a yattok is kezdték kínosan érezni magukat, mikor ismerős hangot hallottak. A belső vár kapujánál Nerich kapitány fogadta őket:

- Vvvégre, hogy mmmegjöttetek! Phopal kikikirály már nem is tud vvvveletek beszélni a verseny első ffffordulója előtt, vvvviszont a szállásotokat előkészíttette. Bbbbarc parancsnok elkísér ttttiteket a várba. - Magas, szakállas katona lépett eléjük. Fémből készült páncélján Paldin címere díszelgett.

- Gyertek utánam - intett nekik. A yattok el is indultak, s csak később vették észre, hogy a lovag időközben megint eltűnt mellőlük.

A palota nagy, tornyokkal bőven ellátott építményébe egy hídon jutottak be. Ahogy beléptek a nyolc tagú őrség között, tágas csarnokba jutottak, ahonnan ívelt lépcsősorok vezettek az emeletre. Barc parancsnok felvezette őket az első emeleten levő szállásukig. Közben a yattok megcsodálhatták a falakon levő képeket, s a folyosókat díszítő szobrokat. Ez utóbbiak sokban hasonlítottak a yatt szobrászok remekműveihez.

Ahogy felértek a lépcsőn, a bal oldali folyosón mentek tovább. Ahogy kinéztek a bal felé nyíló ablakokon, jól látták a belső vár kapuját, s az ott tolongó tömeget. A parancsnok azonban nem hagyta őket bámészkodni. Jobb felé sok ajtó nyílt. Az egyiknél a férfi megállt, s kinyitotta a szoba ajtaját.

- Ez az egyik hely. A lovag felhívta a figyelmünket rá, hogy a kemény fekhelyeket szeretitek. Itt négyen fértek el! A mellette levő szobában szintén négy hely van, s a két másik vendégnek - ez Dummnak és An Ghardonnak szólt - kényelmesebb szobát kerestünk az utána levő helységben.

A szobák tágasak és világosak voltak. Ablakuk a palota belső udvarára nyílt, mely kővel burkolt utakkal szabdalt füves tér volt, középen egy csillogó szökőkúttal. Alig tették le fegyvereiket és csomagjaikat, a parancsnok máris indulásra szólította fel őket.

Kimentek a palotából, s csatlakoztak a tömeghez, mely már fogyatkozni látszott. Mindenki a stadionban volt már, mely a palota és a belső várfal közti téren emelkedett. Kívülről nem lehetett belátni, mert több emelet magas, árkádos építmény volt. Itt már nem volt olyan tülekedés, mert a létesítménynek több bejárata is volt, s ezeken hamar beszivárgott a különféle lények tömege. Barc parancsnok gyors léptekkel vezette őket az egyik bejárathoz. Itt lépcsőn mentek felfelé a lelátóra, s hamarosan feltárult előttük a stadion belseje, melyen egy mesterien megépített akadálypálya várta a versenyzőket.

A stadion ovális alakú építmény volt. Lelátóján most több ezres tömeg gyűlt össze, s figyelte az egyelőre üres területet. A pálya középpontjában egy emelvény volt, melyen Paldin népeinek zászlajai lobogtak. Az emelvény körül voltak felépítve az akadályok, melyek az egész teret betöltötték. Vizesárkok, sziklák, kötelek, voltak mindenütt. Ők azon a helyen ülhettek le, mely körülbelül a pálya felénél volt, a stadion egyik végében.

A tömeg halk morajlását fanfár törte meg, s most mindenki elhallgatott. A palota fölött egy pteranodon jelent meg, s hátán egy ember ült. Egyenesen a stadion közepén levő emelvény felé tartott, s ahogy közelebb ért, már jól ki lehetett venni a koronát viselő, díszes páncélban levő férfit.

- Ő Phopal, Paldin királya - mondta a parancsnok halkan, bár ezt a yattok maguktól is kitalálták. Aztán Barc még hozzátette: - A verseny után találkozni fogtok vele.

A pteranodon igen nagy volt, s könnyedén vitte a terhét. Egy rövid kört írt le a tömeg felett, majd az emelvénynél leszállt. A király érkezését ováció fogadta a stadion minden részéről. Miután az uralkodó elfoglalta helyét a tribünön, valahonnan a stadion alól egy kék köpenyes varázsló jelent meg.

- Ő Aldin, az udvari varázsló - mondta Barc, de a Gyűrű még hozzátette: - *Ha szabad megjegyeznem, ez a fickó mestere az átváltoztatásoknak. Ha ő itt van, mindjárt megjelenik Firibusz trükkmester is.* - És valóban. Most egy idős, vörösköpenyes férfi lépett elő, s mögötte díszes világoskék ruhában egy nő. Hosszú haja fölött hajpántszerű koronát viselt. Barc parancsnok tovább kommentált:

- Firibusz trükkmester és Horane királynő. Mögöttük Medom herceg jön. - A fiú egyszerű bőrruhát viselt, s büszke tartása elárulta, hogy királyi vér csordogál az ereiben. Nemrég töltötte be tizenharmadik életévét.

Miután helyet foglaltak az emelvényen elhelyezett ülésekben, a király felemelkedett, szája elé tartott valamit, ami igen felerősítette a hangját. A tömeg elhallgatott, hogy hallhasson minden szót.

- Üdvözlök mindenkit a Paldin egységének ünnepére megrendezett Molni Játékokon. Ebben az évben tizedik alkalommal vagyunk együtt. Külön örömömre szolgál, hogy nem csak a Birodalomból, hanem az északi Lídiumból, Hadd Lamúrból, Prasmadanból és Gormunföldről is köszönthetünk vendégeket. Idén első ízben pedig yattok is vannak köztünk a Wonk hegységből. Az ő versenyzőjükkel is találkozhatunk holnap.

- Micsoda? - hördült fel Yimyam. - De hiszen erről nem volt szó!

- Hogyhogy? - csodálkozott a parancsnok. - A lovag nem mondta, hogy benevezett titeket a versenyre? - A yattok mérgesen néztek össze.

- Ez az eszetlen alak benevezett minket? - mondta ismét a nagyfőnök. - De hát ki engedte meg neki? Ezért még felelni fog, én mondom!

- Ebben az esetben nincs más választásunk, és szerepelnünk kell, ha nem akarunk szégyenben maradni a nép előtt - mondta Yama is, aki még mindig nem hitte el, hogy valamelyiküknek versenyeznie kell. Yzaura felfogása úgy látszik gyorsabb volt, mert aggódva kérdezte meg:

- És ki fog indulni a versenyen? - hangját azonban elnyomta a tömeg ünneplése, mert közben a király megnyitotta a versenyt, s beszólította az első nyolc versenyzőt. Ugyan a yattoktól távol volt a starthely, mégis látták, hogy miféle lényekről van szó. Az egyes versenyzőket a saját országuknak megfelelő zászlót vivő harcos vezette fel a rajthoz. A királytól most az udvari varázsló vette át a szócsövet. Üdvözölte a versenyzőket és egyben be is mutatta őket:

- Vingin, a mezei manóktól. Sokan csak tokroknak hívják őket. Vingin a gyorsaságáról híres - Az apró, gyermeknek látszó lény akkora volt, mint Yuli. Egyszínű zöld zászlót vitt előtte a katona. Aldin folytatta: - Másodiknak érkezik Hrumm, aki a messzi Prasmadanból érkezett. Kiváló fegyverkészítő és harcos hírében áll - a szakállas törpénél most nem volt semmilyen fegyver. Nagy kiáltással köszöntötte a lelátón integető társait.

- Barnamancs a gormunok közül - most egy ogre méretű, barna, hosszúszőrű hústorony lépett elő. - Versenyünkön ő a legnagyobb résztvevő. - A stadionban nem ünnepelték meg túlzottan. Úgy tűnt, volt valami feszültség a gormunok és a Paldiniak között. Erre csak a Gyűrű tudta a választ:

- Pár éve volt egy kis összetűzés az emberek és a gormunok között. Állítólag megöltek valami utazókat az óriások földjén. Két kalandor, Shrak és Goldinger oldotta meg az ügyet, de hiába fogták el a tetteseket, az emberek továbbra is bizalmatlanok maradtak a gormunokkal szemben.

- An Grún, a szőrösfülű brardok közül - hallatszott Aldin hangja. - A brardok erős népe között ő kimagasló teljesítményeket ért el. - An Ghardon nagy kiáltással csatlakozott a lelátón ülő brard szurkolókhoz.

- Tobria, aki Horane királynő udvarhölgyei közé tartozik - folytatta a varázsló. Magas, törékenynek látszó lány lépett most elő erős bőrruhában. Tartása és járása elárulta, hogy gyakorlott küzdőről van szó. - Az egyetlen női résztvevő a versenyzők között, s a királynő testőreinek legjobbja.

- Krawakk a hiírek közül - hangzott a következő érkező neve. Feketetollú, madárszerű lény lépett elő. Csupasz nyakával kicsit egy keselyűre emlékeztetett. Hosszú piros csőre furcsa hatást keltett. A lelátóról hangos károgással köszöntötték a társai.

- És most egy Kenfog a banyecek, vagy repülő manók népéből - törpe méretű, denevérszerű lény lépett elő. Barna, nagyfülű banyec volt. Bőrszárnyai most szorosan a testéhez simultak.

- És végül, de nem utolsó sorban Zargas lovag, aki Lídiumból jött. Minden versenyző közül ő tette meg a leghosszabb utat, bár ami híreket hozott, azok nem voltak túl jók. - A lovagot nagy tapssal köszöntötték a paldiniak. Az északi királyságból a lovagnak csak négy kísérője volt.

- És most kezdődjék a verseny! - kiáltotta a varázsló. - Mikor a királynő elengedi a kezében levő keszkenőt, máris elindulhatnak a népek legbátrabbjai.

Aldin helyet foglalt, s most a királynő állt fel. Szemeit a versenyzőkre függesztette, halkan mondott valamit, majd szélnek eresztette a kezében levő kendőt.

A versenyzők erre a jelre megindultak. Az első akadály egy vizesárok volt, amin vagy úszva, vagy repülve jutottak át. Persze emiatt a repülő manó és a hiír rögtön az élre tört. Barc parancsnok kicsit hadarva, de megpróbálta kommentálni ami történik:

- Minden versenyző nyakában van egy zöld ametiszt medál. A játékot az nyeri meg, aki a legtöbb medált gyűjti össze. Most a banyec és a hiír megérkeztek a homokpadra. Ha valamelyikük megüti a gongot, amikor egy másik versenyző is ott van, akkor meg kell küzdeniük a másik medáljáért. Akinek elfogyott a medálja, az kiesik! - A hiír, aki valamivel előbb ért oda, mit sem törődött a mögötte loholó banyeccel. Tovább rohant egy fa felé, mely valamilyen fémből készült, s egy ametiszt medál volt a tetején elhelyezve.

- Ez az! Tobria volt az első, aki kiért a vízből! - kiáltotta örömmel Barc.

- Miért nem repül fel a Hiír a medálért? Miért mászik? - kérdezte Yzatul.

- Ettől fogva már egyikük sem repülhet. Sem ő, sem a banyec. - Tobria sem maradt a homokos küzdőtéren, bár nyomában loholtak a többiek. Csak An Grún állt meg nyugodtan, hogy bevárja a nyomában lihegő gormunt. Ekkor a brard megütötte a gongot, s a két ellenfél - miközben a többiek tovább rohantak mellettük - egymást kerülgette. A fa után egy agyagos küzdőtér volt. A banyec továbbrohant, Tobriával a nyomában, de a lovag itt bevárta a mezei manót, s ő is megütötte a gongot. Most már két helyen folyt a küzdelem. Az udvarhölgy és a repülő manó nekilátott, hogy megmássza az előttük magasodó mászófalat, ami látszólag egy nagy sima sziklafal volt, ám közelebbről nézve voltak rajta apró kapaszkodók, repedések.

An Ghardon lelkesen szurkolt honfitársának, aki elképesztő erővel ragadta meg az óriást, majd miután - nem túl finoman - földhöz vágta (a gormun háromszor akkora volt, mint a brard), a hátára ugrott, s letépte a nyakából a medált. Az óriás dühösen hadonászott, de An Grún már rohant is tovább.

Közben a hiír megszerezte a fa tetején levő ametisztet, s Tobria, megelőzve a manót, felért a sziklafal tetejére. Innen hosszú kötélpálya vezetett tovább a szemben levő sziklafalig. Az udvarhölgy nem teketóriázott, s gyors mozdulatokkal átfüggeszkedett rajta. Ahogy átért a sziklára, itt egy vízicsúszda várta, ami egy sekély, vizes küzdőtérre vezetett. Itt várta be a banyecet, akinek ez a lehető legrosszabb terep volt.

A lovagnak sikerült megszereznie a manó medálját, s most már a második játékosnak kellett elhagynia a pályát. A gormunok után a mezei manók is csalódottak voltak. A verseny azonban folyt tovább. Tobria megütötte a gongot, mihelyt a repülő manó lezuttyant mellé a vízbe, de

akkor már nyomukban voltak a többiek. Jelenleg Hrumm vette át a vezetést, aki kikerülte a két bajnokot a vizes küzdőtéren, s nekikezdett, hogy átjusson a mocsáron.

- Ez igen kellemetlen hely - mondta a Barc parancsnok. - Elég egy rossz mozdulat és belesüpped a sárba. Akkor pedig menthetetlenül beleragad. Csak egyetlen helyes ösvény van. A többi mind ragadós mocsár. - A törpe láthatóan tisztában volt ezzel, mert igen óvatosan haladt. Itt a többiek hamar utol érték. Nyomában volt a brard, majd a lovag és a hiír is.

- Sikerült! - kiáltotta Barc, amikor Tobria diadalmasan felemelte a banyec medálját. Most már majdnem mindenkinek kettő volt, s csak öten maradtak versenyben. Az udvarhölgy gyorsan a többiek után vetette magát, a banyec pedig letörten hagyta el a pályát.

Végre Hrumm kiért a mocsárból, s hátra nézett. Tudta, hogy a brard a legerősebb ellenfél, ezért nem szívesen mérkőzött volna meg vele, már pedig An Grún a nyomában volt. Ezért inkább tovább ment, át a fából épített sima küzdőtéren, be a márványból készült labirintusba. Ez a tekergős kőépítmény már közel volt a yattok lelátójához, s ezért innen mindent jól láttak. A magasból be lehetett látni a labirintus két méter magas falai közé.

- Itt két medál van elrejtve. Hrumm jól teszi, ha szerez egyet, mert különben már csak a sötét barlangban juthat hozzá. Az utána levő ajtón pedig csak az mehet át, akinél legalább két medál van.

Hamarosan már mindenki a labirintusban bolyongott. Először a törpének, majd a lovagnak sikerült medált találnia, viszont a brard jutott ki elsőként. Ő nem is állt meg a barlangban, ahol a sötét küzdőtér volt, s ahova csak Aldin emberei láthattak be, hanem rohant tovább a kőfalban levő ajtó felé, amit a katonák most már kinyitottak, mivel minden küzdőnél megvolt a megfelelő számú medál.

- Most ért el a brard a veremcsapdákhoz. Egy rossz lépés és beomlik alatta a talaj. A vermekben pedig olyan ragadós anyag van, amiből aligha mászna ki - érezhető volt, hogy a parancsnok titokban ebben reménykedik, de An Grún igen óvatos volt. Most már Hrumm, Tobria és Krawakk is kikeveredtek a labirintusból. Hárman mentek be a barlangba, s kihallatszott, hogy odabent valaki megütötte a gongot.

- Szinte biztos, hogy a törpe akar küzdeni - jegyezte meg Barc. - Azoknak valók ezek a sötét helyek. - A versenyláz a yattokat is kezdte magával ragadni. Ekkor már ők is szurkoltak:

- Én Tobriának drukkolok - mondta Yzaura.

- Én meg a törpének - csatlakozott a témához Yzatul. - Mégis csak a szomszédaink!

- Én inkább a lovagnak - vetette közbe Yama. - Ők is a szomszédaink.

- A lovag pont az utolsó - sopánkodott Yzaura, aztán örömmel konstatálta, hogy Tobria jött ki a barlangból, s a törpe a hiírrel küzd odabent.

- Kár, hogy nem látunk át a falakon - mondta Yzatul.

- Hát ezt én is megnézném! - mosolyodott el Yama. - Na végre, hogy már a lovag is kijutott a labirintusból! Oda nézzetek a törpe jött ki a barlangból!

- Akkor Karawaknak bent kell maradnia, mert egy medállal nem mehet át az ajtón. Kénytelen lesz megpróbálni a lovagtól szerezni egyet. - Zargas ekkor tűnt el a sötétben, s odabent valóban megszólalt a gong. Ez a hely egyiküknek sem volt kedvező.

Közben a brard átjutott a csapdamezőn, felért a hídra, ami felett felfüggesztett farönköket mozgattak a katonák. A híd igen keskeny volt, s ezért könnyen le lehetett volna esni róla. Alatta valami zöldes, ragadós massza nyúlt. Az udvarhölgy szorosan a nyomában, mögöttük

pedig a törpe evickélt a csapdák között. Nem sietett. Most neki és a lovagnak volt a legtöbb medálja, bár ha Zargasnak sikerül legyőznie a hiírt, akkor ő fog vezetni.

An Grún átért a hídon. Itt három magas, üvegből készített torony emelkedett, melyek tetején egy-egy medál függött.

- Oda hogy lehet felmenni? - aggódott Yzaura. - Hiszen azok a lépcsők csúszósak és ferdék.

- A tapasztalt versenyzőknek ez nem fog gondot okozni - mosolyodott el a parancsnok, s ahogy a brard nekifutásból eliramodott, valóban sokáig eljutott a hengeres törzs körül keringő csigalépcsőn. Már majdnem felért a tetejére, mire elfogyott a lendülete, s elkezdett lefelé csúszni. Aztán átesett a lépcsőn, s úgy tűnt, hogy nagyot puffan, de An Grún a talpára esett. Az udvarhölgy ekkor már ott volt. Ő is teljes lendülettel futott neki, s mert magasabb és ruganyosabb volt, mint a brard, neki sikerült is felérnie a medálig.

- Jól van! - mondta a parancsnok. - Most már neki is három van! - Innen a három toronyból három kötél volt kifeszítve egy bástyához, melyen egy gong is volt, jelezvén, hogy az egy küzdőtér. Tobria már indult is át a kötelén, s ekkor An Grún is felért az üvegtorony tetejére, Hrumm pedig csak most jutott át a hídon.

A barlangból a hiírek bánatára csak a lovag jött ki. Ezzel már négy medálja volt, bár igen lemaradt a többiektől. Az udvarhölgy nem állt meg a bástyán, hanem a pálya egyik legnehezebb részéhez mászott fel egy kötélen. A magasban elhelyezett deszkákon kellett átjutni, ráadásul úgy, hogy az akadály alatt erős, ködszerű füsttel égett valami anyag. Ezt csak most gyújtották be a katonák, hogy a nézőket ne zavarja a látványosságban. Az udvarhölgynek, majd utána a brardnak is ebben a ködben kellett átjutnia a deszkák labirintusán. Ez volt az a helyszín, melyet a yattok kivételével senki, de még Aldin emberei sem láthattak.

- És ha leesik? - aggódott Yzaura.

- Valami puha anyag van a tűz alatt, de lehet, hogy megpörköli magát egy kicsit. Kár, hogy semmit nem látni az egészből!

- Mi jól látjuk! - mondta neki Yama, s valóban csak az ő hőlátó szemeik vették ki, ami történik. - Tobria most térdre ereszkedett és úgy tapogatja az utat. A brard nem messze mögötte van, de más irányba ment. Most zsákutcába ért, mert elfogyott a deszka. Itt lehasalt és kitárta a kezeit. Mintha másik deszkát keresne. El is érte a kezével és... hoppá! - a parancsnok ereiben meghűlt a vér.

- Mi történt?

- Micsoda ügyesség! - csodálkozott Yzaura. - Átugrott a másik deszkára! - Barc ettől igen megkönnyebbült.

- A brard most kénytelen visszaaraszolni, mert ő is zsákutcába jutott - mondta Yama.

- A törpének sikerült medált szereznie! - örvendezett Yzatul. - A lovag már későn ért a tornyokhoz, mert ott már nincs medál.

- Már megint ugyanazt csinálja! - mondta Yzaura. - Csak le ne essen!

- Nem véletlen, hogy őt nevezték be! Pedig Nerich kapitány ellenezte. Még sosem versenyzett nő a Molni Játékokon - mondta büszkén a parancsnok.

- Most fog kiérni! - kiáltotta Yzaura, s a ködfüggöny mögött valóban ekkor emelkedett fel Tobria alakja. Vastag farudakon mászott le innen a földre, ahol egy fás terület volt, mint küzdőtér. Az udvarhölgy itt sem állt meg. Innen egy öreg kiszáradtnak látszó fára kellett felmásznia, melyről függőhíd vezetett tovább. Időközben már mindenki eltűnt a ködben, s most

csak az udvarhölgy látszott. A lelátón ülő emberek harsányan biztatták. Ahogy átért a függőhídon, egy kavicsos területre vezetett le a lépcső. Ezt a helyet széles sávban ragacsos anyag választotta el négy oszloptól.

- Ha itt ügyes, akkor még meg is nyerheti! - mondta a parancsnok. - Minden oszlop tetején van egy kis ajtó. Ha azt sikerül eltalálnia egy kaviccsal, akkor kivágódik a rugó, s egy medál röppen ki belőle. Ha mind a négyet megszerezné, ő lenne a bajnok!

- Arra már nem sok esélye van, mert most ért ki a törpe - mondta elégedetten Yzatul. - Ők is majdnem olyan jól tájékozódnak a sötétben, mint mi.

- Úgy látom, a brard, meg a lovag teljesen elkeveredett! - bosszankodott Yama, s ennek a hírnek An Ghardon sem igazán örült.

Az udvarhölgy felvett egy marék kavicsot, s mivel az oszlopok elég messze voltak, igen nagy erővel kellett eldobnia. Vagy tucatnyi dobás után sikerült csak eltalálnia egy ajtót. Ekkor valami megmozdult, s egy zöld medál röppent felé a levegőben. Ez volt a negyedik a lány nyakában. Mire a másik oszlophoz ment, a törpe már ott volt mellette.

- A lovag is kiér, de mögötte van a brard! - mondta most Yama izgatottan. A két lemaradt versenyző olyan gyorsan indult neki, hogy majdnem leestek a póznákon, s szinte egyszerre értek a függőhídhoz. A lovag jobban mászott a fára, ám a brard nagyot ugrott a levegőben, s alulról csimpaszkodott a függőhídba. Így végül ő ért először a törpe és az udvarhölgy mellé. Tobriának ekkor sikerült ismét eltalálnia az ajtót, s megszereznie ötödik medálját. Nem is várt a többiekre, hanem tovább ment, át egy sziklás területen, ami szintén küzdőtér volt.

- Ez egy igen veszélyes hely - mondta a parancsnok. - Pár évvel ezelőtt az egyik versenyző, ha jól emlékszem, mezei manó, úgy beverte a fejét az egyik kőbe, hogy meg is halt. Azóta a versenyzők legtöbbször kihagyják ezt a küzdőhelyet. Mögötte ott az ajtó, amin csak három medállal lehet továbbjutni.

Tobria átlépett az ajtón, s most már célegyenesben volt. Lassú léptei elárulták, hogy a föld itt is csapdákat rejt.

- A törpének sikerült! Most öt medálja van, mint Tobriának! - kiáltotta Yzatul. - Ha célba ér, akkor melyikük győz?

- Döntetlen esetén az a győztes, aki előbb ért a célba - közölte lelkesen a parancsnok. - Hrumm már csak akkor nyerhet, ha a szikláknál medált szerez valakitől. Kíváncsi leszek megkockáztatja-e?

És a törpe valóban megállt a szikláknál. Türelmetlenül ácsorgott, miközben figyelte, hogy a brard és a lovag hogyan hajigálja - az illem szerint felváltva - a köveket. - Végre a lovagnak sikerült eltalálnia, de a brard ekkor nagy iramban elindult a sziklák felé. Ez volt az utolsó esélye, hogy medált szerezzen. Hrumm arcán látszott, hogy nem igazán örül ennek, hiszen a brard igen nehéz ellenfél. Ahhoz, hogy a bölcsebbik utat válassza, túl csökönyös volt. Megütötte a gongot, s máris szembe kellett néznie a brarddal. A lovag komótosan közelített feléjük, Tobria pedig beért a célba. Barc parancsnok csak most lélegzett fel:

- Ha a lovag nem marad ott, akkor Tobria nyert! A döntőbe mind az első négy bejut, de a dicsőség ezeknek a bajnokoknak sokat számít.

A törpe számára nem volt menekvés. An Grún olyan iszonyatos erővel ragadta meg, hogy pillanatokon belül elvesztette az egyik medálját. Most a brardnak lett öt, s neki csak négy. A törpe azonban ott maradt, An Grún pedig a lovag érkezésére megütötte a gongot. Zargas pedig hiába volt jó és gyors harcos. Ebben a birkózásban és ezen a terepen az ügyességének

nem vette sok hasznát. An Grún hamarosan változtatott az eredményen, s hat medáljával sietett tovább a cél felé. Most Hrumm és Zargas között volt a sor, hogy eldöntsék a harmadik helyet.

An Grún óvatosan haladt a cél felé, s mire a lovag a nép nagy ovációja közepette megszerezte Hrumm medálját, már a célba is ért. - Barc parancsnok kicsit szomorúan jegyezte meg:

- Hát ez a verseny szépsége. Az utolsó pillanatban is változhat a helyzet! De ez még csak az elődöntő.

- Erő kérdésében balgaság a brardokkal versenyezni - jegyezte meg An Ghardon, s mindannyian tudták, hogy igaza van.

Nemsokára mindenki a célba ért, s a katonák a négy versenyzőt most a király elé vezették. Phopal most felállt a helyéről, intett Aldinnak, hogy hozza a díjakat, s a közönség felé a hangosbeszélőn szólt:

- Íme, most gratulálhatunk az első verseny győzteseinek, kikkel a döntőben még találkozunk! Hrumm, a hegyi törpék népéből három medált szerzett, s ő kapja a negyedik helyezettnek járó bronz érmet. - Aldin eközben gratulált a versenyzőknek, s nyakukba helyezte az ametiszt medálok helyére az érmeket. - Harmadik lett Zargas lovag, aki Lídium hírnevét öregbítette! Ő kapja az ezüst érmet. Második a mi büszkeségünk, Tobria, aki bebizonyította, hogy nők is eredményesen vehetnek részt ezen a versenyen - a király szavait nagy taps és éljenzés fogadta. - Övé az arany érem. S végül, An Grún, aki a hajrában a legjobbnak bizonyult, most megérdemelten veheti át hat medáljáért cserébe a trinit érmet, mely az elsőnek jár. - A király itt rövid szünetet tartott, maga is lement a versenyzőkhöz és gratulált nekik, majd folytatta: - A Molni Játékok első fordulója lezárult. A második versenyre is várunk mindenkit a holnapi nap harmadik ívében.

Yama persze ismét Yzaurával és Yzatullal foglalt el egy szobát, s társként Yzmúnt kapták maguk mellé. Tudták, hogy nemsokára fogadja őket a király, ezért türelmetlenül ültek a szobájukban:

- Én örülök neki, hogy benevezett minket a lovag - mondta Yzatul.

- De ki fog versenyezni? - kérdezte Yama. - Úgy tudom, hogy senki nem vehet részt a versenyen, aki ért a mágiához, vagy olyan ruhát visel, ami megakadályozza azt.

- Ezt honnan veszed? - kérdezte Yzatul. Mivel Yama még mindig nem akart beszélni a Gyűrűről, megpróbálta másra terelni a szót:

- Nem tudom, de mintha hallottam volna a stadionban - ez igaz is volt, mert a Gyűrű ott mondta neki. - És ha ez igaz, közülünk senki sem indulhat.

- Gondolom Yuli is kiesik, úgyhogy csak a két harcos és Yimyam jöhet szóba - mondta Yzatul.

- Szerintem a nagyfőnök az ügyesebb - állította Yzaura.

- Ehhez nem fér kétség, de nem hinném, hogy szerencsés lenne, ha ő indulna. Ez olyan lenne, mintha a király is benevezett volna a küzdelembe - érvelt Yama.

- Akkor sorshúzással kell eldönteni - vonta meg a vállát Yzaura. Ekkor kopogtak az ajtón (ez a yattoknál nem volt szokás), majd miután nem kaptak választ, benyitottak. Nerich kapitány volt az.

- Phopal kikikirály vvvár titeket!

A trónterem a palota alsó részében volt. Nagy, fémből készült ajtószárnyai gazdagon voltak díszítve, ezüst és arany minták váltották egymást. Ahogy beléptek a hosszúkás helyiségbe, szinte otthon érezhették magukat. A trónterem egy barlangi csarnokhoz hasonlított. A vastag oszlopok, mint a cseppkövek, úgy támasztották alá a mennyezetet, s az ablakokból kevés fény szűrődött be. A terem végében álltak a trónszékek. Phopal király és Horane királynő székei mellett két alacsonyabban levő ülés is volt, de csak az egyikben ült valaki. Közelebbről már megismerték a vörösköpenyes idős férfit. Firibusz trükkmester volt az.

A yattok illendően, csettintéssel köszöntötték az emberek uralkodóját, aki székeket hozatott nekik, s félkörívben foglaltak helyet az uralkodópár előtt. A király magas, szőke férfi volt, szemei kíváncsian fürkészték a yattokat. Most egyszerű fehér ruhában volt. Felesége szintén fehér ruhát viselt, de a királyénál díszesebbet. Szeme kedvesen tekintett a jövevényekre. Csak a trükkmester maradt továbbra is bizalmatlan.

- Nagy öröm számunkra, hogy yattokkal találkozhatunk. A Denevér lovagtól úgy hallottam, hogy egy nagyfőnök is van köztetek.

- Így igaz - monda a zöldhajú yatt. - Yimyam nagyfőnök vagyok a Wonkból. Bár jómagam a Sondor hegységből származom.

- Úgy hallottam nehéz küldetés előtt álltok, bár a lovag biztosított arról, hogy segíteni fog nektek.

- A lovag sok mindent mond - jegyezte meg epésen Yimyam. - Mivel elég sürgős a dolgunk, ezért eszünk ágában sem volt benevezni a versenyre, most pedig úgy tűnik, nincs más választásunk.

- Ennek a tornának az adja meg a rangját, ha minél több nép részt vesz benne - mondta erre a király. - Sajnálom, ha a lovag becsapott titeket, de ha jól veszem ki a szavaidat, akkor valóban indultok a versenyen, s ez nagy örömmel tölt el.

- Úgy döntöttem, hogy a versenyen az egyik harcosunk, Yldózer fog indulni - közölte erre Yimyam, amire a fiatal yattok egyetértően néztek össze. A nagyfőnök pedig a harcosra nézett, jelezvén a királynak, hogy kiről is van szó. Egyedül Yrt látszott egy kicsit bosszúsnak, de megpróbálta leplezni érzelmeit.

- A Denevér lovag furcsa egy ember. Régóta ismerem, de még nem tudtam kiigazodni rajta. Ő mondta, hogy van köztetek egy varázstudó is, akinek arany haja van - most Yamára nézett. A királynő mellett ülő Firibusz erre úgy összerándult, mintha fenéken csípték volna, s szúrós tekintetét a fiúra szegezte.

- *Ha szabad megjegyeznem, óvakodj ettől az alaktól! Ez a trükkmester amolyan fejvadász kiképzést kaphatott* - mondta a Gyűrű, s Yama kénytelen volt egyetérteni vele. A királynak és a királynénak a tekintete azonban mit sem változott.

- Bár hozzánk közelebb van a Bölcs rejtekhelye, mostanában senki emberfia nem kísérelt meg bejutni oda. Régebben sokan meghaltak azon a helyen. És még egy dolgot mondanom kell. Kuszon hordák teszik nehézzé az életet arrafelé. Mostanában egyre északabbra portyáznak, s pár héttel ezelőtt egy falvat is megtámadtak. A katonáink ott vannak, de azért különösen óvatosnak kell lennetek!

- Megteszünk mindent, ami tőlünk telik - válaszolta Yimyam.

- Szeretnénk, ha mesélnétek magatokról! - kérte őket a királynő. - Nagyon keveset tudunk a yattokról.

- Amit módomban áll, azt szívesen elmondom - válaszolt Yimyam, s innentől kezdve hosszú elbeszélésbe fogott, amit az uralkodópár ámulva hallgatott.

XXIII. fejezet
LÁNGOK

Ghalat morgolódva tért vissza a sziklára, ahova a tekergőző indák már nem követték. Ez volt hát a Keleti pusztaság. Húsevő növények tömkelege, melyek alig várták, hogy egy ogre-forma hústorony beletévedjen, s fennakadjon a tövises indákban, vagy megszédüljön egy monoxid-virágtól, vagy kénbűzgombától.

- Már megint én hátráltatom a küldetést - morogta az ogre.

- Axlit akkor sem hagynám itt - vigasztalta Zabella. - Inkább találjunk ki valamit!

- Vagy itt megyünk át, vagy megkerüljük ezt a részt és a törpék birodalmán keresztül próbálkozunk - mondta csüggedten az ogre. - Egyik sem túl jó kilátás.

- Még átmehetnénk Lídiumba is - próbálkozott az ogria. - Igaz, hogy az jóval nagyobb kerülő, de mégiscsak biztonságosabb lenne.

- A törpék ugyanolyan veszélyesek, mint az emberek. Mindegyik értelmesebb a trolloknál, s sokkal több mentális energiámba kerülne. Mégis tehetnél egy kis próbarepülést. Hátha nem ilyen az egész vidék és csak egy szakaszon kellene áttörni.

- Igazad van - egyezett bele Zabella. Ismét sas alakot öltött, s a magasba lendült. Ghalat reménykedve, s kicsit fáradtan nézett utána. Belefásult ebbe a hosszú útba. Újabb és újabb veszélyek, s a végén egy olyan küldetés, ami szinte reménytelennek tűnik. Egyáltalán még azt sem tudta, hogy hogyan néznek ki azok a yattok, akiket el kell pusztítaniuk. De legalább jóllakhattak és ez is valami. Zabella kitűnően vadászott, s ez igen megkönnyítette az ogre dolgát. Wuff és Axli is megszokták már egymás közelségét, s most békésen pihentek a mellette levő lapos sziklán.

A nap már lemenőben volt, mire Zabella visszatért. Könnyed mozdulattal szállt le Ghalat mellé. Axli erre felkapta a fejét, s megnyugodott, hogy gazdáját látja.

- Találtál valamit? - kérdezte izgatottan Ghalat. Most már várta, hogy történjen valami.

- Igazad lett! - mondta az ogria. - Igaz, hogy jóval messzebb, de a húsevő növényeket teljesen normális növényzet váltja fel. De olyan csöndet, mint ami ott van, még sosem hallottam! Se egy madár, se egy tücsök, se semmilyen állat. Mintha nem jutna már oda semmilyen élőlény erről a hegyről.

- Tehát, ha átjutunk is, biztos az éhhalál - mondta Ghalat. - Ez azonban mégiscsak jó hír!

- De hogy keveredsz át ezen a területen? Ezek a növények veszélyesebbek, mint bármelyik lény, amelyikkel eddig dolgunk volt.

- Valami gyengéjük azért kell, hogy legyen! Mégis mi az, amit a növények utálnak?

- A szárazság - jegyezte meg Zabella epésen. Nem szerette volna, ha bárkinek is baja esik.

- Ha sárkánnyá változnál, még át is tudnál röpíteni - gondolkodott hangosan Ghalat. - De ha fújsz egy kis lángot, akár utat is égethetsz! - villant agyába a hirtelen ötlet. - A tűz az, amitől irtóznak ezek a dögök!

- Nem tudom felperzselni az egész pusztaságot! - méltatlankodott az ogria.

- Ha elég nagy tüzet gyújtunk, akkor az átterjedhet ezekre a növényekre is!

- Próbáljuk meg - válaszolta erre Zabella, bár nem nagyon bízott a dolog sikerében.

Nekiláttak hát, hogy tűzre valót gyűjtsenek, s azt felhalmozták a tekergő indák szövevényén a szikla aljában. Közben elpukkant egypár gáztök, melyek maró illattal töltötték meg a levegőt, s Ghalat lába és keze tele lett a dobótövis kíméletlen tüskéivel. Mire leszállt az este, elkészült a farakás. Wuffot és Axlit hátrébb állították, mert a két állat szintén nem kedvelte a tüzet, s az ogrék most igen nagy lángokra számítottak.

Alant a növényzet most mozdulatlan volt és néma, mintha csak a közébük pottyanó fehérjedús táplálékot várták volna. Zabella átváltozott, s a hatalmas vörös sárkány tűzmirigyéből előtörő lángok pillanatok alatt meggyújtották a rőzsehalmot. A hatás minden várakozást felülmúlt. Alant a növényzet eleven lényként mozdult meg. A közelben felrobbanó gáztökök pedig csak tovább terjesztették és erősítették a lángokat. A menekülő indák hasztalan próbálkoztak eliszkolni az egyre erősebben lángoló tűztől, mely messze bevilágította a pusztának ezt a részét.

- Úgy látom, éjjel nem fogunk fázni - jegyezte meg Ghalat. - Ideje lepihennünk! - leheveredett hát a sziklák fölött elterülő erdő avarjába, s az ogria követte. Összebújtak, s onnan figyelték a lángokat, mint két csodálkozó gyermek az első tábortűz előtt.

A hajnal Wuff horkantásával ébresztette az ogrepárt. Ghalat felült, nagyot nyújtózkodott, majd döbbenten nézett maga elé a fekete pusztába. Amerre csak ellátott, minden megpörkölődött a sziklák alatt, s a támadó növényzetnek csak fekete hamu maradt a nyomában. Felébresztette Zabellát, s most együtt álltak ki a sziklára, hogy jobban körülnézzenek.

- Nem gondoltam, hogy ilyen nagy „sikere” lesz a mi kis tüzünknek - mondta Zabella. - Mielőtt nekivágunk, gondoskodnom kell egy kis elemózsiáról - felvette megszokott madár alakját, s felröppent a magasba. Ghalat eközben a két hátashoz ment, s megsimogatta őket. Most már Axlit is a bizalmába fogadta, s ez a bizalom kölcsönössé vált. Levezette az állatokat a pusztába, hogy később azzal már ne menjen az idő. Ez nem volt túl egyszerű feladat, mert mindenhol magas sziklák választották el az erdőt a pusztaságtól, ami most valóban elég pusztának nézett ki.

Ahogy leértek, Ghalat megvizsgálta azt, ami a növényzetből maradt. Elszenesedett tövises indák, megfeketedett levelek, apró kráterek a felrobbant gáztökök helyén. Ennyi maradt láthatóan a vad és eleven növényekből. Ahogy felnézett, észrevette, hogy Zabella megérkezett. Az ogria kénytelen volt sárkány alakot ölteni, hogy elbírja az elejtett szarvasokat. Kerestek a hamutenger mellett egy tiszta sziklát, s nekiláttak az útravaló elkészítésének. Az öt szarvas pár napra elegendő táplálékot nyújtott a számukra, s a húst most felpakolták az állatok hátára. Beszereztek néhány hosszabb rönköt is, ha esetleg ismét tüzet kellene gyújtaniuk, bár Zabella azt állította, hogy beljebb a pusztaságban erdőket is látott.

- A magasból látni, hogy a távolban még ég a tűz.

- Ezúttal jókora ösvényt égettünk magunknak! - vigyorodott el Ghalat. Felrakta a teli vizestömlőt Axli hátára, maga pedig Wuff nyergébe pattant. Zabella sas formájában lebegett fölöttük a magasban, s így a lehető leggyorsabban tudtak haladni. Ráadásul ha valamilyen veszély leselkedett volna rájuk, akkor az ogria a magasból azt hamar észrevette volna. Veszély azonban már sehol sem volt. Itt-ott kikerültek egypár halálra sült placcsot, mert úgy tűnt, hogy ez az óriási csigafaj dacolni tudott a növények vad támadásával, s mindentől megvédte vastag háza. Ilyen veszélyre azonban ez az állat sem volt felkészülve. Ami eddig megvédte mindentől, most saját kuktája lett.

Más állatnak nyoma sem látszott. Gyorsan távolodtak a Sondortól, s nyugaton halványan már fel is tűntek Prasmadan hegyvonulatai. Azt a területet törpék lakták, de erről ennél többet a két ogre sem tudott. Csak abban voltak biztosak, hogy törpékkel nem akarnak csatározni. Végre úgy érezték, hogy egyenesben vannak a cél felé, bár maga a céljuk is veszélyes és bizonytalan volt, s most, hogy egymásra találtak ez a cél el is vesztette minden jelentőségét. Ahogy távolodtak Morx Xandrumtól, úgy csökkent fölöttük Nhuúl hatalma, s gonoszságának befolyása is.

XXIV. fejezet
YLDÓZER VERSENYEZ

Bár Yrt szemmel láthatóan nem vette jó néven, hogy nem őt választották a küzdelemre, mégis segédkezett társának a felkészülésben. Ahogy a nap felkelt, reggelihez hívták őket az ebédlőbe. Ez a helyiség a földszinten volt berendezve. Egy hosszú asztal, mellette kényelmes, fából készült székekkel, s a plafonról leereszkedő díszes csillárral. A reggelit egy Nick'O Tina nevű barátságtalan asszony szolgálta fel, melyben a yattok kívánságára sok nyers étel, úgymint tojás és zöldség is volt. An Ghardon és Dumm is örömmel és nagy étvággyal fogyasztotta el az ételt. Bár már eddig is szembesülhettek vele, yatt mércével mérve még mindig furcsa volt nekik, amit evésnél a brard és az ember művelt. Most, hogy sülteket is kaptak, Dumm nagy csámcsogását és szürcsölését csak An Ghardon böfögése tudta felülmúlni. Nick'O Tina nem is sokáig viselte el ezt a látványt, bár ahogy az asszony elhagyta az étkezőt, Dumm hangosan meg is jegyezte:

- Érdekes! Ha nincs itt ez a boszorkány, az étvágyam is jobb.

Alig fejezték be az evést, Yldózer és Yrt a palota udvarára sietett, hogy eddzenek. Miközben bemelegítettek, összefutottak az udvarhölggyel is, aki előző nap második lett a versenyben. Tobria barátságosan köszöntötte őket, s miután megnézte, hogyan mozognak a yattok, elismerően jegyezte meg:

- Kár, hogy olyan keveset tudunk rólatok! Úgy látom még lehetne tőletek tanulni egyet, s mást - aztán tovább is sietett, hiszen a délutáni döntőre még neki is fel kellett készülnie.

Ahogy a nap közeledett a harmadik ívéhez, a yattokon is egyre jobban úrrá lett az izgalom. Ugyan tisztában voltak vele, hogy Yldózer az előző nap látott versenyzőkhöz képest is nagyon jó képességű, ám még nem tudták, hogy aznap kikkel fog versenyezni.

A yatt harcost most Nerich kapitány kísérte el, s a többiekért ismét Barc parancsnok jött. Ugyanott helyezkedtek el a lelátón, ahol előző nap. A tömeg a egyre csak gyűlt és gyűlt, míg a király pteranodonja ismét meg nem jelent a palota fölött.

Innen az események hasonlóan zajlottak az előző napihoz, de a yattoknak ez most teljesen másnak tűnt. Aldin, udvari varázsló ismét sorban bemutatta a versenyzőket:

- Elsőnek érkezik Hilbrad a hegyi tündérektől! Kiváló íjász és nagyon gyors futó. - A zászlót lengető katona után egy magas, sötéthajú tündér lépett elő. Finom, könnyű bőrruhát viselt, s érkezését hangos ujjongás fogadta a Paldiniak részéről is.

- Most először, a Molni Játékok történetében Yldózer, a yattok népéből. Nagy kíváncsisággal várjuk, hogy mit láthatunk tőlük ma! - a harcos némán és fegyelmezetten követte az üres szürke zászlót vivő katonát[18]. A nép - különösen Yama, Yzaura és Yzatul - hangos üdvrivalgással köszöntötte. Aldin folytatta a beszédet:

- A yattoknak is hosszú és fáradtságos utat kellett megtenniük idáig. Utána egy repülő manót köszönthetünk a Humbukok közül. Reméljük több sikerrel jár, mint előző nap a rokonai. - És ez a banyec nagyobb, szőrösebb, s némileg félelmetesebb volt, mint akit előző nap láttak.

---

[18] A yattok nem használtak címert, zászlót, vagy egyéb nemzeti jelképeket.

- Negyedikként Ar Beldont köszöntjük a csulafülű brardok közül. Erejéről mondák zengenek. - Egy ormányos szőrmók lépett elő, ezúttal azonban nagy, csupasz és lógó fülekkel, ami kissé komikussá tette.

- A hagyományok szerint Moln egy második versenyzőt is benevezett, aki idén Nerich, a királyi testőrség parancsnoka. Rhabdodon-háton szinte verhetetlen. - Mindannyian megismerték a férfit, akit az előző nap a lovag társaságában láttak. A lelátókon az emberek hangosabban éljeneztek, mint eddig, s a kapitány ezt úgy hálálta meg, hogy visszaintegetett nekik.

- Hatodik versenyzőnk Bond, a gurgonok népéből. Ismét megcsodálhatjuk, hogy mire képesek csodálatos testükkel. - A felvezető katonát egy golyó, majd uborka, végül kolbász alakú gurgon követte, aki különféle mutatványokkal szórakoztatta az éljenző közönséget. A kolbászból kereket formázott, mely formájában gurult pár kört, aztán gömbölyded csillag alakot vett fel, s így cigánykerekezett a rajtig.

- Hetediknek pedig Thorg érkezik Prasmadan mellől, a dombi törpék közül. Kalapácsvető bajnokként van számontartva. - Ez a törpe egy kicsit magasabb volt annál, mint amit a törpéktől megszoktak. Azokat a törpéket hívták dombi törpéknek, akik nem szerették a föld alatti üregeket, s ezért a szabadban, vagy kőből készült házaikban laktak. Mindamellett Thorgnak mindene megvolt, ami egy törpét jellemzett: vastag szemöldök, szakáll és szilaj izmok.

- Végül pedig ismét köszönthetünk egy londát, aki Lídium fővárosából jött, s jelenleg éppen városunkban tartózkodott. Nem volt könnyű rábeszélni, hogy jelentkezzen, de eddig minden Molni Játékon részt vett egy londa, s nem szerettük volna megszakítani ezt a hagyományt. Itt jön tehát Bajlaz, a londa. - Magas, vékony, sötéthajú bajuszos férfi lépett be. Komótos léptekkel követte a lídiumi zászlót hordozó katonát, s felsorakozott a többiek mellett a rajtvonalnál.

A varázsló leült, s most a királynő állt fel, hogy szélnek eressze a kendőjét. Yldózer nekikészült, hogy a vízbe vesse magát. Együtt indultak neki, s vetették magukat a habokba. A harcoson kívül a többiek is jó úszónak bizonyultak. Természetesen a Humbuk banyec ért először a homokpadra, de nem várta be a többieket, hanem nekiindult fára mászni. Yldózer lemaradt Bajlaz és Hilbrad mögött, de ez így jobb is volt, mert a londa bevárta a tündért és megütötte a gongot.

Yldózer elfutott mellettük, át a fa alatt, melyen a banyec mászott, de az agyagos küzdőtéren sem állt meg. Nerich kapitány volt a nyomában. A mászófalat mintha csak neki találták volna ki. Olyan gyorsan és könnyedén mászott fel, hogy távolról úgy tűnt, mintha magán a falon mászott volna. Aztán átfüggeszkedett a kötélen és lecsúszott a vízicsúszdán. Itt végre megállt, hogy bevárjon valakit. Nerich kapitány lemaradt a mászásban, s most Thorg, a dombi törpe vette át a második helyet. Yldózer nem tudta, de ez igen szerencsés dolog volt a számára, mert a törpék nem túlzottan állhatták a vizet. Thorg érkezésekor megütötte a gongot, s mire a törpe igazán felocsúdott volna, Yldózer már a nyakában volt, s letépte a medált. Thorg bosszúsan üvöltött egyet, de már késő volt. Nerich kapitány ekkor érkezett a csúszdán, s mivel nem tudott lefékezni, oldalba találta a törpét. A yatt harcos nem várt további fejleményre. Elindult, hogy átjusson a mocsáron. Ismét hasznát vette a hőlátásának, s ezért viszonylag gyorsan jutott át a veszélyes területen. A szilárd talaj hőképe ugyanis más volt, mint az iszaposé.

Hátul eközben Hilbrad medálját megszerezte a londa, bár ezen láthatóan maga is elcsodálkozott. Már csak hatan voltak versenyben. Nerich sem várta meg a mögötte loholó brardot, hanem lassan elindult a mocsáron át. A bard azonban bevárta a banyecet, akinek már két medálja volt.

A közönség a gurgonon szórakozott leginkább. A lény csónakformában evezett át a vizesárkon, tapadókorongokat képezve mászott fel a sziklán, s szinte lecsurgott a kötélen és a vízicsúszdán. Csak a mocsárnál lassított le, ahol a yatt és a kapitány nyomába eredt. Yldózer nem állt meg, hogy bevárja a kapitányt, hanem a labirintusba vetette magát. Yatt mércével ez szintén könnyű terep volt. Az elágazó járatok úgy maradtak meg a harcos agyában, mint egy térkép, s így hamar az egyik medál birtokába jutott. Yldózer vezetése meglepte a nézőket. A yatt hamar megtalálta a kijáratot is, s nem azért nem ment vissza a másik medálért, mert könnyűszerrel nem találta volna meg, hanem mert a többieknek is lehetőséget akart adni. Inkább úgy döntött, hogy a barlangban várja be a következő ellenfelét. Tisztában volt vele, hogy a sötétben nem lesz vetélytársa.

Nerich kapitány bevárta a gurgont a fából készült küzdőtéren a labirintus előtt. Nem igazán kedvelte a gurgonokkal való küzdelmet, de még csak egy medálja volt, s ezen változtatnia kellett. Egy szerencséje volt csak: a gurgon lassabb volt mint ő. A többiek is közel voltak már a mocsárban, s nem lehetett késlekedni. A hurkává nyúlt alakú, s így elérhetetlen medállal rendelkező gurgont egy „lábsöpréssel" kihozta az egyensúlyából, s az egyensúlyát vesztett kocsonyatömeg zuhanása közben rántotta ki „nyakából" a medált. Bond kiesése miatt a nézők egy kicsit csalódottak voltak, hiszen a gurgon remek szórakozást nyújtott, mégis kárpótolta őket, hogy így a kapitány jutott ponthoz. A brard is megállt az emelvényen, miután a kapitány a labirintusba vetette magát. Elengedte a manót, s megvárta a londát.

Nemsokára a kapitány három medállal hagyta el a labirintust, s bizony váratlanul érte, hogy Yldózer a barlang sötétjében megütötte a gongot. Akármennyire is volt jól képezve, képtelen volt védekezni a sötétben, s így a yatt harcos négy, ő pedig két medállal került az ajtó elé.

A veremcsapdák olyanok voltak a yatt számára, mint a felfestett útvonal. Biztos léptekkel kerülte ki a mások számára láthatatlan csapdákat, míg mögötte a kapitány csak azért nem maradt le, mert megpróbált ugyanoda lépni, ahova a yatt. A bard eközben legyőzte a londát, s így Bajlaz is kiesett volna a versenyből, hiszen csak egy medálja maradt, s ezzel nem mehetett át az ajtón, ám a labirintuson átkecmergő repülő manónak is csak egy medálja volt, s a manó ezért kénytelen-kelletlen megállt a barlangban, hogy bevárja Bajlazt. A brard három medáljával már a csapdamezőn követte a kapitányt és a yattot. Az ezután következő keskeny híd a lengő farönkökkel már nem volt olyan könnyű, de Yldózer ezen is épségben átjutott. Az itt emelkedő három üvegtorony azonban nehéz diónak ígérkezett, ugyanis a yattok pikkelyes talpa igencsak csúszott az üvegen. Nerich kapitány itt át is vette a vezetést, hiszen az ő csizmája jobban tapadt, s nekifutásból könnyebben jutott fel a medálig a magasba. Végre ismét három medálja volt. Visszaereszkedett hát, hogy egy másik toronyból is medált szerezzen. Yldózer ebben a pillanatban csúszott vissza harmadszor, s ahogy leesett, majdnem visszagurult a híd alatt levő zöldes ragacsig. Ekkor eszébe ötlött valami, mert óvatosan belelépett a masszába, s ahogy a ragadós anyag a lábára tapadt, minden nekifutás nélkül feljuthatott az üvegtorony tetejére. Nerich ekkor a negyedik, ő pedig az ötödik medálját szerezte meg. Ar Beldon szorosan a nyomukban volt, de ezekről a medálokról már lekésett. A londa és a banyec küzdelmét pedig a barlang homálya fedte el.

Yldózer fürgén átmászott a kötélpályán a bástyára, s innen felmászott a ködbe veszett labirintushoz. A kapitány és a brard hiába volt a nyomában, nem versenyezhettek vele. Ő, még ha homályosan is, de legalább látta az alatta levő deszkalabirintust, s könnyedén átegyensúlyozott rajta. Aztán a vastag farudakon lemászott a földre, átszaladt a fás küzdőtéren, s elért a kavicsos részhez, ahol az oszlopok nyílásait kellett eltalálni. Úgy tűnt, nem kell sietnie, mert előnye szinte behozhatatlan. A banyec medálját megszerző londa most a többiek nyomába eredt. Már így is a negyedik helyen volt, s mivel látta, hogy nem sok esélye van, már nem

sietett. A kapitány és a brard a homályban keresgélt. Yldózer ekkor talált először célba, s röppent kezébe a hatodik medál. Ekkor egy oszloppal tovább lépett, s kezdte el ismét a hajigálást, most már nagyobb sikerrel. Mire a kapitány kiért a ködből, ő megszerezte a hetedik medálját is, s elindult a cél felé. Átment a hárommedálos ajtón, s nyugodt léptekkel haladt a most már biztos győzelem felé.

Nem sokkal a kapitány után a brard is kiért a ködből, s ő is beállt az oszlopokhoz medált szerezni. Mikor Nerich végre medált szerzett, nem várta meg a brardot. Tisztában volt vele, hogy az izmos lénnyel nem kelhet birokra, s még ha szerez is medált, nem jut előrébb. Követte inkább a yatt harcost az öt medáljával. Yldózer ekkor ért a célba, s a közönség hangosan megtapsolta.

A londának már a ködbe veszett labirintuson sem kellett átmennie, hiszen An Beldon megszerezte az utolsó medált is, s így a hárommedálos ajtón már nem mehetett volna át.

Miközben a király kihirdette az eredményeket, a yattok büszkén húzták ki magukat a lelátón. Szemmel látható volt a változás a körülöttük ülőkben is, hiszen a mellettük szurkoló emberek most nagy tisztelettel néztek rájuk, s néhányan még gratuláltak is. Még Dumm és An Ghardon is elismerően szólt, sőt a brard kifejezetten megdicsérte Yldózert, hogy a csulafülű rokonára így sikerült rávernie. De hát a brardok két népe közt sosem volt valami jó a viszony.

- Harmadik lett An Beldon, a csulafülű brardok közül, négy medállal! - hallatszott a király hangja, s Aldin átadta az ezüst érmet.

- Második Nerich kapitány öt medállal! - A király különösen büszke volt most, hogy látta katonájának sikerét és ügyességét. Aldin átadta az arany medált, a nézők pedig nagy ujjongásban törtek ki.

- Első lett pedig, mindannyiunk meglepetésére Yldózer, a yattok népéből. Külön gratulálunk most neki, s a lelátón ülő társainak. - Aldin átadta a trinit medált, a közönség pedig ismét megéljenezte őket.

A király után most a varázsló vette kezébe a szócsövet:

- A Molni Játékok a végéhez közeledik, ám a legnagyobb kihívás még hátra van. Ma a nap ötödik ívében találkozunk ebben a stadionban, hogy megnézzük ki a legügyesebb a hét döntőbe jutott versenyző közül.

Barc parancsnok, aki végigszurkolta a versenyt a yattokkal, most megjegyezte:

- Kíváncsi vagyok, milyen akadályok lesznek délután!

- Miért? - kérdezte Yama. - Nem ugyanez lesz a feladat?

- Részben - jött a válasz. - Azonban lesznek más próbák is, s ezeknél már nem lesz elég a fizikai erő és a gyorsaság. Aldin nagyon találékony szokott lenni a rejtvények készítésében.

Amint elhagyták a stadiont, nagy ünnepléssel vették körül Yldózert. A harcos könnyeden hárította el a dicséreteket, de azért látszott, hogy jól esett neki. A legjobban azonban annak örült, hogy dicsőséget szerzett a yattoknak.

A kiadós ebédet ismét Nick'O Tina szolgálta fel. A szakácsnő attól sem enyhült meg, hogy a yattok eredményesen versenyeztek. Dumm és An Ghardon szürcsölése és csámcsogása most minden eddigit felülmúlt, mivel levest is kaptak - csak ők, mert a yattok nem kértek.

Ebéd után volt egy kis pihenőjük, ám ekkor beállított Barc parancsnok:

- Yama, gyere velem! Aldin, udvari varázsló szeretne veled váltani néhány szót.

- *Ha szabad megjegyeznem uram, légy vele óvatos* - figyelmeztette a Gyűrű - *Régóta van már a király szolgálatában, s már az előző uralkodót, Phaxot is szolgálta. Minél idősebb egy varázsló, annál veszélyesebb!*

- *Köszönöm* - gondolta Yama. - *Ne aggódj!*

A palota folyosóin áthaladva eljutottak egy egészen más szárnyba. Ráadásul felmentek a második emeletre. Itt volt ugyanis a varázsló szobája. Barc kopogott az ajtón, ami ekkor magától kinyílt.

- Köszönöm, hogy eljöttél! - hallatszott a varázsló hangja, aki egy fotelben üldögélt a könyvekkel túlzsúfolt szobában. Igazi boszorkánykonyha volt itt, hiszen az egyik sarokban egy asztalon egész vegyészeti arzenál sorakozott. Lombikok, kémcsövek, állványok. Mellettük tekercsek, nyitott és csukott könyvek egymás hegyén-hátán.

- Miben lehetek a segítségedre? - kérdezte Yama. Aldin intett neki, hogy foglaljon helyet vele szemben a másik fotelban. Miután elhelyezkedett, és a parancsnok elment, a varázsló belefogott. Hangja fáradt volt, de nagy erőről tanúskodott.

- Ennek a versenynek a megrendezése teljesen kiveszi minden erőmet. Amit ma láttál, az mind mágiával létrehozott díszlet volt csupán. Ha nem így lenne, a fél kincstárat kifizethetnénk a sok berendezésre. A délutáni verseny azonban veszélyesebb lesz, mint a délelőtti. Az eddig bevált gyakorlat az volt, hogy amelyik versenyző nagy veszélybe keveredett, azt átváltoztattam valamilyen állattá, ami biztonságosabb volt számára. Viszont erre már végképp nincs energiám. Sokat segítene, ha az átváltoztatást teleportálással ki tudnánk váltani.

- Nagy örömmel leszek a segítségedre - válaszolta Yama. - Ha ez mind varázslat műve, akkor valóban nagyon sok energiádba kerülhetett.

- Csak az egyszerűbben megoldható dolgokban tudnak segíteni. Képzeld el, ha fel kellene építeniük márványból egy labirintust, vagy ide kellene hozatni egy több mázsás sziklát. De mindezt nem azért mondom, hogy panaszkodjak. Az első alkalommal én magam ajánlottam fel a királynak. Amúgy is kevés lehetőségem van, hogy gyakoroljam a mágiát - arca kicsit gúnyosan elmosolyodott, aztán ismét komoly lett. - Köszönöm, hogy ilyen készséges vagy. Mikor elkezdődik a verseny és megjön a király, teleportálj mellém a tribünre. Izgalmas verseny lesz. Hallod-e a barátod igencsak meglepett a tudásával. Délutánra is olyan pályát kell építenem, amivel nem fog túlzott előnyökhöz jutni a hőlátása segítségével.

Beszélgettek még egy darabig a yattok terveiről, úticéljáról, s a Denevér lovagról, akiről a varázsló nem volt túl jó véleménnyel, de nem árulta el, hogy miért. Aztán Yama elbúcsúzott, s elindult visszafelé. Egy ízben eltévedt a folyosókon, de aztán egy készséges szolga útba-igazította, s nemsokára már a többiek társaságát élvezte.

Aztán eljött az idő. Nerich kapitány érkezett meg, hogy Yldózert magával vigye, s őket ismét Barc parancsnok kísérte a helyükre. A stadion arca igen megváltozott. Aldin alapos munkát végzett, mert teljesen átrendezte a terepet. Phopal érkezése után Yama mellé teleportált, s ettől fogva már onnan követte az eseményeket. A yattok továbbra is lelkesek voltak, bár tudták, hogy a harcosnak a szellemi próbák nehezen fognak menni. Igaz, hogy Yldózer tudásban is kiemelkedett a harcosok közül, de ebben az esetben talán Yzmún lett volna az, aki igazán jó lett volna. Yimyam nem aggódott. Így is olyan népek előtt fognak végezni, mint a tündérek, vagy dombi törpék, s ez már önmagában is nagy dolog.

A rajtnál felsorakoztak az eddigi versenyek győztesei: Hrumm, Zargas lovag, Tobria, An Grún, Ar Beldon, Nerich kapitány és végül Yldózer. Heten néztek szembe a teljesen megváltozott pályával, amin most élő állatok is voltak akadályként.

Horane királynő végignézett rajtuk. Tobrián kicsit tovább időzött a tekintete. Látszott, hogy izgul az udvarhölgyéért, majd végül szélnek eresztette a fehér kendőt. Yamának Aldin kommentálta azokat a részeket, melyek nem voltak egészen világosak. Az első akadály egy hosszú vizes rész volt. Most mégsem indultak nagy rohamnak, hanem óvatosan lábaltak bele az alig térdig, illetve másoknak derékig érő vízbe.

- Azért mennek olyan lassan, mert a zavaros víz alatt kötélhurkokból készített csapdák vannak. Aki belelép, azt jó pár percre lelassítja, mert a vastag kötelet még egy brardnak sem könnyű szétszakítani.

Lehet, hogy így volt, ám az egymás közelében botorkáló An Grún és Ar Beldon ismét a brardok közti vetélkedés áldozatai lettek. Egyre gyorsabban törtettek előre a vízben, s a végén már mellőztek minden óvatosságot, csakhogy előrébb kerüljenek a másiknál. Itt bizony Yldózer sem vette semmi hasznát a hőlátásának, s nem is tudott gyorsabban haladni a többieknél.

An Grún egyszer csak megakadt. Lába belegabalyodott valamibe, és nem tudott továbbmenni. Ar Beldon gúnyosan nézett hátra, s elégtétellel vette tudomásul, hogy a szőrösfülű lemaradt. Öröme azonban nem sokáig tartott. Óvatlanságának következményét ő sem úszta meg. Igaz, hogy előrébb volt a másiknál, de ugyanúgy csapdába esett.

Aldin erős kötelei a brardoknak azonban így sem voltak elég jók, mert An Grún hamar kiszabadította magát. A többiek pedig egyre jobban lemaradtak. Ar Beldon is szabad volt már, s Aldin ekkor csalódottan sóhajtott fel:

- Megint lebecsültem a brardok erejét! Szerencsére a homokpad után elméleti akadály következik. - Erre azonban nem került sor, mert alig értek ki a vízből, Ar Beldon megütötte a gongot, s a két mérges brard egymásnak esett.

- Félek, hogy ebből semmi jó nem fog kisülni! - hallották a király hangját.

- Pedig éppen most kezd izgalmas lenni! - mondta Medom herceg, s a tribün korlátjához szaladt, hogy még jobban lássa a két brard küzdelmét. Roppant erők feszültek egymásnak, ám győztesen csak az egyikük kerülhetett ki. An Ghardon felállva szurkolt szőrösfülű rokonának.

Araszolva bár, de a többiek is előrébb jutottak. An Ghardonnak sikerült megragadnia a csulafülűt, s úgy vágta a homokba, hogy az csak úgy döngött bele. Ez az esés azonban meg sem kottyant a másiknak. Ismét összeakaszkodtak, s folytatták a birkózást. A medál megszerzése egyre kevésbé érdekelte őket. Most egymást akarták legyőzni.

Elsőnek Tobria ért ki a vízből. Átfutott a homokpadon és belépett az utána elhelyezett négy fülke egyikébe. Aldin ismét belefogott a magyarázatba:

- A fülke másik ajtaja csak akkor nyílik ki, mikor a benne levő öt kereket a megfelelő állásba forgatják. Minden kerék négy állásban lehet.

- És honnan tudják, hogy mi a helyes állás? - kérdezte Yama.

- Sehonnan - vonta meg a vállát Aldin. - Addig kell próbálkozniuk, amíg nem sikerül. Ez logikai feladvány. Minél hatékonyabb szisztémát használ valaki, annál előbb átjut.

- De ha átjutott, az utána levőnek már könnyű dolga van - mondta Yama.

- Ne gondold! - mondta a varázsló. - Mikor becsukódik mögötte az ajtó, a kerekek maguktól visszafordulnak.

Másodiknak Yldózer kecmergett ki a vízből, aztán a lovag, majd Nerich kapitány. Hrumm, akinek szakálla belelógott a vízbe és valószínűleg folyamatosan káromkodott magában az első akadály miatt, még igen le volt maradva. Aldin észrevétlenül lassan csökkentett a vízszinten. A két brard tovább küzdött. Hol az egyik röpült el, hol a másik vágódott a földhöz. Aztán An Grún kapott észbe elsőnek, mikor már négyen voltak az ajtóknál, és sikerült elgáncsolnia Ar Beldont, nem alkalmazott újabb dobást, hanem egyszerűen letépte a medált a csulafülű nyakából. Az ettől igen mérges lett, s öklével a másik arcába vágott.

- Hozd ki! - szólt Yamának Aldin. - Ez már szabálysértés!

Yama nem várta meg, míg a szőrösfülű visszaüt. Miközben a közönség szörnyülködött, Ar Beldon teste felizzott, majd eltűnt a helyéről, s An Grún az ütés lendületétől elterült a homokban. A másik brard az emelvény mellett jelent meg. Eleinte igen mérges volt, de aztán hamarosan erőt vett magán és elhagyta a stadiont. Ezek után nem volt hajlandó tovább nézni a versenyt.

Elsőnek Tobria jutott túl az ajtón, s a helyére a brard állt be. Hrummnak már csak a térdéig ért a víz, s most már ő is közeledett. Az ajtók után egy nagy ketrecbe juthattak be, amiben egy óriási triceratops volt. Ez a háromtülkű dinoszaurusz nyomhatott vagy két tonnát, s bizony nem volt éppen rózsás kedvében.

- Most légy résen! - súgta Aldin Yamának, miközben Tobria azon igyekezett, hogy az állat tülkeire akasztott egyik medált megszerezze. Mindhárom szarvon egy-egy ametiszt díszelgett, de ezeket most nem volt könnyű megszerezni. A nézők néma csendben figyelték, hogy mi történik. A haragos hüllő kapart a lábával, majd teljes gőzzel megindult a lány felé. Tobria azonban gyors volt. Nekifutott, s egy tigrisbukfenccel az állat mellett termett. Most felmászott arra a vasrácsra, ami fogva tartotta a hüllőt, s onnan mérte fel a terepet. A triceratops figyelmét most Nerich kapitány kötötte le, aki épp most jutott át az ajtón. Helyére máris benyomult a törpe. A testőrparancsnok szintén felmenekült a rács falára, s ez a hüllőt ismét felbőszítette. Többször nekirohant a rácsnak, amitől az erősen megremegett, s a nézők már-már attól tartottak, hogy a két ember lezuhan. An Ghardon ekkor lépett az arénába. Mérgesen nézett szembe az állattal, aki mit sem sejtve indult újabb rohamra. A brard azonban nem olyan fából volt faragva, mint a többi lény. Megvetette a lábát, s miután elég közel ért hozzá az állat, felugrott a levegőbe, s egyenesen a középső szarv fölött érkezett meg. Levette a medált az állat tülkéről, aztán olyan erővel rántotta meg a szarvat, hogy az belereccsent. A triceratops fájdalmasat bődült, de a brard folytatta. Második próbálkozásra a szarv letörött, s az állat mérgesen próbálta a rácshoz lapítani kéretlen támadóját. Nerich kapitány akkor ugrott An Grún fölé, mikor a hüllő döngve nekiszaladt a rácsnak. Gyorsan lekapott egy medált az állat jobb oldali szarváról, aztán még mielőtt a triceratops felocsúdhatott volna, leugrott, s elkezdett szaladni a kijárat felé. Tobria feladta a próbálkozást, s inkább követte a férfit. An Grún is úgy döntött, hogy elég neki a három medál, mert a két ember után vetette magát.

Hrumm igen gyorsan bejutott az arénába, s Zargas lovag is követte szinte ugyanabban a pillanatban. Most már végre Yldózer is átjutott. Ismét hárman néztek szembe a dühös és elkeseredett hüllővel, melynél ráadásul már csak egy medál maradt.

Az első három versenyző elért az indákhoz. Nagy területen, egymástól közelebb, vagy távolabb voltak felfüggesztve a kötelek. Alattuk ragadós massza, s itt úgy kellett átjutniuk, hogy csak a köteleket használhatták.

Harcosnak való feladat, gondolta Yama, ám Yldózer még csak az arénában volt. Ez már az ő területe. Kitért az állat rohama elől, felmászott mellette a rácsra, majd egy ugrással a hátán termett. A triceratops ettől egy kicsit megvadult, s Hrummot majdnem eltiporta, ám Yama még időben teleportálta ki a törpét. A tonnás test már csak Hrumm üres helyén terült el. Yldózer ekkor előre futott, s még mielőtt Zargas oda ért volna, gyorsan levette a medált. Egyikük sem teketóriázott tovább. Szaladtak a kijárat felé. A hüllő gyorsan feltápászkodott, s utánuk eredt. Rohamát azonban már csak a rácsok fogták fel. Hrumm bosszúsan hagyta el a stadiont, bár hálásnak kellett volna lennie, hogy megmentették.

Ügyesen mászott a két ember és a brard is a köteleken, ám Yldózer úgy mozgott itt, mint egy pók. Yarakurt edzései most hozták meg az eredményt, s a yatt hamar utol érte a többieket. Olyannyira, hogy elsőként huppant a kötelek után levő földes küzdőtéren. Itt nem állt meg, hanem szaladt tovább. A földön hét darab íj hevert, bár már csak öten voltak versenyben. A tőlük húsz méterre kifeszített három kötél egyikét kellett eltalálni. Minden kötélhez egy-egy medál volt erősítve, s találat esetén a medál a lövőhöz röppent. Nyilak voltak bőven, hogy lehessen próbálkozni, ám erre amúgy sem lett volna elég idő, mert a brard és Nerich kapitány ekkor ugrott le a kötelekről. An Grún a gonghoz ugrott, mielőtt az ember még tovább juthatott volna. Neki három medálja volt, a másiknak csak kettő. Tobria földet ért, s elszaladt mellettük. A kapitány pedig tisztában volt vele, hogy csak ügyességgel és gyorsasággal szerezhet medált.

Yldózer kiváló íjász volt, s ezt mindjárt be is bizonyíthatta. Második lövésre találta csak el a kötelet, de először az íjat is meg kellett szoknia. Már három medálja volt, s az udvarhölgy, meg a lovag most értek mellé. A yatt harcos átment az itt álló kétmedálos ajtón, majd a csapdamezőn kellett átjutnia. An Grún ekkor szerezte meg a medált a satuba fogott kapitány nyakáról. Tobria lövése talált, s az udvarhölgy két medállal a yatt után indulhatott. Zargas lovag nem lőtt olyan jól, úgyhogy Nerichnek már csak az volt az esélye, hogy eltalálja a kötelet. A lovagnak sem volt más választása, An Grún a négy medáljával azonban már nem próbálkozott. Döntse el csak a két ember egymás között.

Nerich lövése talált, s most végre megvolt a második medálja az átjutáshoz. Zargas lovagnak csalódottan kellett elhagynia az arénát. Már csak négyen voltak versenyben.

Yldózer kiért a csapdamezőről, majd egy küzdőtér után a cölöplabirintuson kellett átjutnia. Ismét a tájékozódó képessége lett próbára téve, de ebben a témában jó volt. Mögötte érkezett Tobria, majd An Grún és Nerich kapitány. A cölöpök a vízréteg alatt helyezkedtek el, egymástól lépésnyi távolságban. A több száz cölöp között azonban csak egy út volt a helyes. Ezt kellett most megtalálniuk. Nem volt könnyű dolguk, mert a szabályok szerint nem eshettek a vízbe, s egyik-másik cölöp igencsak imbolygott a lábuk alatt. Yldózer kétszer futott zsák-utcába, s egy ízben cserélt helyet a kapitánnyal. Aztán végül elsőként jutott ki. Átszaladt a fás küzdőéren, s ismét egy logikai feladvány állta az útját, ami egyben fizikai erőpróbát is jelentett. Aldin kommentálta Yamának, hogy mi a feladat.

- Négy oszlopsor van a sziklafal előtt. Minden oszlopsorban három oszloppal. A legtávolabbiba öt nagy fakarika van elhelyezve. Ezeket a karikákat kell úgy átvinni a legelső oszlopra, hogy egyszerre csak egy karika mozgatható, s kisebb karikára nagyobbat rakni tilos. Van olyan karika, amelyik negyven kilót nyom. Egyáltalán nem könnyű kiemelni az oszlopból.

Yldózer lassan dolgozott, s ezért az előnyét hamar behozták a többiek. Hamarosan mellé ért a kapitány, majd Tobria és végül An Grún. Itt a brardnak csak annyi előnye volt, hogy ő emelgette legkönnyebben a farönköket. Tobriának kifejezetten nehéz volt ez a feladat. Gyorsaságát és ügyességét már próbára tette, ám erőben nem vehette fel a versenyt a többiekkel. Mégis, még ha lassan is, de előrébb jutott.

Ez a feladat tartott a legtovább. Elsőként Nerich kapitány jutott át - mivel a brard többször is elrontotta az építményét - s jutott fel a szikla tetejére. Itt felszedte a medált, ami az elsőnek járt, s egy vízicsúszdán ereszkedhetett le az utolsó feladatig. Ez volt azonban a második veszélyes hely. Négy orrszarvú volt az arénában, s mindegyik tülkén egy-egy medál. Ezek a nagytestű állatok igen hosszú orrszarvval voltak felszerelve, s mivel a látásuk nem volt túl jó, ezért minden náluk kisebb mozgó lénynek nekirontottak. Nerich lassan lépett be. Tudta, hogy veszély esetén felmászhat a kerítésre, de ez volt az utolsó lehetősége, hogy medálokat szerezzen. A ketrec mögötti ajtón csak három medállal lehetett átmenni. Ez még csak a yattnak és a brardnak volt meg. Óvatos mozgással egyre közelebb került az egyik állathoz.

Ekkor lépett be Yldózer. A yatt érkezése már kicsit feltűnőbb volt, s az állatok most felé is fordultak. A kapitány megmerevedett. Az előtte álló orrszarvú magasabb volt mint ő, s tülke több volt, mint egy méter. Az állat kapart egyet a lábával, hogy a yattnak rontson, ám ekkor a kapitány gyors mozdulattal kinyúlt a medálért, s levette az orrszarvról. Az állat ettől egy kicsit meglepődött, de nem habozott azonnal támadni. Egyetlen menedék volt: a kerítés. A többi orrszarvú is nekilendült, s most pár tiszteletkört írtak le az arénában. An Grún érkezése még harsányabb volt, mint a yatt harcosé. A brard még el is kiáltotta magát, s ezzel mind a négy állat figyelmét magára vonta. Bár a brard iszonyatos erővel rendelkezett, ő is tisztában volt vele, hogy ennyi emlős ellen nem győzhet. Oldal irányba szaladt hát el, s miközben a négy állat üldözte, Yldózernek a kerítésről lelógaszkodva sikerült az egyik orráról leemelnie egy medált. Aztán a brard megállt, megvetette a lábát, s elkapta a neki támadó orrszarvú tülkét. Olyan erővel fezsült neki, hogy az állat úgy érezhette, mintha falnak ment volna. Aztán An Grún tekert egyet a több mázsás testen, s az orrszarvú kénytelen volt az oldalára feküdni. Ezzel útját állta a másik háromnak is, s a brard könnyű szerrel megszerezte az orráról a medált. Innen ugrott egyet előre, kiszemelte az utolsó medállal rendelkező állatot, s elészaltózott a levegőből. Egy rántás után az is a földön volt, s a brard öt medállal futhatott a cél felé. A többiek sem késlekedhettek tovább. Tobria már be sem lépett az arénába. Mire összerakta a „lépcsőt”, a medálok elfogytak. A hárommedálos ajtó után a futóverseny csak jelképes volt. Keskeny és hosszú gerendán kellett végigszaladniuk, miközben oldalról szalmavégű lándzsákkal dobálták őket a katonák.

A nép eredménytől függetlenül nagy éljenzéssel köszöntötte a győzteseket. A katonák a tribün elé kísérték őket a célvonaltól, s itt a királyi család adta át a díjakat. Phopal kihirdette az eredményt:

- A Homály utáni kettőszázötvennyolcadik év Molni Játékainak győzteseit kihirdetem: Hárman jutottak célba ezek után a nehéz megpróbáltatások után: Harmadikként Nerich kapitány, aki Moln színeit képviselte. Ő egy zingeritből készült kardot kap ajándékba. - A jutalmat Horane királynő nyújtotta át, miután Aldin a kezébe adta. - Másodikként Yldózer érkezett be, aki a yattok népéből rendkívüli képességeiről tett tanúbizonyságot. Az ő jutalma egy trinit-zingerit ötvözetű lándzsa. - A díjat ismét a királynő nyújtotta át. - Végül pedig a Játékok idei bajnoka An Grún, a szőrösfülű brardok népéből, akinek jutalma egy wudlin íj, amit Firibusz trükk-mester készített, mert különleges dolgokra képes. - A brard büszkén emelte magasba az íjat, miközben a lelátón hangosan éljeneztek és tapsoltak a szurkolók.

- Most pedig még egyszer gratulálok a győzteseknek, s Paldin alapításának évfordulóján az ünneplést megnyitom. - A király szavait nagy ováció követte, s ahogy befejezte a gratulációkat, elkezdődött az ünnep.

A királyi család távozása után a nép zajongva és elégedetten távozott. Diut Igvaurban ezen az éjszakán nem szólalnak meg a lefekvésre szólító kürtök, Minden kocsma és fogadó egész éjjel nyitva állt, s az emberek ünnepelhettek. Paldin alapításának ünnepe volt ez.

- A bálon még végezhetünk velük! - szólalt meg a tömegben egy sunyi képű alak.

- Igazad van! Ott nem lesz ennyire feltűnő - mondta a mellette siető másik férfi.

- A Ligát ért sérelmeket meg kell torolni!

A királyi palotában is bált rendeztek, s ide a yattok is hivatalosak voltak. Most azonban még Yldózer ünneplésével voltak elfoglalva. Barc parancsnok sem búsult egy csöppet sem amiatt, hogy a testőrkapitány „csak" harmadik lett. Örömmel tértek vissza a palotába, hogy felkészüljenek az esti ünneplésre. Ekkor csatlakozott hozzájuk a Denevér Lovag.

- Gratulálok a második helyhez! - mondta Yldózernek. - Ahhoz képest, hogy most először vettél részt ilyen versenyen, Aldinnak nem könnyítetted meg a dolgát.

- Akkor holnap számíthatunk rád? - kérdezte Yimyam.

- Ahogy megígértem - válaszolta a lovag. - De most ne a veszélyekkel törődjünk, hanem örvendjünk az ünnepségeken! Elég, ha holnap nézünk farkasszemet a nehézségekkel.

A bál a földszinti bálteremben került megrendezésre, mely a trónterem mellett nyílt, s elég tágas volt ahhoz, hogy a sok vendég elférjen benne. A kellemes zene ismét örömmel töltötte el a yattokat, s Hadd Lamúr hatalmas fáit idézte a képzeletük elé. Mindenki meg volt hívva ide, aki részt vett a versenyen, bár nem mindenki jött el. A gormunoknak vagy a csulafülű brardoknak nyomát sem lehetett látni, ám a többi nép egy-egy kis csoportba tömörülve ácsorgott.

A bérgyilkos az oszlopok között helyezkedett el, s lövésre feszítette az íját. Éppen Yamát vette célba, mikor hátulról megragadta egy kesztyűs kéz. Aztán már nem tudta mi történik.

Fanfár jelezte Phopal király érkezését, s erre a jelre mindenki felállt. A király, oldalán Horane királynéval érkezett, fiuk, Medom herceg pedig vörösbarna hajával, s kissé szeplős arcával mögöttük baktatott. Bár a király igen szívélyesen mosolygott mindenkire, a herceg inkább unott képet vágott. Mögöttük Firibusz trükkmester következett, de a királyi varázslónak nyoma sem volt. Yama tudta, hogy pihennie kell, hiszen a verseny minden energiáját kivette.

- Örülök, hogy ennyien eljöttek erre a bálra! Kívánom, hogy mindannyian érezzék jól magukat, egyenek, igyanak és ha kedvük tartja, táncoljanak! - Ezután intett a zenészeknek és miközben azok belefogtak egy ritmusos zenébe, ő felkérte a királynőt és táncolni kezdtek. A zene ritmusára mozogtak, forogtak, s ez igen tetszett a yattoknak.

A sunyi képű lakáj mérget öntött a gyümölcslébe, s elindult a yattok felé. Egy mezei manó inni szeretett volna, de gyorsan egy másik felszolgálóhoz küldte és tovább ment. Nem vette észre a csizmás lábat, ami elé került. Mikor hasraesett a poharakkal, mindenki felé fordult, bár sem a zenét, sem a táncot nem hagyták abba. Bosszúsan takarította össze a maradványokat és vonult vissza a konyhába.

A táncolók száma egyre nőtt, ám ezek is csak emberekből álltak. Férfiak és nők táncoltak csak együtt, s ez az egész bál igen mulatságosnak hatott a yattok szemében. Élvezték ugyan a zenét és a ritmusos mozgást, mégis olyannyira szokatlan volt számukra az egész, hogy akaratlanul is elkezdtek nevetni.

Mivel mások emiatt rosszallva néztek rájuk, Yimyam azt javasolta, hogy egy darabig inkább menjenek ki a szabadba. Ott aztán abbahagyták végre a nevetést.

- Hát ez igen muris volt - mondta Yzatul.

- Rég nevettem már ekkorát - csatlakozott hozzá Yzaura.

- Sajnos csak ehetetlen és rossz ízű ennivalókat láttam - folytatta Yama. - Még szerencse, hogy mi nem szoktunk vacsorázni!

- Attól félek, hogy Dumm megint leissza magát - mondta Yimyam. - Jó lenne, ha odafigyelnénk rá, mert én bizony meg nem várom holnap, amíg kijózanodik!

- Szólok neki - jelentkezett Yrt a feladatra, s már el is tűnt a bálterem irányában.

- An Ghardon a többi szőrösfülűvel ünnepelt - jegyezte meg Yzaura. - De ezt a táncot nem fogom elfelejteni - ismét mosoly bujkált az ajkán.

A harcos sem figyelt fel arra az egyenruhás katonára, aki a nyomába szegődött. A férfi előkészítette a tőrét, s már éppen a yatt hátába szúrta volna, mikor valaki elkapta a csuklóját. Aztán már csak egy kesztyűs öklöt látott, mielőtt elsötétült volna előtte minden...

Nem is sokáig maradtak fenn, mert tudták, hogy másnap még hosszú út áll előttük. Elköszöntek hát a királytól, s a szállásukra vonultak, s Dummot is arra kényszerítették, hogy tartson velük. A halász nem egykönnyen adta be a derekát, de végül mégis csak kötélnek állt, mert Yama megfenyegette, hogy elveszi a nyakából a trinit medált és akkor disznóvá fog változni. Csak egy dolog aggasztotta őket: a Denevér lovagot nem látták sehol.

Miközben a társaság a szállása felé tartott, ismét egy mesterlövész bérgyilkos lesett rájuk. A férfi egy darabig követte őket, ám egy sarokban valaki nagyot rántott rajta. Csak egy denevérforma sisakot látott, aztán egy erős ütést érzett a fején.

A férfi feltépte a bérgyilkos ruháját, s megnézte a hónalját. Fekete kéz volt a bőrbe égetve. A lovag mérgesen emelkedett fel. *Résen kell lennem az éjszaka.*

Így a yattok nem szereztek tudomást arról a hat feketeruhásról, akik álmukban akartak rájuk törni. A lovag sorra elintézte őket, de mégsem volt elégedett. Tudta, hogy a banda fejét kellene megtalálnia, ám éjfél után már nem történt semmi.

XXV. fejezet
A BÉKE SZIGETE

Reggel a yattok frissen ébredtek. A nap első ívében már útra készen álltak, ám a lovagnak nyoma sem volt. Yimyam egyre mérgesebb lett, s mivel Barc parancsnok sem tudott neki semmi hasznosat mondani, úgy döntött, hogy segítség nélkül vágnak neki az útnak, rábízva magukat a jószerencsére.

A parancsnok elkísérte őket a déli városkapuig, s közben azzal biztatta őket, hogy Diut Igvaurtól délre több település is van, s biztosan fognak valakit találni, aki jó pénzért elkíséri őket az útjukon. Aztán még figyelmeztette Yimyamot, hogy a kuszonokkal legyenek óvatosak, mert ezek az óriás rovarok mostanában igen elszaporodtak, s délen a határőröknek többnyire velük gyűlt meg a bajuk.

An Ghardon még hozzá tette, hogy neki az elejétől fogva nem tetszett ez az alak, aztán elindultak dél felé. A város faláról két férfi követte őket a tekintetével.

- Nem értem, hogy miért nem sikerült elintézni őket?

- Kromanhomantól úgysem térnek vissza élve! Ezt az ügyet elintézettnek tekinthetjük! - morogta a másik, de szemmel láthatóan ő is inkább csalódott volt.

Az út ki volt kövezve, s az emberek alig-alig közlekedtek rajta. Az a néhány akivel találkoztak, az is másnapos volt még az előző éjszakai mulatozás, vagy fennmaradás miatt. Enyhe szél fújt, s a nyugati látóhatáron sötét felhők jelentek meg. A horizonton villámok cikáztak, s idáig hallatszott a mennydörgés morajlása.

Már jó egy íve úton voltak, mikor maguk mögül patkók csattogását hallották. A fekete lovon kékeszöld páncéljában megérkezett a lovag. A yattok megálltak, s Dumm az orra alatt morgott valamit:

- Kíváncsi vagyok, mivel fogja kimagyarázni magát.

- Még szerencse, hogy utolértelek benneteket! - kiáltotta a lovag, miközben leugrott a lováról. - Nem vettem volna a szívemre, ha miattam nincs vezetőtök. Márpedig a Danador elég nagy hely ahhoz, hogy el lehessen tévedni.

- Örülünk, hogy megjöttél - mondta Yimyam, s nem firtatta, hogy mi volt a késés oka, pedig a többiek igencsak kíváncsiak lettek volna a magyarázatra.

Az út további része békésen telt. Elérkeztek Onagros falvához, ahol is megálltak ebédelni, s a lovag beszédbe elegyedett egy helybéli paraszttal.

- Az igaz, hogy a hegyre vezető út innen nyugatra van, de én nem mennék arra! Különös dolgok történtek ott mostanában! Az a Sólyomlány a félelmetes állataival is arra tanyázik! Annak az erdőnek még a közelébe sem mernék menni!

- Leanorra gondolsz? - kérdezte a lovag.

- Hát ha igaz, az volt az eredeti neve, de ütődött az a gyerek, én mondom! Még meg sem érte a huszadik évét és már egyedül élt az erdőben! Én magam nem megyek ki magányosan éjszaka!

- Leanor nem fél semmitől - mosolyodott el a lovag. - De azt csodálom, hogy itt félnek tőle, hiszen a légynek sem ártott soha.

- Azt beszélik, sárkányokkal lakik együtt. A vadász mondta, hogy olyan morgások vannak abban az erdőben, ami csak ilyen bestiáktól származhat. - Ezen a lovag jót derült, s a férfi sértődötten hagyta ott őket.

- Ki az a Leanor? - kérdezte Yama, mert a Gyűrűtől semmi információhoz nem jutott.

- Hamarosan megtudod! Nála töltjük az éjszakát. Semmi kedvem, hogy kuszoncsemege legyek!

Nyugat felé vették az irányt. A nap harmadik ívében eleredt az eső, s a szél is felerősödött. Ahogy letértek a déli útról az erdei ösvényre, már nem tudtak olyan gyorsan haladni. A lovag kantárszáron ment elöl, s úgy vezette őket a gyér megvilágításban, s az egyre jobban zuhogó esőben. A yattok mindehhez hozzá voltak szokva, de Dumm és An Ghardon igen csak morgolódtak. A lovag azonban nem törődött velük.

Ahogy a nap kezdett lemenni, egyre sötétebb lett, s most Ziad fénye sem oszlatta el a homályt. A brard és a halász sokszor megbotlott, de a lovag lankadatlanul hajszolta őket. Aztán egyszer csak egy mohával lepett ösvény tárult ki előttük. Odabent mintha az eső is kevésbé zuhogott volna, s ez a változás most igen jól esett a fáradt és csuromvizes társaságnak. Valahogy mégis félelmetes volt ez a hely. A fák közül mintha megannyi lény leste volna őket, s a yattok ebből többet is láttak, mint amennyit azok szerettek volna. Valóban nagy testű hüllők éltek itt, s a yattok elő is készítették fegyvereiket arra az esetre, ha valamelyik közelebb jönne.

- Azokra itt nem lesz semmi szükség! - mondta a lovag, bár ezt a harcosok is érezték. Ahogy beljebb léptek, valahogy kezdte átitatni őket egy mély békesség, s minden félelmük elszállt. Az eső elállt, s halvány derengés világította meg az utat. Egy zöldruhás lány állt előttük, kezében lámpással. Hosszú hajában virágok voltak, s valahogy olyan békesség vette körül, hogy még a yatt harcosok is szégyellősen tették el a fegyvereiket.

A lovag térdet hajtott az erdő úrnője előtt, aki ettől kicsit zavarba jött:

- Miért csinálod ezt? - kérdezte kedves hangján. - Állj fel lovag, mert előttem nincs mit szégyellned!

- Benned látom a reményt - mondta most az ember, s felállt.

- A vágyak egyszer beteljesülnek - mosolyodott el Leanor, s a többiek felé fordult.

- Köszöntöm a kedves vendégeket! Nagy öröm, hogy új arcokat láthatok itt a béke szigetén. Gyertek, éppen itt a vacsora ideje! - Könnyed lépteivel megfordult, s mezítláb szaladt előttük, mintha minden egyes lépést élvezne a puha mohán lépkedve. Egy fából készült építményhez érkeztek. Alsó részében tágas étkező volt, de itt nem volt oldala, csupán vastag fatörzsek tartották a felső, fával burkolt részt. Az egész épületet hatalmas levelek borították.

Leanor leültette a vendégeket az asztalhoz, ami nem volt más, mint egy kivágott fa néhai törzse, majd eltűnt a fák között. Hamarosan élelemmel megrakott tálcával tért vissza, s bár a yattok eredetileg nem akartak enni, ennek a fogásnak nem tudtak ellenállni. Gyümölcsök, édes gyökerek, ízletes zöldségek kerültek az asztalra, s a lány mosolyogva foglalt helyet a hosszúkás asztal végében. Csöndben megvárta, míg befejezik a vacsorát, s csak utána kérdezte őket:

- Merre tartotok, hiszen errefelé nagyon ritkán jön bárki is? Inkább félnek az állataimtól, pedig nem bántanak senkit.

- A Danadorba mennek - mondta a lovag, mielőtt még Yimyam megszólalhatott volna.

- Az veszélyes hely - szomorodott el a Sólyomlány, s ekkor egy fehér madár röppent a vállára. Most értették csak meg, hogy miért volt ez a neve. A madár ugyanis egy sólyom volt. - Korian átkát akarjátok feloldani? - kérdezte, s ezen mindenki elcsodálkozott.

- Honnan tudsz erről? - kérdezte An Ghardon.

- Egy varázslóval ülök egy asztalnál, s pont ezt ne tudnám? - nevette el magát Leanor, s most Yama ismét elámult.

- Talán neked is varázserőd van? - A lány ezen ismét nevetett egyet.

- Hogyan lehetne varázserőm? - kérdezte kedvesen. - Hiszen a tűz és a víz sem fér meg egyazon helyen. Olyan ez, mint amivel a névtelenek rendelkeznek, semmi több!

Yama ebből már mindent értett. Arra gondolt, tudna-e itt varázsolni, de ahhoz, hogy kipróbálja, le kellett volna vennie nyakából a medált. Leanor szinte a gondolataiba látott:

- Itt ne próbáld használni ezt az erődet! Amúgy sem tudnád, de kérlek ne is próbáld, mert különben meg kell válnod tőle! Bevallom emiatt nem szívesen engedtelek ide titeket. Nem én vagyok, aki legyőzöm a mágiát, bár már ő is megszületett. - Szemei a távolba néztek, át a sötét erdő falain, majd ismét elmosolyodott: - Szóval a Tudás Könyvét szeretnétek? Meg megszabadulni a varázslatoktól? Vegyétek le a trinit medált, s én segíthetek rajtatok! Bár... bocsásd meg Yama, de hozzád nem érhetek. Ha hozzád érek, a démonod elmenekül, s ennek még nem jött el az ideje. A gonosznak még maga ellen kell fordulnia.

A fiú szomorúan nézett a lányra, s emlékezett arra, amit már többször hallott. Ugyanezt mondták neki, miután legyőzték az ellenséget a Wonknál.

Dumm és An Ghardon ismét malaccá változtak, ahogy a lovag elvette tőlük a medált. A Sólyomlány hozzájuk lépett, becsukta a szemét, s rájuk tette a kezét. Mindkettőjük alakja megnyúlt, s visszanyerték eredeti formájukat. Dumm zokogva rogyott a földre, s ezt mindannyian értetlenül nézték.

- Itt nem eshet semmi bántódásod - mondta neki Leanor. - Addig maradsz, amíg csak kedved tartja. Az emlékektől sokszor nehéz megszabadulni.

- Hogy lehetséges az, hogy a te hatalmad erősebb, mint a trinité? - kérdezte csodálkozva Yama.

- A trinit titkát még ma meg fogod tudni, de tudnod kell, hogy a varázslatok között van erősebb, mint a trinit. A mágusok hét démonját nem lehet trinittel visszaszorítani. Együtt nagyobb az erejük.

- Köszönjük! - hálálkodott An Ghardon és Dumm! - Most már nincs szükségünk a fekete sárkányra.

- Akkor elvettem tőletek két útitársat - jegyezte meg Leanor a yattokra nézve.

- Én még velük leszek - mondta erre a lovag.

- Tudom - bólintott a lány. - Most pedig ideje lesz lefeküdni! Még hosszú út áll előttetek, s a Titkok Könyvét sem egyszerű megszerezni. Pedig nem csak ez az akadály vár rátok.

- Nem értem miért mondta, hogy a trinit titkát még ma megtudom - mondta Yzatulnak Yama.

- Engem inkább az aggaszt, hogy milyen más akadály van még előttünk - válaszolt a fekete.

- Lehet, hogy a sárkányra gondolt - jegyezte meg Yzaura.

- Leanornak nagyon nagy a hatalma, ha még a trinit hatásánál is erősebb - jegyezte meg Yama, s nagy tisztelettel nézett a lány felé, aki megindult, hogy mutassa az utat a hálóhelyek felé az emeleten.

- Csodálatos ez a hely! - bólintott rá Yzatul.

- Ha lehetne, sokáig itt maradnék - felelte erre Yzaura is.

Követték a lányt az emeletre, ahol tágas, fapadozatú szobák voltak. Kényelmesen elhelyezkedtek hát, s hamarosan elnyomta őket az álom.

Yama a toronyban állt. Hét alak volt az oltár körül, s olyan csend, mintha megszűntek volna a hangok. A fáklyák halvány fényét az oltár fölött megjelenő erdősebb fénygömb nyomta most el, s a csendet valamilyen dallam szüntette meg. A hét alak hátralépett az oltártól, s egészen a falakig hátráltak. A felhangzó dallam olyan kellemes volt, hogy Yamából elűzött minden félelmet. Az oltár fölött egy lebegő lény jelent meg. Formáját nehezen lehetett kivenni, mert olyan erős fényt árasztott magából. A hét alak felnyögött. Síron túli hangok áradtak felőlük, mintha tiltakoztak volna a Fény ellen, de érthető szavakat nem adtak ki. Arcukra rettegés ült ki.

- Megidéztétek a gonoszt, s ezért kiárasztom a szentség sugarait, hogy megvédjék a népeket! - hallatszott a Fény hangja, s minden irányban fénycsóvák hagyták el a testét. - Legyen a fémből trinit, amitől irtózzanak a démonok, s a szent érc emlékeztessen mindenkit az én hatalmamra!

Yama felriadt. Még éjszaka volt, de lentről halk szavak hallatszottak fel. A fiú keresett egy rést a deszkákon, s lekukkantott. A félhomályban a lovag állt szemben a Sólyomlánnyal. Arca megviselt volt és mintha ezer, meg ezer év barázdái szántották volna.

- Nem tehetem meg, amit kérsz! - mondta halkan a lány.

- Mikor jön hát el az idő?

- Már nem kell sokat várnod! Addig is hordd a trinit páncélt, hogy a gonosz ne legyen úrrá fölötted! Éppen ezért kaptuk ezt a fémet. Ez még téged is meg tud menteni.

- Honnan fogom tudni, hogy eljött az idő?

- Sokan várják a gyógyulást, és nem kapják meg - sóhajtotta a lány. - Türelmetlenek, mint te vagy, bár nálad régebb óta senki sem vár. De hidd el, csak a szenvedés által ismerheted meg a valóságot. A legtöbb esetben ez vezet el a megismerés és a megértés felé. Te már tisztában vagy az igazsággal, de valami még hiányzik, s ezt magadnak kell megtalálnod. De tudni fogod, ha eljött az idő!

- Köszönöm - hajtotta meg fejét a lovag. - Elkísérem hát őket, amíg csak lehet. Talán a Tudás Könyve hasznomra lehet.

- Egy percig se gondold, hogy betűk, vagy szavak közelebb visznek a célodhoz! - figyelmeztette Leanor. - Sokan értelmezik félre a betűket és a szavakat, s még többeket vezetnek félre különféle lények az elméleteikkel, vagy a hipotéziseikkel. Elég, ha egy hatalomra éhes, vagy pénzsóvár feltűnik a névtelenek között, s nevet, majd rangot adnak a szerzeteseknek. A Tudás Könyve áldás és átok is lehet.

- Te ismered azt a könyvet? - csodálkozott a lovag.

- Nem! - csóválta meg fejét a lány. - Én azokat ismerem, akik olvasni fogják.

Yama ebből nem sokat értett, s mivel ismét elálmosodott, visszafeküdt a helyére. Csak azon gondolkodott el, hogy mitől akarhat megszabadulni a lovag? Annak azért örült, hogy ilyen őszintének és emberinek látta. Most már egy kicsit jobb véleménnyel is volt róla.

XXVI. fejezet
KUSZONOK

Leanor nem kísérte ki őket a mohaút végéig. A ház elől integetve búcsúzott el tőlük, s most már a yattok is visszaintegettek. Szinte meg is felejtkeztek a Wonkban használatos csettintésről. An Ghardon és Dumm tovább követte őket, majd a mohaút végén ők is elköszöntek.

- Legyetek a vendégeim Brardiában! - mondta nekik a nemes, majd a halásszal visszafordult Leanor háza felé.

- Jó utat! - köszönt el tőlük Dumm is, akinek tekintete a Leanornál töltött egy nap alatt teljesen kitisztult. Tartása egyenesebb lett, s most majdhogynem örömmel nézett a yattokra.

A yattok is elköszöntek tőlük, majd vidáman keltek útra, bár az idő még mindig borongós, őszies volt. Dél felé haladtak, s az utat ismét a lovag mutatta nekik. Egész nap meneteltek, szinte némán, s egyre fáradtabban. Az út emelkedett, ahogy a Danador felé közeledtek, s a sárguló levelű tölgyeket bükkfák váltották fel. A nap vége felé az erdő egyre csendesebb lett, s ez aggodalommal töltötte el őket. Ahogy sötétedni kezdett egy épületre bukkantak. A romos torony Paldin déli határát jelezte, s lábánál egy düledező lakóépület volt.

- Nemrég ez a hely még büszkén magasodott - jegyezte meg aggódó hangon a lovag. - Valami igen rossz érzésem van. Itt katonákat kellett volna találnunk, s nem egy elhagyatott épületet. - Alig mondta ki a szavait, nyílvessző röppent a mellette levő bükkfa szürke kérgébe. A lövés az összedőlt tetejű torony egyik lőréséből jött.

- Paldini nyíl - jegyezte meg a lovag. - Ez azért megnyugtató.

- Kik vagytok és mit akartok errefelé? - hallatszott egy férfihang bentről. - A lovagon látom, hogy ember, de a többieket még sosem láttam!

- Én a Denevér lovag vagyok, s a yatt barátaimat kísérem Kromanhomanhoz - válaszolta kiabálva a lovag.

A torony ajtaján ekkor vagy tucatnyi katona lépett ki. Vezetőjük, egy tollas páncélsisakot viselő magas férfi most előre lépett:

- Nem biztonságos errefelé! - figyelmeztette őket. - A kuszonok és a fekete sárkány nagy veszélyt jelentenek! Már napok óta hadakozunk a bestiákkal, de csak nappal vehetjük fel velük a harcot. Három napja meg a fekete sárkány döntötte romba az őrtorony és a ház tetejét. Azóta sokkal óvatosabbak vagyunk. Ezek a bestiák minden vadat elűztek a környékről.

- Köszönjük a figyelmeztetést - válaszolta a lovag. - Megköszönnénk, ha itt maradhatnánk éjszakára.

- Ezt mindenképpen jól teszitek - bólintott a parancsnok. - Én Vash kapitány vagyok, a déli őrség parancsnoka. Hat őrtoronyért felelek a vidéken, s mindenütt ugyanez a helyzet. Talán kelet felé egy kicsit jobb. Ott se kuszonok, se sárkány. Ez itt a legveszélyesebb hely, s alig győzzük visszaverni a támadásokat. Éjszaka kint maradni öngyilkosság! Gyertek utánunk!

Szótlanul követték a férfit, s a katonák közben alaposan megbámulták a yattokat. Még sosem láttak ilyen lényeket, s látszott rajtuk, hogy nem is bíznak meg bennük teljesen. A toronyban levő csigalépcső lefelé tovább folytatódott, s a yattok a nosztalgia érzéseivel mentek egyre lejjebb a föld alatti lakópincébe. Sörös, boros és vizeshordók mellett haladtak el, majd a

kikövezett pince kitágult, s egy tágasabb részbe értek, ahol egy hosszú asztal mellett katonák ültek. Kártyáztak és iszogattak.

Mikor Vash kapitány belépett, felállással köszöntötték, majd visszaültek. Ők is csodálkozva néztek a yattokra, s néhányan össze is súgtak, de a kapitány nem foglalkozott velük. Kinyitott egy faajtót, s bemutatott:

- Nem túl kényelmes és kicsit nedves, de még mindig jobb, mint odafönt.

- Köszönjük - mondta a lovag, ám a lovát fent kellett hagynia, s ezért aggódott egy kicsit. - És mi lesz a lovammal?

- A hátasodat a rhabdodonok istállójába vezetik, ami a romos ház alatt van. Kénytelenek voltunk mindent a föld alatti pincékben elhelyezni, mert éjszaka nem lennénk biztonságban az óriásrovaroktól.

Beléptek a helységbe, melynek falai vörös, itt-ott penészedő téglákkal voltak kirakva. A velük együtt belépő katona meggyújtott egy fáklyát a falon, s ettől kicsit világosabb lett. Néhány rozzant ágy volt itt, ám ez a hely a yattoknak a lehető legjobb volt.

Yama aggódva lépett a barátaihoz. Yzaura és Yzatul éppen Yulival beszélgettek. A dolgozó különösen fáradtnak látszott.

- Nem szoktam hozzá a keltetőben és a gondozóban ehhez a sok utazáshoz, s már nem is vagyok olyan fiatal - szabadkozott a vöröshajú dolgozó.

- Ha valamiben tudunk, akkor segítünk - vigasztalta Yzaura.

- Félek, hogy a neheze még hátra van - mondta erre Yama.

- De hát mindjárt a célnál vagyunk - ellenkezett Yzatul.

- Mégis ez utunk legveszélyesebb része. A lovag azt mondja, három nap alatt érünk csak el a barlanghoz. Nagyon nagy ez a hegy! Mennyire tudjátok használni a fegyvereiteket?

- Yarakurt sok mindenre megtanított - mondta lelkesen Yzatul.

- Akkor jó, mert szerintem szükségünk lesz rá. És te Yuli?

- Csak ez a tőröm van - mondta csüggedten a dolgozó.

- Hát az nem sok! - csóválta meg a fejét Yama. - A gombabőr páncélod sem elég erős! Legyél a közelünkben, ha baj van! Téged szerencsére tudlak teleportálni! Ne ijedj meg, ha egyszer csak máshol találod magad! - mosolyodott el a fiú.

Másnap a szegényes reggeli után elköszöntek a katonáktól. A torony mellett kuszon tetemek tucatjai hevertek, egyik-másik telelőve paldini nyilakkal. Továbbra is észak felé mentek az ösvényen, mely egyre meredekebb lett. A nap harmadik ívében nagy ködbe kerültek, s mivel a lovag nem sokat látott, Yimyam vette át a vezetést. Egyszer csak egy hatalmas, meleg test körvonalai bontakoztak ki a szemük előtt. A harcosok fegyvereket rántottak, ám a Gyűrű kivételesen tudott is valamit:

- *Ez egy ködsárkány! Barátságos növényevő. Úgy rejtőzik el, hogy ködszerű gőzt fúj maga köré.*

- Ne féljetek a ködsárkánytól! - szólt a többieknek Yama, de azért megálltak, míg a hatalmas test, döngő lépteivel közelebb ért.

- Kik vagytok, bátor harcosok, hogy erre merészkedtek? - kérdezte tőlük.

- Yattok vagyunk, s Kromanhomanhoz megyünk! - kiáltotta neki Yimyam, hiszen az állat feje, hosszú nyakán messze a fejük fölé magasodott. A ködsárkány lehajolt hozzájuk és úgy folytatta:

- Ne menjetek tovább! Én is elhagyom ezt a vidéket, s visszatérek hazámba a Déli felföldre. Itt már nem biztonságos az élet!

- Nekünk tovább kell mennünk! - válaszolta a lovag.

- Akkor keressétek meg Nox tisztását! Az az egyetlen védett hely a környéken! - ezzel felemelte a fejét, szájából sűrű párát fújt maga köré, s döngő léptekkel továbbment. Ahol keskeny volt az út, ott recsegve, ropogva dőltek ki a fák ahogy a hatalmas lény utat tört magának.

- Ebben igaza van - mondta a lovag. - Emlékszem arra a helyre. Már évekkel ezelőtt is ennek az ösvénynek a végén volt. Ott verünk tábort éjszakára.

Hamarosan eloszlott a köd, s ahogy sziklásabb, s fenyvesekkel borított helyre értek, ismét váratlan „vendégük" akadt. Yama már találkozott ilyen lénnyel, s még a Gyűrű segítségére sem volt szüksége ahhoz, hogy felismerje. Hatalmas fekete test, hosszú nyak, szarvakkal felfegyverzett fej, s félelem. A fekete sárkány magasan a fejük fölött körözött, s Yama tudta, hogy eljött az ideje annak, hogy malacból visszanyerje az eredeti alakját. Levette a trinit medált, s egy aranyszőrű malac formájában jelent meg. A magasban felüvöltött a sárkány, s ahogy észrevette őket, megindult feléjük.

Gyomorszorító félelem fogta el őket, de a harcosok így is keményen megvetették a lábukat, s maguk elé tartották hosszú, kétvégű lándzsáikat.

- Széledjetek szét! - kiáltotta a lovag, aki lovával a közeli fák közé vette be magát. A yattok azonban bénultan álltak. Yzatul, Yzaura és Yuli képtelen volt mozdulni. Yama most már tudott varázsolni. Hirtelen megjelent a sárkány előtt a levegőben, aki ettől meglepődött, fékezett a lendületén, s tüzet okádott a fiúra. Yama éppen ezt akarta. Teste felizzott, de nem a lángok perzselő hatása miatt, hanem mert megszűnt rajta a varázslat. A sárkányt most ismét meglepetésként érte, hogy a fiú nem megsült, hanem átváltozott. Hátrahőkölt, mert azt hitte, hogy egy nagy varázslóval van dolga. Aztán sárga szemei vészesen villantak, s a földön álló yattokra nézett. Lendületet vett, hogy nekik támadjon.

Ekkor a lovag ugrott elő a fák közül, s mielőtt még a sárkány kitátott pofájából előtörtek volna a lángok, a lovag kezéből tűzgolyó vágódott ki. A sárkány erre felüvöltött, s belátta, hogy ezzel az ellenséggel nem fog bírni. Hatalmas, félelmet nem ismerő teste most irányt változtatott a levegőben, elsuhant a fejük fölött, s távozni készült. Yama azonban nem hagyta ennyiben. Valami győzelmi mámor lett rajta úrrá. Előrántotta lándzsáját, egy tér ugrással a szörny fején termett, s varázserejét is beleadva a koponyába döfte fegyverét. Az irtózatos erő hatására a penge áthatolt a vastag pikkelyeken. A szörnynek már nem volt ideje meglepődni. Teste megrándult a halálos döféstől, mely egy pillanat alatt végzett a gigászi fekete sárkánnyal. A több tonnás test élettelenül zuhant a mélybe, Yama pedig a társai mellé teleportált.

- Ez szép munka volt! - dicsérte meg Yzatul. Neki is, Yulinak és Yzaurának is elsötétült a szeme a félelemtől.

- Én nem mondanám! - jegyezte meg a lovag, aki eltette a kezében levő papirost, s elővezette a lovát. - Kromanhoman nem biztos, hogy jó néven veszi az egyik sárkány pusztulását. Évszázadok óta a két fekete sárkány jelentette a legnagyobb veszélyt a Danadorban, s a kuszonokon kívül más lény nem is mert megtelepedni itt.

- Akkor is megnyugtató, hogy egy ellenféllel kevesebb van - mondta Yimyam, aki percekkel azelőtt még azt hitte, hogy ütött az utolsó órájuk.

- Látom, neked is sikerült beszerezned egyet Korian lapjaiból - mondta Yama a lovagnak. Az nem válaszolt, csupán közelebb ment a sárkány tetemehez, mely az út menti fák közé zuhant, s közelebbről is megvizsgálta. Hatalmas bestia volt. Így holtában fekve is magasabb volt a lovagnál. Óriási aranyló szemei elhomályosultak, de fekete pikkelyei valami sötét, borzongató csillogást tükröztek vissza. Kétség kívül Gendor egyik legnagyobb szörnyetege hevert előttük. Aztán a lovag a szörny szájához lépett és hatalmas erővel felnyitotta a sárkány állkapcsát. Egy yatt munkás állva belefért volna, s a fogai nagyobbak voltak, mint amit ő a nyeregtáskájában őrzött. Mindannyian elhűlve szemlélték a lovagot, s nem értették, hogyan volt képes felemelni a tonnás súlyt. Még akkor is, ha a sárkány csontjai üregesek voltak. Ehhez egy brard erejére lett volna szükség. De aztán az állkapocs csattanva bezárult, s ők nem szóltak egy szót sem. Csupán az elméjükbe vésték, hogy nincs legyőzhetetlen ellenfél. Még a legnagyobb sárkány sem.

Csendes, kihalt vidéken mentek tovább, s ez nem oszlatta el félelmeiket. Még napnyugta előtt megtalálták a helyet, ahol véget ért az út. Egy fenyveserdővel övezett sziklás térség volt ez, melyen különös, óriási korong alakú kövek voltak egymás hegyén-hátán.

- Ez Nox tisztása - mondta a lovag, s letelepedett az egyik kőrakás mellett. A yattoknak is kényelmes fekhely ígérkezett, bár egyáltalán nem bíztak ebben a helyben.

- Mitől lenne biztonságos ez a vidék? - kérdezte Yimyam. - Egyáltalán nem látszik, hogy biztonságban lennénk! Sőt! Inkább úgy tűnik, sokkal inkább ki vagyunk itt szolgáltatva, mint az erdőben.

- Ez egy elátkozott hely - közölte a lovag. - Egyszer, még sokkal régebben, egy mágus járt erre, aki azzal sújtotta az ide belépő gonoszokat, hogy megégjenek. Aki gyilkos szándékkal lép be ide, arra szörnyű halál vár! A mágus utána több napig nyugodtan alhatott itt, mert nem bánthatta senki.

- Akkor telepedjünk hát le - mondta Yimyam, bár valahogy nem érezte jól magát ezen a helyen. A lovag nekilátott a vacsorájának, a yattok pedig lepihentek a köveken, s kijelöltek egy őrt. A lovag szerint erre semmilyen szükség nem volt, de Yimyam csak így érezte biztonságban magát.

Az éjszaka első része nyugodtan telt. Aztán mikor Ziad a negyedik ívébe ért, Yrt ébresztette a társaságot. A távolban apró mozgó pontok jelentek meg, melyek gyorsan közeledtek. Az éjszaka teljesen csöndes volt, s csak a lovag hortyogását lehetett hallani. Ám hamarosan hallották is a közeledő lényeket, melyek zümmögő, csikorgó hangot adtak ki, s tucatszám rontottak elő a fák közül. Szemmel láthatóan ismerték azt a helyet, mert a köveknek a közelébe sem mertek jönni, de félelmetesen csattogatták rágóikat, s hat lábukon ugyanolyan könnyen mozogtak a környező fákon, mint a földön. A yattok közül mindenki ébren volt, s félelemmel telve néztek szembe a nyüzsgő óriásrovarokkal. Mivel azonban sokáig nem történt semmi, Yimyam rájuk parancsolt, hogy próbáljanak meg pihenni. Lefeküdtek hát, de amíg a kuszonok el nem mentek, képtelenek voltak a pihenésre. Csak hajnalban maradt egy rövid idejük, hogy aludjanak, aztán már kelhettek is fel. Egyedül a lovag aludta végig békésen hortyogva az egész éjszakát.

Az éjjeli élményeik után igencsak megszaporázták a lépteiket, mert nem szerettek volna ismét kuszonokkal találkozni. Aki elfáradt, mint Yuli és Yzaura, azok felülhettek a lovag lovára, bár a fekete paripának is nehéz volt ezen a sziklás terepen közlekedni.

Nehezen haladtak, s mire besötétedett, még annyi utat sem tettek meg az ösvénytelen hegyoldalban, mint előző nap. Kerestek egy védettebbnek tűnő hasadékot egy sziklafalnál, s ott pihentek meg éjszakára. Ahogy észak felé néztek, már messzire el lehetett látni Paldin birodalmába.

Az éjszaka első része nyugodtan telt, s az őrök ívenként váltották egymást. A kuszonoknak azonban jó volt a szaglása, s Ziad negyedik ívében északnyugat felé Yldózer észre is vette a mozgó árnyakat. Gyorsan felébresztett mindenkit, s megpróbáltak biztonságos pozícióba helyezkedni. Szerencsére ott, ahol voltak, nem nőttek fák, s csak a földről számíthattak a támadókra. Lehettek vagy százan, s gyorsan közeledtek.

A lovag elővett egy papirost, s a lovára olvasott. Az állat felizzott, megnőtt, s helyén most egy titán jelent meg, fejével a magasba tornyosulva. Hirtelen lett tehát még egy segítségük. Úgy látszott Korian varázskönyve tartogat még néhány meglepetést a számukra. Lehet, hogy célszerű lett volna nekik is átváltozni, de hát ki tudja, mi az ellenszer.

Yuli ijedten állt Yama mögé, s az óriásrovarok megérkeztek. Méretre nagyjából akkorák voltak, mint Yimyam. Hat lábuk, furcsa összetett szemük, s csattogó rágóik félelmetessé tették őket. Megkezdődött a csata. Yama hol a lándzsáját használta, hol pedig varázsolt egyet-egyet, ám ezzel vigyáznia kellett, mert a varázslás nagyon kifárasztotta. A rovarokkal nem volt nagyon nehéz elbánni, viszont nagyon sokan voltak. Egymás mellett küzdöttek, vállukat a sziklának vetve, s vágták az ellenséget, ahol csak tudták. A titán hol eltaposta, hol széttépte ellenfeleit, amik nem nagyon tudtak sebet ejteni kitines bőrén. Mégis egyre szorultabb helyzetbe kerültek. Yama többször is kénytelen volt varázsolni, hogy megmentse társait, s most vált igazán hasznukra az a lap, amit a haramiáktól vettek el. Yimyam több kuszont is malaccá változtatott, s ez elterelte az állatok figyelmét. A malacokat aztán pillanatok alatt széjjeltépték és felfalták. Végre a számuk kezdett láthatóan csökkenni. Mindannyian teljesen kimerültek, mire vége lett, s Yzatul levágta az utolsót is.

Több sebből véreztek, de nem volt idejük ezzel foglalkozni, mert Yzaura felkiáltott:

- Ott jön a többi! - s ahogy a távolba nézek, ismét látták, hogy alant megmozdult a fenyves, s újabb kuszonsereg közeledik feléjük. Ezek most többen voltak, mint az előző csapat. A Denevér lovag levette a sisakját, s mikor az állatok a közelbe értek, felemelte a kezét. Hangja mennydörgésként hatolt át a levegőn, s az egész jelenet egyszerre megmerevedett, mintha csak megállt volna az idő.

A rovarok megfordultak, s lassan elindultak visszafelé. A yattokat a titán vette a vállára és a kezébe, s a lovag is itt helyezkedett el. Innen tartotta uralma alatt az egész kuszonhordát. A yattok is meg voltak babonázva, mert szótlanul ültek egymás mellett.

Hosszú órákig meneteltek előre, s a nap is feljött már, mikor végre egy vár körvonalai rajzolódtak ki előttük. Négy bástya fogott közre egy magas épületet, melyből torony emelkedett ki. A vár körül kuszonok ezrei nyüzsögtek. Leszálltak a titánról, s most a rovarok néma sorfala között masíroztak be a várba. A kapu kitárult előttük, s így jutottak be a várudvarba, majd a várkastélyba. A fölébük magasodó szőrmók gormun őrök némán engedték tovább őket.

A vár nagytermének ajtaja kitárult, s egy szedett-vedett trónteremben találták magukat. A trónuson büszke tartásban egy hegyi manó ült. Körülötte üvegcsék és zacskók hevertek mindenütt a földön. A lovag elkiáltotta magát, s ezzel feloldotta a varázslatot. A yattok döbbenten néztek körül. Nem tudták, hogy hol vannak és hogy kerültek ide.

- Ki vagy te? - kérdezte a lovag a manót.

- Inkább én kérdezlek meg téged, aki betörtél a váramba! - feleselt vissza amaz pimaszul.

- Méregmester vagy, azt látom - mondta dühösen a lovag, s közelebb ment a trónhoz. - Meg se mozdulj, mert ha a tégelyeidhez mersz nyúlni, véged van!

- Varázsló vagy, igaz? - kérdezte gúnyosan a manó. - Én megtanultam mindazt, amit ti tudtok, s mégsem vehetem fel veled a versenyt. Ghulad vagyok, s a Nhuúl nevű mágus tanított ki. Úgyhogy ha nem akarod magadra vonni egy mágus haragját, elpusztulsz innen de gyorsan! - hangja ideges volt, s ujjaival az ajtó felé mutatott. A yattok még mindig nem értették a dolgot.

- Hát jó! - sóhajtotta a lovag, s felemelte a kezét. A manó szemei kidülledtek, mintha csak torkon ragadták volna, s elkezdett beszélni.

- Bájitallal felszaporítottam a kuszonokat, amelyeket egy másik itallal az uralmam alá vontam. Csak az én hangomnak engedelmeskedtek. Két nap múlva ötezres rovarsereggel indulhattam volna el Paldin ellen. Dél felől nem számítottak nagyobb támadásra, hiszen Lídiumban folynak a harcok. - A lovag erre leengedte a kezét, majd köríves mozdulatot tett, s a manó nyaka nagyot reccsent. Feje félrebillent, s már halott volt. A gormun őrök erre megindultak feléjük.

- Intézzétek el őket! - kiáltotta a yattoknak a lovag. - Nekem kell az energia a kuszonokhoz! - ezzel fogta magát, s egy villanással eltűnt. Hat gormun óriással kellett szembenézniük, de Yamának volt elég ereje ahhoz, hogy ebből csak a két harcosra és Yimyamra jusson egy-egy. A másik három ugyanúgy végezte, mint a vezérük.

Elcsendesedett minden. Ahogy kiléptek a napfényre, a kuszonoknak már nyomát sem látták, ám a lovag sem volt sehol.

- Mi volt ez? - kérdezte Yamát Yimyam.

- A lovag nem más, mint egy mágus - összegezte a fiú, amit a Gyűrűvel megbeszélt. - Csak egy mágus képes ilyen varázslatokat, s ilyen erővel használni.

- De melyik mágus lehet? - kérdezte Yzaura.

- Fogalmam nincs - válaszolta erre Yama. - Valójában egy nyolcadik mágusnak kellene lennie, de erről még soha senki nem hallott. Hárman már meghaltak. Maradt Nhuúl, Hyojj, Dirlain és Gulmon. A két első már nagyon gonosz, s nem hinném, hogy maguk ellen dolgoznának. Gulmon messze nyugaton van, Dirlain pedig a várában kuksol, ha minden igaz.

- Ez teljességgel érthetetlen! - foglalta össze Yzatul.

- Leanor tudta az igazságot, ebben biztos vagyok - mondta Yama. - Hallottam, hogy a lovag meg akart szabadulni valamitől. Sosem gondoltam volna, hogy egy mágus képes lenne megválni minden hatalmától!

- És minket is elvarázsolt - nyögte Yzatul - pedig ránk semmilyen varázslat nem hat.

- Sajnos a mágusok hatalma nagyobb a trinitnél - mondta erre Yama, de még hozzá tette: - S még náluk is nagyobb Leanor hatalma.

- Akkor ő valóban megszabadíthatna tőlük! - örült meg Yzaura.

- Nem emlékszel? - kérdezte Yimyam. - Leanor azt mondta, hogy nem ő fogja legyőzni a mágusokat! De ne ezen vitatkozzunk most! Körül kell néznünk a várban, hogy nincsenek-e foglyok!

Ezzel mindannyian egyetértettek, s elindultak, hogy körülnézzenek. A vár pincéjében végül is nagy mennyiségű felhalmozott élelmet, s huszonhét bebörtönzött embert találtak. Voltak köztük gyerekek és asszonyok is.

- Hatér falvából származunk mindannyian - mondta az egyik férfi. - Már egy hete, hogy elraboltak minket, de nem tudjuk, mit akartak velünk! Ez a vár egy gormuné volt, annyit megtudtunk. Aztán jött ez a manó és átvette a hatalmat.

A yattok elengedték a foglyokat, miután ellátták őket kellő mennyiségű élelemmel. Yama javaslatára elpusztították a méregmester összes üvegcséjét és zacskóját egy nagy tűzben, aztán elindultak visszafelé. A táj kihalt volt és csöndes. A kuszonok minden élőlényt kiirtottak. Az egész napjuk ráment, mire a titán nyomain visszaértek oda, ahonnan előző éjszaka elindultak. Itt holt fáradtan telepedtek le, s miután Yimyam vállalta az első őrséget végre egy nyugodt éjszaka elé néztek. A lovag csak késő éjjel érkezett meg. Igen fáradt volt, s miután megkötötte a lovát, szó nélkül lefeküdt aludni.

A következő nap hidegebbre fordult az idő. A hegycsúcs felől lecsapó hűvös északi szél megborzongatta őket, de reggeli után így is nagy reményekkel keltek útnak. A Danador eleinte csöndes volt, ám ahogy távolodtak a kuszonok fészkétől, kezdtek megjelenni az állati élet első jelei. Egy-egy tücsökciripelés, vagy távoli madárfütty. A lovagból nem tudtak kivenni semmilyen információt. Csöndesen vezette őket felfelé az úttalan hegyoldalon, a sziklák között vonagló fenyők között. Lassan és nehezen haladtak. Maga a táj sem könnyítette meg az útjukat. Hol kidőlt fatörzseket, hol meg legördült sziklákat kellett kerülgetniük. Csak néha egy forrás, vagy kisebb patak keresztezte az útjukat, melyeknek a vize jéghideg volt, mégis felfrissülést hozott.

Késő délután lett, mikor elmentek egy furcsa fekete cső mellett. Valami kemény, de könnyűnek látszó anyagból készült, s a vége meg volt görbítve, hogy ne essen bele az eső. Egy yatt minden nehézség nélkül belemászhatott volna, ám ezt meg sem próbálták. Belekukkantottak ugyan, de mivel nem lehetett látni, hogy hol van a vége, nem tehettek semmit. A csőből hideg levegő áramlott fölfelé.

- *Ilyen cső sokfelé van Gendoron. Én az eddigi gazdáimmal már sokat láttam, de még senki sem tudta megmondani, hogy mik ezek* - hallotta a Gyűrű hangját Yama.

Mikor kérdezték a lovagot, az úgy csinált, mintha nem hallotta volna őket. Pihentek egy kicsit, aztán újra elindultak. Mindannyian csendben és szótlanul haladtak. Menet közben a mészkőben zöld csíkokat fedeztek fel. Ezen a hegyen is volt hát trinit.

Aztán végre a nap hatodik ívében megérkeztek. Mindannyiuknak megdobbant a szívük. Egy nagy sziklapárkányra jutottak, mely előtt sosem látott méretű kapu nyílt. A kőzet itt egészen zöld volt, s az irdatlan sarokvasak gazdagon díszített kaput tartottak. Kétoldalt két magas szobor emelkedett, melyek egy-egy oszlopra tekeredő kígyót ábrázoltak. Maguk a kígyók valóban sziklából voltak, ám kaput vigyázó szemeik vörösen izzottak, mintha csak azt várnák, hogy lecsaphatnak-e a merész próbálkozóra. Maga a kapu is valamilyen trinit ötvözetből készült. A tündérek rúnáival volt rajta egy felirat:

„Bölcs, aki nem lép be e kapun.
A tudás nem nyitja fel a szemet.
Titkát a könyv nem mutatja meg,
Halált lel, ki kincset keres.”

A felirat körül egy torony és egy város képe, valamint Gendor népeinek domborművei voltak. Az egész olyan volt, mint valami emlékmű.

- Ez a felirat a Titkok Könyvére utal - mondta Yama.

- De mit jelent az, hogy a titkát nem mutatja meg? - kérdezte Yzatul.

- Ha megtaláljuk, megtudjuk - válaszolta erre a fiú.

- És hogyan jutunk be? - kérdezte Yzaura.

- Csak akkor lépjünk be, ha már kipihentük magunkat - szólalt meg most a lovag. Hangja nagyon szomorú és komor volt.

- Elárulnád végre, hogy mi a bajod? - fordult hozzá Yimyam.

- Az utolsó sor - közölte erre tömören a férfi. - Most már, hogy tisztában vagytok vele, hogy mágus vagyok, nincs mit tagadnom. Azonban ezen a helyen én is könnyen meghalhatok, s mielőtt még ez megtörténik, meg akartam szabadulni a varázserőmtől.

- Megőrültél? - kérdezte megrökönyödve Yama. - Miért dobnál el magadtól ilyen hatalmat?

- Te megválnál a tudásodtól? - kérdezte vissza a lovag.

- Nem - rázta meg a fejét a fiú. - Hiába mondják a Névtelenek, hogy veszélyes, meg hogy majd ha eljön az idő, megszabadulhatok tőle. Én nem látom be, hogy ez miért lenne rossz?

- Én trinit páncélt viselek - mondta komoran a lovag. - Ez az egy eszközöm van, hogy visszafogjam a bennem tomboló erőt. Nap, mint nap rengeteg energiámba került, hogy kordában tartsam a démonjaimat. Minden idegemet felőrölte a hatalomért folytatott állandó harc. Aztán valaki feláldozta magát értem. Mindenki azt hitte, hogy én haltam meg. Csak akkor értettem meg, hogy mi történik, de őt már nem menthettem meg. - Fejét lehajtotta, s egy könnycsepp gördült végig az arcán. A yattok most már tudták, hogy mi ez, bár ők maguk nem tudtak sírni. Csöndben állták körül a lovagot. Csak Yzmún és a két harcos nem foglalkozott velük. Ők egy kicsit arrébb a tájat fürkészték.

- És ha megszabadulsz az erődtől, az segít? - kérdezte Yama. - Hiszen ha nem tudsz varázsolni, akkor minket sem menthettél volna meg!

- Nagyobb dolog az, amiben a varázserőm gátol, s amit ezzel a tudással sohasem érhetek el - sóhajtotta a lovag. - Ennek a dolognak a neve békesség. Megértettem hát, de ide még be kell mennem veletek, s talán mindannyian itt pusztulunk.

- Neked nem kell bejönnöd! - mondta Yimyam. - Segítettél, hogy eddig eljussunk. Innen már nekünk kell boldogulni.

- Nem! - szólalt meg a lovag. - Innen már nem fordulok vissza. Most pedig pihenjünk! - arcán halvány mosoly futott át, s csak halkan jegyezte meg, úgy, hogy a yattok nem hallották: - Már sejtem, hogy mi a feladatom.

XXVII. fejezet
YZARR BOSSZÚJA

Egy sötét árny suhant keresztül a csarnokon. A krekkek, aki a barlangban voltak, szinte csak a levegő áramlását érezték meg a bőrükön. Aztán ismét nyugalom lett. A lázadó yattok kapuőrei holtan estek össze, de ide a krekkek már nem láthattak fel.

Yzarrt nem lehetett megállítani. Úgy söpört végig a barlangon, mint egy gyilkos vihar. Aki az útjába került, azt kíméletlenül lemészárolta.

Yzerat, Yzbatar és a Dongók másik négy tagja csöndesen tárgyalt a szobában, mikor valaki feltépte az ajtót. A két fekete egyből felpattant, s fegyvereik után nyúltak. A bejáratnál a Wonk nagymestere állt. Szemei dühösen és kíméletlenül szegeződtek a társaságra.

- Mit akarsz tőlünk? - kérdezte Yzerat, bár tisztában volt a felelettel. Yzarr arca azonban kissé megenyhült, s megpróbált úrrá lenni az indulatain.

- Ha megadjátok magatokat és visszatértek a bányákba, akkor megkegyelmezek nektek. Túl sokan vagytok, akik szembeszálltatok velem, hogy ne ajánljam fel ezt a lehetőséget.

- Ez nem elfogadható lehetőség - közölte szárazon Yzbatar.

- Ebben az esetben nincs más választásom! - arca megkeményedett, előre ugrott, s az asztal mellett ülő egyik dolgozó holtan rogyott a földre. A többiek rémülten hőköltek hátra. Yzerat tudta, hogy nincs sok választásuk. Yzbatarra nézett, majd egyszerre lendültek előre, bevetve minden erejüket és gyorsaságukat. Yzarr azonban sokkal gyorsabb volt ennél. Két-két reccsenés hallatszott, s mindketten törött lábakkal feküdtek a földön.

- A legnagyobb élvezet számomra, hogy két volt Mester Gárda tagot halálra kínozhatok. De vajon mit tegyek ezzel a három szerencsétlennel? Dongók? Jól hallottam ezt az ostoba elnevezést? Ti akarjátok irányítani a yattokat? - arca megvetően nézett végig a két harcoson és a dolgozón. - Ostoba szánalmas banda! Semmi hatalmatok nincs! Hatalom nélkül akartatok kormányozni? - keserűen elnevette magát. - Mindannyian meg fogtok halni, ha nem csatlakoztok hozzánk! - Az arca egy pillanatra megenyhült - Amnesztiát kaptok, ha visszatértek a Wonkba! Azt hittétek, hogy a szürkékkel összefoghattok? - ismét keserűen felnevetett, s gombabőr páncélja alól egy zöld hajdarabot vett elő. - Egy kis emlék a szürke nagyfőnöktől! Mielőtt még túl sok tojás kerülne a keltetőjükbe.

- És mit érsz el ezzel? - nyögte Yzerat. Nagy fájdalmai voltak, de megpróbált józan maradni. - A Wonknak nagyasszonyra van szüksége!

- Ha elérkezett az idő és helyreállítottam a rendet, akkor lesz új nagyasszony is. Ha Yimyamnak lesz elég esze, akkor ő lehet az új nagyfőnök. Persze csak ha túléli a Danadorba tett utat. Mert úgy látom Yuryenre nem számíthatok.

- Össze kell hívni a Nagytanácsot! - mondta Yzbatar, s megpróbált felülni.

- Erre száz éve nem volt példa és nem is lesz rá szükség! Nincs válsághelyzet, s én uralkodok a Wonkban! Egy napot kaptok, hogy meggondoljátok a dolgot! Csatlakoztok a Wonkhoz és eltüntetjük innen a szürke yattokat, vagy pedig elpusztultok mind! - Odalépett a két földön fekvőhöz:

- Megalázó dolog így látni titeket, akik hajdan a Mester Gárda legjobbjai voltatok! Máshogy is lehetett volna. Yzmok nagyon jó yatt volt és ezt nem felejtem el nektek! - Arca eltorzult és nem tudott uralkodni magán. Két, szinte láthatatlanul gyors mozdulat után a két fekete yatt holtan terült el a padlón. Yzarr keserűen jegyezte meg: - Pedig meg akartam őket kínozni!

A két harcos dühösen, a dolgozó ijedten nézett rá. Az ajtón ekkor lépett be Yuryen. Rögtön felismerte a helyzetet, de nem hátrált meg.

- Lám-lám, megérkezett a nagyfőnök, aki csalódást okozott nekem - sziszegte Yzarr.

- Tégy amit akarsz! - mondta Yuryen. - Nem fogok védekezni, mert nincs értelme! De ne feledd! A yattok évszázados rendjét nem boríthatod fel. Csak egy módon mentheted meg a népedet: add át a hatalmat és menj el!

- Nem érzed, hogy mennyire nevetséges vagy? - hörögte Yzarr. - Nincs rád tovább szükségem! - ezután előrelendült, s a nagyfőnök meg sem mozdult, hogy védekezzen. Örömtelen gyilkosság volt a fekete yattnak, de megtette. Még visszanézett a három maradék Dongóra: - Holnap várom az üzenetet, különben ti is meghaltok! - aztán eltűnt.

A lázadókra pedig leereszkedett a félelem. Legalábbis a törvényszegők egy részére. Mégis voltak köztük névtelenek, akik nem adták fel a reményt, történjen bármi is. Ők voltak most az egyetlenek, akik vigaszt tudtak nyújtani. A döntéshozást azonban nem kerülhették el. Dönteniük kellett Yzarr mellett, vagy ellen.

A Wonk felett egy sas szárnyalt. Magasan repült, úgyhogy Yzarr nem láthatta. A madár azonban szemmel követte ezt a yattot. Kíváncsi volt, hol fog eltűnni, mert ezen a részen nem fedezett fel bejáratot a Wonkba. Kicsit lejjebb is ereszkedett, hogy minden részletet láthasson.

Yzarr megkereste a rést a sziklán, s ahogy benyúlt és benyomta a követ, a szikla megmozdult. A képződött nyílás éppen elég volt ahhoz, hogy bejusson rajta. Aztán halkan becsukódott mögötte a sziklaajtó. A sas leszállt a közelben levő tölgyfára és elgondolkozott: Ez a yatt túlságosan fürgén mozgott. Ő lesz az a langorbel, akire Nhuúl figyelmeztetett.

XXVIII. fejezet
KROMANHOMAN

Nyugodt éjszaka után a yattok fázósan húzódtak meg a kapu aljában. Megették a reggelijüket, de valahogy nem akarózott nekik belépni a barlangba. Egyedül Yzmún és a két harcos nem teketóriázott. A fekete yatt a lovaghoz fordult:

- Hogyan lehet bejutni?

- Ez nagyon egyszerű - lépett a tettek mezejére a lovag. - Az embereknél az a szokás, hogy ha bekopognak valahova, akkor utána vagy beengedik őket, vagy nem. Próbáljátok ki!

Yzmún ugyan kicsit kételkedett a dologban, s bizalmatlanul figyelte a rá meredő két kőkígyót is, de azért kopogtatott néhányat a kapun. Alig hallatszott az a néhány gyenge ütés, ám a hatalmas ajtószárnyak mégis megmozdultak. Nesztelenül és magától tárult ki a középen megnyíló kapu, amin akár egy óriás is beférhetett volna. Bentről hűvös levegő áradt feléjük, s a társaság lassan belépett a félhomályba. A lovag egy darabig azon tanakodott, hogy mit tegyen a lovával, aztán valamit súgott az állat fülébe, s az elvágtázott.

- Nem kellene mindannyiunknak bemenni - mondta Yimyam. - Szerintem Yuli, Yzatul és Yzaura itt maradhatna. Nagyon nehéz próbák várnak ránk és könnyen mindannyiunk életébe kerülhet.

A két említett fekete yatt összenézett a dolgozóval, Tudták, hogy Yimyamnak igaza van, s ők hárman a leggyengébbek a csapatból, mégis haboztak. Nem szívesen hátráltak volna meg, ám Yzaurában győzött a félelem.

- Akkor én inkább maradok, s azt hiszem ti is jobban teszitek - nézett Yulira és Yzatulra.

- Rendben van - mondta erre a másik fekete. - Valakinek meg kell védenie titeket, ha baj van. - Yulin látszott, hogy megkönnyebbül, s örömmel tartott a két feketével.

- Gyűjtsetek sok ennivalót, mire visszaérünk! - javasolta Yama.

- Ha visszaérünk - tette hozzá Yzmún. A barátok csettintéssel búcsúztak el egymástól, s egyáltalán nem lehettek biztosak benne, hogy találkoznak-e még valaha. Éppen ezért Yama még odasúgta nekik:

- Ha hét nap múlva sem jelentkezünk, ne várjatok tovább!

Egy barlangban voltak, amin azonban látszott, hogy nem magától alakult ki. Falai simák voltak, s jobboldalt egy felirat állt. A földön pár csontváz hevert. Mintha valaki ki akart volna jutni a kapun, de nem sikerült neki.

Ahogy mindannyian beljebb léptek, a kapu bezárult mögöttük. A felirattal szemközti falon fény gyulladt. Olyan világító kő volt, mint amilyent a tündéreknél láttak. Yimyam hangosan olvasni kezdte a harcosok számára érthetetlen, tündérek rúnáival íródott szöveget:

Tíz próbát kell kiállnia,
Annak, ki bátor, s igaz.
S ha megállja a próbát,
Jutalma mégsem lesz nagy.

- Ha Kromanhoman írta a szöveget, akkor nem tarthatja sokra a könyvét.

- Lehet, hogy nem is ér sokat. A népeket könnyű beetetni, csak hogy egy habókos lény jól szórakozzon a szenvedésükön. A titok felfedezése és a kincskeresés az, ami sokak halálát okozza. Ezt egyszerűbben kíváncsiságnak nevezik - jegyezte meg keserűen a lovag. - Nem hinném, hogy az a pár csontváz, ott a kapu mögött nem talált volna jobb nyughelyet magának. Menjünk tovább!

- Annyit azért már tudunk, hogy tíz próba vár ránk - mondta Yimyam.

- A kőzet tele van trinittel. Itt képtelenség varázsolni - jegyezte meg Yama.

- Nekem lehet, bár itt sokkal több energiába kerül, úgyhogy csak végszükség esetén teszem - mondta erre a lovag.

Ahogy beljebb mentek, a barlang mélyén újabb lámpások gyulladtak ki, s a yattok otthonosan érezhették magukat. Kezdett bennük feloldódni a feszültség, s egymás közelségéből is némi bátorságot nyertek. A járat elkanyarodott s zsákutcában ért véget. A rücskössé váló fal végén egy tenyér volt a kőre festve, s fölötte felirat állt:

A tiszta szívű tovább mehet,
A gonoszra halál vár!

- Úgy látom, le leszünk tesztelve - mondta komoran a lovag. - Nekem nem sok esélyem van, s jobb, ha Yama sem próbálkozik a démonaival!

- Akkor álljunk sorba! Talán nekünk sikerül - mondta Yimyam a többieknek. Yzmún egyből mögé állt, aztán Yldózer is, de Yrt egy kicsit várt:

- Nézzük meg, mi történik - javasolta.

Yimyam az emberi tenyérre helyezte négyujjú kezét, s ettől a kő felizzott, jóllehet a nagyfőnök nem érzett semmilyen fájdalmat. A magasban, a barlang tetejében halk surranással kinyílt egy ajtó. A többiekre már nem volt szükség:

- Úgy látom oda kell feljutnunk - mondta a lovag, s nekilátott, hogy felkapaszkodjon a rücskös falon. A nagyobb kiemelkedések éppen alkalmasak voltak arra, hogy beléjük kapaszkodjanak. Mindannyian ügyesek voltak mászásban, s még a lovagot sem akadályozta látszólag nehéz páncélja. Miután felértek az ajtóhoz, visszanéztek a mélybe. Úgy tűnt, egy akadályon túl voltak. Most egy alacsony átjáróban találták magukat, s ahogy továbbmentek, a fal bezárult mögöttük. Nem volt visszaút.

Egy tágas, kavicsokkal borított aljú barlangban találták magukat. Felettük homályba vesző magasság, s előttük is csak egy megmászhatatlannak látszó sziklaszirt. A szikla alatt egy nagy halomban kövek voltak. Yama felfedezett a falon egy feliratot:

A bolond magasra tör, mégis belefullad,
Az okos alázatos, s megfogja a munkát.

- Elgondolkodtató mondás - jegyezte meg a lovag. - Furcsa, de ezek után nem hiszem, hogy ott fent lesz a kijárat. Talán a kövekkel kellene kezdeni valamit.

- Nem látszanak könnyűnek - jegyezte meg Yama.

- Hallok valamit! - figyelmeztette őket Yzmún, s most már ők is hallották a zúgást. Pár pillanat múlva víz permetezett a fejükre a magasból, aztán egyre erősebben ömleni kezdett.

- Ha pár óra alatt megtelik a barlang, mégis csak feljutunk - mondta Yldózer szinte kiabálva, mert a víz olyan nagy zajt csapott. - Lehet, hogy az úszó tudásunk lesz próbára téve.

- Nem hinném! - ordította a lovag. - Kell itt lennie egy másik kijáratnak. Figyeljétek, hogy szivárog-e valamerre a víz!

Erre aztán elindultak, hogy másik utat keressenek.

- *Ha szabad megjegyeznem, akkor ebből az elméletből kimaradt a munka* - hallotta Yama a Gyűrűt.

- *Akkor nézzük meg a köveket, bár nem hinném, hogy el tudnánk mozgatni őket.*

- *A víz alatt minden könnyebb!*

Yama a kőhalomra mászott a lassan bokáig érő vízből. Eleinte nem vett észre semmit, s már ott akarta hagyni a helyet, mikor buborékokat vett észre a fal mellett.

- Gyertek ide! - kiabálta, de a többiek távol voltak és nem hallották. Először Yimyamhoz evickélt, hogy segítséget kérjen tőle. A víz már derékig ért. A nagyfőnök azonnal követte, s elkezdték mozgatni a köveket. Azokat, amik már víz alá kerültek, valóban könnyebb volt megemelni. Csak egy mély levegőt kellett venniük, hogy megragadhassák az aljánál.

A lovag észrevette, hogy mit csinálnak, s a segítségükre indult. Amire odaért, a yattoknak már nyakig ért a víz. A fal mellett levő követ csak hárman bírták megmozdítani. Ahogy a szikla arrébb csúszott, mintha csak a dugót húzták volna ki a kádból. A vizet elnyelte a nyílás, s az örvény hirtelen Yimyamot is magával ragadta. Most már a többiek is feléjük úsztak, úgyhogy Yama a nagyfőnök után vetette magát.

Az áradat nagy lendülettel sodorta magával a csőszerű járatban, ami valamennyire a Wonk vízicsúszdáira emlékeztette. Aztán egyszercsak véget ért a pálya, s ő nagy lendülettel érkezett meg a levegőbe, s végül egy sekély tóba zuhant. Félreúszott, mert hamarosan megérkeztek a többiek is. Yimyam nem messze tőle állt egy köves szigeten. Yama mellé mászott, s csak ott vette észre, hogy a szigetet nem is kövek, hanem csontok borítják. Emberek, brardok, manók, s még kitudja hányféle nép csontjai. Iszonyodva állt a nagyfőnök mellé, s ahogy Yimyam, ő is a lándzsáját vette elő.

A lovag is megdöbbenve mászott melléjük, s mielőtt még mindenki megérkezett volna, a tó távolabbi részén is megmozdult a víz. Hatalmas tömeg emelkedett fel, s ez a szörny pontosan ugyanolyan volt, mint amilyent Yama elintézett a Déli mocsárban. Most azonban nem varázsolhatott. A lény üvöltött egyet, s megindult feléjük. Ahogy közeledett, úgy emelkedett ki egyre jobban a vízből, s úgy mutatta meg féregszerű testét, hatalmas kezeit, méretes hasát. Még a lovag is belátta, hogy nem lesz könnyű ellenfél. Yzmún felzárkózott hozzájuk, előre szegezte lándzsáját, s Yldózer is akkor érkezett a víz sodrával.

A szörny még közelebb jött, s most már vastag lábai is láthatóvá váltak. A lovag elkiáltotta magát:

- Támadjunk! - s erre elkezdett futni. Belegázolt a vízbe, s még mielőtt a lény megfoghatta volna, a vízbe merült, hogy mögötte bukkanjon fel. Ez a merész viselkedés megzavarta a szörnyet, s megállt. A lovag azonban felemelkedett a derékig érő vízben, meglendítette kardját, s a lény lábára vágott vele. Az erős és éles penge átvágta a bőrt, a húst és az izmokat, s csak a csontban akadt meg. A lény felüvöltött fájdalmában, de akkor már a yattok is támadásba lendültek. A szörny kínjában lerogyott, s a yattok csak erre vártak. Lándzsájukat mélyen a széles mellkasba dőfték. Hiába csapott most már közéjük, nem volt számára kegyelem. Méretes karjaival hatalmasakat ütött a yattokra, s azok az ütésektől messze repültek ugyan, de mivel a vízbe estek, nem történt semmi bajuk. A lovag már a térdelő lény hátán volt, s mire a kínlódó szörny észbe kapott, koponyájába kapta a kegyelemdöfést. Szerencsére nem volt senki

alatta, mert a tonnás test összelapította volna.

Csönd lett. Már a barlangba beömlő víz csobogása is alábbhagyott. Összegyűltek a lény teteme mellett, fújtatva és vizesen.

- Már csak hét van vissza - mondta Yama.

- Hát ez nem volt könnyű - folytatta Yimyam. - Remélem nem nehezednek a próbák, mert ez már határeset volt.

- Nézzük meg, merre tovább! - javasolta a lovag.

Kis keresgélés után a tó túlsó partján találtak egy száraz részt, ahonnan egy hasadék nyílt. Nem volt túl csábító, de kénytelenek voltak hason csúszva bemászni. Yzmún ment elöl, s hamarosan hátra kiáltott:

- Elágazik! Ha nincs szerencsénk, akkor ez egy útvesztő!

- Mindenki másfelé menjen tovább, s ha zsákutcába ér, jelölje meg kereszttel azt a járatot! - kiáltotta előre Yimyam. Így is tettek, s ahogy beljebb csúsztak ebbe a szűk barlangrendszerbe, egyre jobban szét kellett válniuk. Végül már Yama is egyedül csúszott előre. Csak a Gyűrű volt a társasága.

- *Kis híja volt, hogy ismét gazdát cserélsz!*

- *Inkább maradnék ha lehet. Kíváncsi vagyok a Titkok Könyvére, már amennyire egy magamfajta Gyűrű kíváncsi lehet. Egyszóval jó lenne, ha vigyáznál magadra!*

- *Ez zsákutca. Most visszatolatok. Itt megjelölöm egy kereszttel és amarra kúszok tovább.*

A következő pillanatban megnyílt alatta a járat. Mintha csak egy csapóajtóra került volna. Ismét egy csúszdában találta magát, de most nem sokáig csúszott. Egy végtelennek tűnő barlangba röppent ki, s önkéntelenül is elkiáltotta magát. Zuhanni kezdett, de felfogta egy háló. Ragadós volt. Megpróbálta előrántani a lándzsáját, hogy kiszabadítsa magát. A háló végén most vette észre a fej nagyságú pókot. Aztán még egyet és még egyet. Volt belőlük vagy egy tucat ezen a hálón, aztán ahogy forgolódott, látta, hogy alatta újabb hálók feszülnek újabb pókokkal.

Végül a lándzsával sikerült szabaddá tennie magát, s miután kettévágott egy rusnya jószágot, egy hálóval lejjebb zuhant. Itt ismét fennakadt, de még mielőtt a pókok túl közel értek volna hozzá, ismét kiszabadult. Már mindene ragadt a nyúlós pókfonadéktól, s ismét csak egy pókhálóba keveredett. De nem adta fel. Fegyverét egyre nehezebben forgatta, de most ismét kiszabadult, s mivel a következő hálóba függőlegesen zuhant be, az nem bírta megtartani és tovább zuhant. Most már a lendület vitte át még további két hálón, s csak utána ért földet. Szerencsére a hátára esett, s nem szikla volt alatta, hanem puha homok. Ha sziklára esik, s a hálók nem lassítják le a zuhanását, már biztosan nem él.

Feje fölött a pókok elkezdték rendbe hozni hálóikat, várva a következő áldozatot. Yama tanakodott magában, hogy várjon-e, vagy menjen tovább. Egy darabig várt aztán úrrá lett rajta a kíváncsiság. Bár csak körül akart nézni, egyszer csak azon vette észre magát, hogy egy barlangban van, s mögötte döngve csapódik le egy ajtó. Már nem mehetett vissza, hogy segítsen a társain.

- *Akkor már csak előre mehetek.*

- *Légy óvatos* - figyelmeztette a Gyűrű, de erre nem volt szükség. Az egyedülléttől Yama elkezdett félni, s csak nagyon lassan haladt tovább. Végül egy tágasabb barlangba ért ki, de egy szakadék állta az útját. Ahogy jobban körülnézett, gyenge köteleket látott, amik átíveltek a mélység fölött. Ledobott egy kavicsot, mert nem látott el a szakadék aljáig, s csak percek múlva hallotta meg a halk csobbanást.

- *Csak a kötélen juthatsz át!* - mondta a Gyűrű. - *Ha lehet, inkább várjunk meg valakit!*

- *Igazad van* - gondolta Yama, s letelepedett a fal mellé. Ám azzal nem volt tisztában, hogy Kromanhoman a labirintust azért készíttette, hogy a csoportban érkezőket szétválassza. Minden hosszabb zsákutca más-más pókverembe vezetett, s a szakadék más részéhez juttatta el a túlélőt.

Így hát, bár Yama több íven keresztül várt, s közben némi élelmet is elfogyasztott, nem járt szerencsével. Ahogy megvizsgálta a környéket, néhány páncélos emberi csontvázra, s újabb feliratra lelt:

Továbbjut a bátor,
Éhen hal a gyáva.

Valóban ez volt a két lehetőség. Megpróbál átjutni az egyik kötélen, vagy itt vár még napokig és éhen, szomjan hal. De mi lehet a többiekkel? Sehogy sem hagyta nyugodni ez a kérdés. Visszament a bezárt ajtóig, dörömbölt rajta, de hiába. Itt hőmoszatok sem voltak, hogy érzékelhette volna az időt. Csak a falon levő világítótestek adtak némi fényt, de ezeknek az ereje nem változott az idő múlásával.

Ismét leült és gondolkodott. Örült neki, hogy legalább a barátai odakint maradtak. Itt hiába van varázsereje és úgy tűnik hiába tanult annyi mindent Yzerattól. Az útja lehet, hogy véget ért. Pedig még nem akart meghalni. Annyi mindenre használhatta volna az erejét... Álomba szenderült.

A hét alak még mindig rémülten figyelte az oltár fölött lebegő *Fényt. Yama most vette észre, hogy az oltár mellett egy fehér köpenyes ember fekszik kábán. A Fény most felé közeledett. Felemelte az embert, s Yamával együtt magával vitte. A férfi közben magához tért, s tátott szájjal, némán figyelte mi történik. Hosszú utat tettek meg, míg elérkeztek egy hegyhez. Valahogy olyan ismerős volt, de Yama hirtelen nem tudta, hol vannak. Aztán egy barlangban álltak meg, s a Fény lágyan az emberhez szólt:*

- Fogd ezt a könyvet, s írd bele, amit üzenek!

Yama most már tudta, hogy hol vannak.

Arra riadt fel, hogy korog a gyomra. Tudta, hogy muszáj továbbmennie. Kipróbálta az összes kötelet, de a legtöbb már egy kis rántástól elszakadt. Végül a két maradék közül belekapaszkodott az egyikbe, s amilyen gyorsan csak tudott, elkezdett mászni. Aztán már csak a pattanó hangot hallotta, s elkezdett zuhanni. Kínjában varázsolt volna, ha tudott volna, ám így csak nagyot kiáltva zuhant a mélység felé - bele egy rugalmas hálóba. Percekig mozdulatlanul hevert, várva, hogy ismét pókok rontsanak rá, ám ezúttal Kromanhoman nem űzött vele ilyen gonosz tréfát.

A hálóról egy barlangba tudott kikapaszkodni. Meleg levegő ütötte meg az arcát. Leült a földre és megvárta, míg alábbhagy a szívverése, s elmúlik a halálfélelme.

- *Mégis csak ez volt a helyes út, pedig ismét azt hittem, hogy gazda nélkül maradsz.*

- *Nincs könnyű dolgod gazdám!* - fejezte ki részvétét a Gyűrű, de mást valóban nem tehetett.

Ahogy továbbmentek, Yama a falon ismét feliratot talált:

Hőségben a hideg fej,
Méregben a tiszta agy,
Ha ügyes vagy, el nem hagy.

- *Nem túl biztató* - gondolta a fiú, s lassan tovább ment. A barlang levegője és fala is kezdett felmelegedni. A járatot itt már ismét lámpások világították meg. Ahogy lejjebb mentek, a levegővétel is egyre nehezebb lett. Elágazáshoz ért, amin nyíl mutatott balra, s ő most kábán a nyíl irányába indult tovább. Ismét újabb és újabb elágazásokhoz ért, s mindig a nyilakat követte. Ám a levegővétel egyre nehezebb lett. Tagjai elnehezedtek, s miután megbotlott valamiben, már nem tudott felkelni. Még tompán hallotta, hogy a Gyűrű ébresztgeti, aztán álomba merült.

Yzmún sietett a járatok kusza szövevényében, s bízott benne, hogy jól teszi, ha a nyilakat követi. A levegővétel egyre nehezebb lett. Egyszer csak egy másik yattot pillantott meg maga előtt, amint a földre hajol. Yrt volt az. Éppen kiáltani akart neki, mikor a harcos felállt, s tovább szaladt. Yzmún felismerte a földön fekvő Yamát. Fölé hajolt, s meghallgatta a szívverését. Bár gyengén, de még vert.

Egy barlangban volt. Előtte egy aranyhajú Yatt ült egy széken. Yimyam lépett be és térdet hajtott az aranyhajú előtt:

- Hivattál Yamaying nagyúr!

- Elfogtátok Yzatult?

- Igen uram.

- Hozassátok elém!

- Az ajtón egy feldúlt fekete yattot vonszolt be két Mester Gárda tag.

- A barátom voltál, mégis ellenszegültél a parancsomnak!

- A barátok nem parancsolnak, csak kérnek - válaszolta Yzatul. Jóval idősebb volt, mint most, s Yama ekkor értette meg, hogy a jövőt látja. Egy lehetséges jövőt. Álomképe mérgesen csattant fel:

- Tisztában vagy a hatalmammal! A varázserőm nem játékszer, hogy szórakozzak vele!

- Össze kellett volna hívnod a Nagytanácsot! - mondta mérgesen a fekete. - Visszaélsz a hatalmaddal és már barátaid sincsenek! Yzaurát is csak kémnek használtad!

- Elég ebből! - kiáltott fel. - Vigyétek a bányába!

Yama szeretett volna odamenni és megállítani önmagát, de nem volt képes. Az álom elmosódott. Valaki erősen rázta és a nevén szólította.

Kinyitotta a szemét, s Yzmúnt látta maga előtt.

- Szedd össze magad, mert itt én sem bírom sokáig! - felsegítette Yamát, majd alákarolt, s így együtt botorkáltak tovább. Az út innen fölfelé vezetett. Hamarosan jobb lett a levegő, de Yama még mindig szédült. Megálltak pihenni. Yrt jött velük szembe a barlangban kezében a

fegyverével. Yama már éppen meg akarta kérdezni, hogy miért jön visszafelé, amikor Yzmún is fegyvert rántott, s szembe fordult a harcossal.

- Miért hagytad ott Yamát? - vonta felelősségre Yrtet.

- Balga vagy, hogy elhoztad! - szólt rá mérgesen a harcos. - Yamának itt kellett volna pusztulnia. Yzarr azzal bízott meg, hogyha mégis túlélné valahogy, akkor én tegyek róla, hogy ne térhessen vissza!

- Áruló! - kiáltotta Yzmún és előre lendült.

- Azt hiszed elbánhatsz egy tapasztalt harcossal? Te még csak taknyos tanítvány vagy! - Yzmún erre már nem felelt a lándzsák összecsaptak. A fekete yatt még kicsit kába volt a gázoktól, s sokkal fáradtabbnak is tűnt, mint a harcos. Yrt egyre jobban sarokba szorította, s Yzmún támadásból védekezésbe váltott át.

- Itt pusztultok mind a ketten, s én hazaviszem a Tudás Könyvét! - mondta a harcos, hogy még jobban dühítse őket. - Már a kígyónak végeznie kellett volna Yamával Hadd Lamúrban!

Yama feltápászkodott. Elkeseredett harag tört fel benne. Elővette a csillagtőrét, amit még Hrúmtól, a mumutól kapott, s bár még bizonytalan volt, s nem szerette volna Yzmúnt megsebesíteni, teljes erejéből a harcos felé dobta. A csillagtőr csak egy kicsit ment mellé, de így is megvágta Yrt nyakát. A harcos erre felordított, s ez a szünet elég volt a feketének, hogy végezzen vele. Yrt nagyot kiáltott, ahogy átdöfte a lándzsa, majd holtan roskadt össze. A szúrás pontosan a szívénél érte.

- Megmentetted az életemet! - lihegte Yama.

- Úgy tűnik, te is az enyémet - mosolyodott el a fekete yatt, s ezt a gesztust igazán ritkán lehetett nála látni. Jobb, ha tovább megyünk! Kíváncsi vagyok, mi vár még ránk.

Yama megpróbálta összeszedni magát. Támolyogva követte a feketét, s a kanyarból még visszanézett a harcos holttestére: ő volt tehát az áruló. Most csak keserűséget érzett, haragot nem.

A járat ismét fölfelé ment, majd egyenes lett, s több kisebb barlang nyílott belőle. Feliratot sehol sem láttak, de valahogy az egyenes út tűnt a legjobbnak. Az oldalsó barlangokban trinit tallérok hevertek nagy halomban, vagy fegyverek, drágakövek csalogatták őket. Ez azonban a yattokat egyáltalán nem vonzotta, tisztában voltak vele, hogy ezek csak csapdák.

Végül kiértek egy tágasabb barlangrészbe, melybe fentről, a magasból besütött a napfény. A barlangban egy hatalmas fekete sárkány pihent. Észrevették a túloldalon a nyílást, s tudták, hogy csak úgy juthatnak oda, hogyha megkerülik a sárkányt. Ha felébresztik, végük van. Halkan, óvatosan indultak neki. Közben végig az óriási bestiát figyelték, mely egyenletesen vette a levegőt. Aztán amint közelebb értek a kijárathoz, futásnak eredtek. Yama ugyan megbotlott, de gyorsan bukfencezett egyet, s ismét rohant tovább. A sárkány felmordult, s felemelte a fejét. Már csak eltűnni látta őket a nyílásban. A yattok pedig futtukban érezték a mögöttük felcsapó lángokat.

Zihálva roskadtak le a barlang aljában, s ismét egymásra mosolyogtak. Yama az út alatt úgy érezte, hogy a fekete yatt teljesen távol áll tőle, de most kezdte ismét megkedvelni. Egy csapat voltak. Éhesen és fáradtan indultak tovább.

- Már nem sok van vissza! - mondta Yama.

- Az utolsó is könnyen lehet a végzetünk - figyelmeztette Yzmún.

- Itt egy felirat - nézett a falba rótt rúnákra a fiú.

Elbukik a mohó,
Meghal, aki lép,
Ki közelembe jön,
Azt eléri a vég!

- Azt javaslom, ne menjünk a közelébe! - mondta komoran a fekete.

- Hát repülni akkor sem tudunk - felelte erre Yama, s óvatosan mentek tovább. Megpróbáltak minden zaj nélkül lépegetni. Hamarosan véget ért a járat, s mögöttük nagy robajjal bezárult egy kapu.

- Ennyit a csöndes érkezésről! - jegyezte meg gúnyosan Yama. - Most már csak reménykedhetünk, hogy nem valami szörnnyel van dolgunk.

- Ez egy rejtvény! - állt meg Yzmún. - Ne lépj tovább!

Yama körülnézett, s látta, hogy egy nagy és díszes csarnokban vannak. A hely ugyan gyengén volt kivilágítva, de így is jól ki lehetett venni a díszes oszlopokat, s a színes festményeket a falon. Szemben velük, egy talapzaton egy könyv feküdt. Aztán a fejük fölé néztek, s ekkor pillantották meg a magasból lecsüngő köteleket. Yzmún felfelé mutatott.

- Csak arra mehetünk. A függeszkedés nem lépés, ha nem tévedek!

- Akkor lebegjünk a könyv felé! - javasolta Yama, s felugrott, hogy elkapja az egyik kötelet. Egymás mögött, kötélről kötélre lendülve jutottak tovább, egészen az utolsó kötélig, ami alig egy méterre a könyvtől volt felfüggesztve. Elég magasan volt ahhoz, hogy ha leugranak, akár a lábukat is törjék, de nem volt más választásuk. Nagyot huppantak a földön, s csak reménykedhettek benne, hogy semmijük nem törik el, s a talaj sem fog beszakadni alattuk. De nem történt semmi.

Végre ott álltak a Könyvvel szemben. Vastag, bőrrel kötött könyv volt, s egyáltalán nem volt poros. Mintha valaki rendszeresen megtisztította volna. Megfelejtkeztek mindenről, s áhítattal emelték fel. Felnyitották, s megdöbbenve látták, hogy a könyv üres.

- Mi ez? - kérdezte gyanakodva Yama, s kérdőn nézett Yzmúnra. A fekete szintén tanácstalannak tűnt.

- Ez nem lehet a Tudás Könyve, ha teljesen üres! - fortyant fel Yzmún is. Még egyszer kinyitották, s ekkor vették észre, hogy az első két lapon mégis van valami írás:

A szeretet türelmes,
A szeretet jóságos,
Nem féltékeny, nem kérkedik,
Nem fuvalkodik fel, nem nagyravágyó,
Nem keresi a magáét, nem gerjed haragra,
Nem gondol rosszra, nem örül a gonoszságnak,
De együtt örül az igazsággal;
Mindent eltűr, mindent elhisz, mindent remél, mindent elvisel.
A szeretet soha meg nem szűnik.

- Mi ez? - fortyant fel Yama. - Ezért utaztunk ide minden veszélyen keresztül és ezért vállaltuk a tíz próba minden veszélyét? Majdnem itt hagytuk a fogunkat ezért a nevetséges pár sorért!

- Van itt még valami! - mondta Yzarr. - Itt a következő oldalon.

Rám bízták, hogy helyezzem el itt ezt a könyvet, még mielőtt a Homály elborítja Gendort. Csak azt kötötték a lelkemre, hogy gonosz kézbe ne kerüljön. Ezért találtam ki a tíz feladatot. Amikor valaki olvassa e sorokat, én már régen nem élek. A barlangot elmés szerkezetek tartják karban, s élő lény számára csak egy kiút van innen.

Aki a tudást keresi, annak a Feneketlen kút mutatja meg az igazságot. A tudás azonban csak a kíváncsiságot enyhíti, boldoggá nem tesz!

Crom An Homan

- Kromanhoman! Micsoda egy őrült! - mordult fel Yama, ám ekkor zajt hallottak. Abból az irányból jött, amerről érkeztek. Úgy tűnt, ismét kinyílt a kapu, amin a sárkánytól errefelé jöttek.

- Remélem nem arra kell visszamennünk! - jegyezte meg Yzmún, de akkor már feltűnt nekik, hogy három alak közeledik.

- Ne gyertek közelebb! - kiáltotta Yama, mikor észrevette, hogy Yimyam, Yldózer és a lovag az. A harcos azonban nagyon megörült nekik, s hiába kiabáltak, úgy megindult, hogy beleszaladt a terem csapdáiba. A lovag még utána kapott, de már későn. Ahogy Yldózer letette a lábát, nyilak vágódtak ki a falból, s a harcos elterült a földön.

Yamában olyan harag és elkeseredettség gyűlt össze, hogy térdre esett, s öklével verni kezdte a földet. Kis híján eszét vesztette, s megindult a lovag felé. Yzmúnnak kellett visszatartania.

- Átkozottak! - kiabálta Yama. - Szélhámosság az egész! - szeme egészen sötét volt a belül dúló lelki viharok miatt.

A lovag azonban nem hagyta ennyiben. Minden erejét összeszedte, s a harcos teste felizzott, majd épségben jelent meg ismét a férfi mellett. Egy pillanat alatt begyógyult minden sebe. Csodálkozva nézett maga elé. A lovag kicsit zihált, s látszott rajta, hogy teljesen kimerült a varázslástól.

- Menjetek! Én is jövök mindjárt!

A Yldózer és Yimyam gyorsan melléjük értek, s miután a nagyfőnök felolvasta a könyv sorait, megértették, hogy Yama miért olyan elkeseredett. Bár a fiú nagyon megörült Yldózer gyógyulásának, még mindig sötétzöld volt a szeme.

- De hát miért csinálta ezt? - kérdezte Yama. - És még képes a szeretetről írni? Hányan haltak meg, akik a Könyvet akarták megszerezni?!

- A legtöbben kincsvadászok, vagy hírnévre vágyók voltak - jegyezte meg a lovag fáradt hangon. Éppen ekkor ért oda hozzájuk. - Talán mi vagyunk az elsők, akik nem kincsre vágytunk. És ne feledd a feliratot a bejáratnál. Azt kaptuk, ami oda volt írva! - Aztán szigorúan Yamára nézett. - Vagy te nem így gondolod? Te tudást kerestél, ami tovább növelhette volna a hatalmadat?

Yamát tőrként érték ezek a szavak.

- Mi hasznát vesszük ennek a maszlagnak? Ki az, aki ezt megérti? Teljesen értelmetlen zagyvaság az egész! Mi az, hogy mindent elhisz, meg mindent elvisel? Ki az a szerencsétlen, aki minden hazugságot elhisz és minden szenvedést elvisel?

- Például te - mosolyodott el gyöngéden a lovag. - Elhitted magadnak, hogy valami nagy tudást fogsz itt találni, s most nem vagy képes elviselni, hogy becsaptad magad! - hangja felerősödött és szigorú lett. - Egyedül te csaptad be magad! Soha senki nem mondott biztosat erről a helyről! Mindenki csak találgatott! Valójában te további hatalomra vágytál, nem igaz?

Yama a földön térdelve maradt, de nem szólt. A lovag hagyta, hadd gondolkodjon. Yzmún és Yimyam megértette, amit mondott, s komoran néztek a fiúra. Aztán a nagyfőnök eszmélt elsőnek:

- Tudtok valamit Yrtről?

- Meghalt - közölte szárazon Yzmún, s szerencsére senki nem firtatta, hogy hogyan.

- Keressük meg a kijáratot! - javasolta a lovag.

- Előbb felírom a szöveget - közölte a fekete yatt, s elővett egy bőruszt.

- És még magunkkal se vigyük? - szólalt meg most Yama. Hangjában már alig volt nyoma a haragnak. A lovag már tudta: megértette.

- Minek vinnénk el? - kérdezte Yzmún. - Biztosan akad még olyan bolond, aki ide akar jönni, hogy megnézhesse!

- Ebben igazad lehet - állt fel Yama, s most egy halvány mosoly futott át az arcán. A lovag szemébe nézett: - Köszönöm!

Az csak elmosolyodott, és elindult, hogy megkeresse a kijáratot. Úgy érezte, egy egész tehenet fel tudna falni, s egy forrást ki tudna szárítani.

XXIX. fejezet
KESERŰ OTTHON - ÉDES OTTHON

Yzaura a lenyugvó napot figyelte. Ahogy múlt az idő, egyre jobban elcsüggedtek.

- Már biztosan mind meghaltak - aggodalmaskodott.

- Jaj! Ne gyere már megint ezzel a rossz szöveggel! - szólt rá Yzatul. - Ha nem maradok itt, Yulit minden bizonnyal a sírba vitted volna!

- Még van két napunk - biztatta a dolgozó is.

Tüzet gyújtottak hát, hogy ne fázzanak, s nekikészültek az éjszakának. Most is Yzaura kezdte az őrséget. Ahogy fölnézett egy hatalmas tömeget látott meg a feje fölött, s ettől majdnem elájult.

- Végünk van! Egy sárkány! - nyögte, s a szörnyeteg egyenesen feléjük igyekezett. Ha félelmükben nem vetik magukat a földre, láthatták volna, hogy a sárkány hátán négy yatt integet. A föld nagyot dobbant, ahogy a bestia földet ért.

- Mondtam, hogy nem jó ötlet, ha sárkánnyá változol! - mondta Yama. - Még a végén ijedtükben fognak szörnyet halni.

Yzatul ekkor nézett csak fel és örömében továbbra is sötét maradt a szeme. Olyannyira megörültek egymásnak, hogy most mindannyian összeölelkeztek. Csak Yzmún maradt ki ebből a szeretet túláradásból, de az ő arcára is mosoly ült ki.

- Na felszállás! - mordult a sárkány. - Indulunk haza!

A Nap második ívében egy fekete sárkány landolt a Wonk nyugati részén. A szürke yatt megfigyelők ijedten figyelték a távolból a hatalmas jószágot, s csodálkozva látták, hogy annak hátáról yattok kászálódnak le. Egy perc múlva a sárkány már nem volt sehol, mintha a föld nyelte volna el.

A lovag igen fáradtnak tűnt. Nem is csoda, hiszen egész éjjel repült, s már akkor sem volt friss, amikor elindult.

- Köszönünk mindent - mondta Yama és Yimyam.

- Egy valamit hadd kérjek cserébe - mondta a lovag, s a Yama kezén levő Gyűrűre nézett. A fiúnak ekkor villant eszébe a tündér varázslónak tett ígérete.

- Ezt Delan Moiának ígértem, cserébe, hogy megmentette az életemet.

- Nocsak! - csodálkozott el a lovag. - Mi szüksége van neki egy Informátorgyűrűre? No de ha így van, akkor is tudok segíteni. Nekem elég, ha a Gyűrű addig van nálam, amíg eljuttatom Moiának.

- *Viszlát!* - gondolta Yama, s most egy kicsit szégyellte magát, amiért erről nem beszélt a barátainak. Nem is értette, miért féltette ennyire ezt a dolgot. Pontosabban most, a Danadorbeli álmai után már kezdte érteni.

- *Örülök, hogy együtt voltunk* - felelte a Gyűrű - *Sok új információval lettem gazdagabb!*

Yama kikapcsolta és lehúzta az ujjáról. A lovag azonban nem vette fel, hanem elrakta.

- Mennem kell! Sok szerencsét barátaim! - mondta a lovag, s elindult lefelé.

- Szívesen vendégül látunk - mondta neki Yimyam.

- Köszönöm! Talán majd máskor még lesz rá alkalom felelte a lovag és csettintett egyet.

- Ki vagy te? - kérdezte Yama, mielőtt elköszönt volna.

- Egy mágus, akinek sötét titkai vannak - vonta össze játékosan a szemöldökét a Denevér lovag. - Én inkább a helyedben azt szeretném megtudni, hogy Te ki vagy? Ez sokkal fontosabb kérdés!

- Viszlát lovag! - a yattok csettintettek búcsúzóul majd elindultak a barlang felé.

A krekkeken kívül nem találtak senkit.

- Hol vannak a yattok? - kérdezte aggódva Yimyam az egyik krekk vadászt.

- Elmentekkkr. Mindkkrr.

- Hova? - kérdezték szinte egyszerre Yamával.

- Hátkr a Wonkkkrba.

Yama hirtelen arra gondolt, hogy eredményre jutottak Yzerat tárgyalásai és végre újra egyesült a nép, ám Yimyam arca komor maradt.

- Ez rosszat jelent. Nagyon rosszat! - Yama szívébe is aggodalom költözött. Nem hitte, hogy Yzeratot, vagy Yzbatart arra lehetett volna kényszeríteni, hogy Yzarr vezetése alatt visszatérjenek.

- Hátha legyőzték Yzarrt!

- Az képtelenség! - legyintett Yimyam. - Meg kell tudnunk, hogy mi történt!

- Keressük meg a szürkéket! - javasolta Yzmún.

Csak egy pici pók. Ekkora állat fért be azon a résen, ami a Wonkba vezető titkos ajtón volt. Aztán odabent denevérré változott. Így mégis csak jobban látott a sötétben. Egy hőmoszatokkal borított folyosóhoz ért. Itt végre látott valamit, úgyhogy jobbnak látta, ha visszaváltozik pókká. Így mégsem volt olyan feltűnő. Csak a gyomra ne háborgott volna annyira. Még így is úgy érezte, hogy hánynia kell, de most már végre tudta, hogy miért.

A szürke nagyasszony kedves volt, s Yamára ismét nagyon jó benyomást tett. A hírek viszont, amiket megtudtak, igen elkeserítették őket.

- Úgy tudom, hogy a lázadók vezetőit, köztük egy nagyfőnököt is kivégeztek - mondta az úrnő.

- Yuryen meghalt? - hitetlenkedett Yimyam, de tudta, hogy ez egyáltalán nem képtelenség.

- És Yzerat, meg Yzbatar is!? - kiáltott fel Yama. - Ezért felelni fog az átkozott!

- Holnap meg fognak minket támadni - mondta elcsukló hangon a nagyasszony. - Nincs esélyünk vele szemben. Olyan könnyen jutott be ide és úgy mészárolta le a yattokat, hogy magam sem hittem volna, ha nem látom!

- Yzarr! Az átkozott! - sziszegte Yama. - Csak én tudok vele végezni! Nincs más lehetőség!

- Ne legyél ostoba! - szólt rá Yimyam, de Yama teste akkor már felizzott. Úgy érezte, tudja mit kell tennie, pedig fáradt és dühös volt. Nem túl jó indulás egy ilyen fontos csata előtt.

A Tan ösvényen bukkant fel, mert innen már ismerte a járást. Sejtette, hogy Yzarrt a Nagyasszony helyén, a Cseppkövek Csarnokában fogja találni. Azon a helyen nincs trinit, úgyhogy könnyen oda juthat, ám ekkor egy yatt dolgozó lépett elé.

- Már vártalak, Yama!

- Vártál? - csodálkozott el a fiú.

- Most jött el az idő - mondta a yatt.

- Ki vagy te? - kérdezte Yama, bár sejtette, hogy miről van szó.

- Tudod, hogy ki vagyok, s azt is tudod, hogy miért vagyok itt. Azért jöttem, hogy megmentsem az életedet. Csak úgy nézhetsz szembe Yzarral, hogy nincs varázserőd! Ha nem így teszel, meghalsz, s a Wonknak is vége!

- Mit beszélsz? Hogyan győzhetném le Yzarrt a varázserőm nélkül? Ez képtelenség!

A yatt először nem válaszolt. Az arcára kiült a szomorúság:

- Mégis hiába volt minden? - kérdezte hangosan, s Yama tudta, hogy nem hozzá beszél. A dolgozó elindult, Yamának pedig remegni kezdett mindene, kavargott benne a düh és a kétségbeesés, s mégis érezte, hogy a dolgozónak igaza van. Még a lovag is meg akart szabadulni a tudásától, s számára sem jött el az idő. De neki itt az alkalom. Döntenie kell! Megjelent előtte a Danadorbeli szörnyű álom, ahogy uralkodott a yattokon. Ugyanolyan volt, mint Yzarr.

- Várj! - kiáltotta. - Rendben van! Szabadíts meg!

- Elfogtunk egy behatolót! - közölte Yzman, a Mester Gárda parancsnoka.

- Vezessétek elém! És hivatom Yarakurtot is!

Egy fiatal, zöldhajú yattot hoztak be Yzarr elé, aki éppen a Cseppkövek Csarnokában trónolt. Úgy érezte, ez az a hely, ami mindig is megillette. Öntelten ült bőrszékében, s tudta, hogy a másnapra kitűzött csata után végre megszabadul a szürkéktől és teljes lesz az uralma a Wonkban. Mikor a fiú közelebb ért, akkor ismerte csak fel:

- Yama? Mi szükséged megint arra, hogy zöldre fesd a hajad? Gondolod, hogy akkor magad mellé állíthatod a harcosaimat? - szeme mérgesen villant, s látszott rajta, hogy ugrásra kész. A fiú hallgatott. Most már nem ő irányította az eseményeket. Hagyta, hogy azok történjenek a maguk rendje szerint. Dühösnek kellett volna lennie, de csak sajnálatot érzett ez iránt a szörnyeteg iránt.

- Szóval visszajöttél a Danadorból? - kérdezte, s ettől a felismeréstől maga is megrettent. Félelem ült ki a szemébe. Idegei pattanásig feszültek, s várta, hogy mikor kezdődik el a küzdelem. - Hogy fogtátok el? - kérdezte a két Mester Gárda tagot, akik bekísérték.

- Az ide vezető csúszda felé ment éppen, amikor elfogtuk. Nem ellenkezett - felelte az egyik fekete yatt.

- És nem volt nála fegyver? - csodálkozott Yzarr.

- Volt, de önként ide adta. Azt mondta vezessük hozzád!

- Mi ez a színjáték? - fordult most Yamához. - Mire készülsz? - hangja veszített fölényességéből, s látszott rajta, hogy bizonytalan. Játszik. Megpróbálja kifürkészni az ellenfelét. Csak azt nem látja, hogy valójában nincs ellenfele. Yama ezen elmosolyodott, s Yzarr ezt félreértette.

- Tudom, hogy térvarázsló vagy, de ne hidd, hogy kifoghatsz rajtam! - hangja dühös lett. Nekilendült és egy ugrással Yama mellett termett. Nagyot ütött a gyomrára, s a fiú ettől kétrét görnyedt.

- Megszereztétek a Könyvet? Hogyhogy nem támadsz vagy védekezel? - kérdezte most már kiabálva a Nagymester.

- A halált nem én hozom el neked - mondta Yama, s megpróbált feltápászkodni. Yzarr ismét támadott, de szándékosan nem ütött túl nagyot. Még szeretett volna egypár dolgot megtudni. Megragadta a földön fekvő fiú haját és megvizsgálta. Ekkor döbbent csak rá a változásra.

- Ez nem festett haj! Csak nem hagytad ott a varázserődet a Danadorban? - gúnyos nevetésben tört ki. Yamának fájt a hasa és a mellkasa, de még mindig nem volt mérges.

- Beszélj, vagy meghalsz! - kiáltott rá türelmét vesztve Yzarr. Yama tudta, hogy fél és bizonytalan. A Nagymester nem értett még mindig semmit.

- Mi van a többiekkel? Hol vannak?

- Hát jobb helyen, mit én - nyögte Yama, ám erre a válaszra ismét csak ütleget kapott. Aztán ahogy Yzarr kezdte felfogni, hogy a fiú nem ellenség többé, s hogy valóban nem tud ártani neki, fölényes és lenéző lett.

- Lám a nagy varázsló, aki megosztotta a népemet, most itt csúszik előttem a földön! Milyen megalázó!

Ekkor Yarakurt lépett be.

- Hivattál? - Yama örömmel hallotta ennek a yattnak a hangját. A harcmesterben még sosem csalódott.

- A holnapi támadást te vezeted - közölte vele Yzarr. Yarakurt ekkor vette csak észre Yamát. A Nagymester elbüszkélkedett neki legújabb zsákmányával. - Látod, még Yama is behódolt nekem!

- Valamit el kell mondanom, amit megtudtam! - mondta most a fiú, kihasználva, hogy egy olyan yatt van a közelében, akit kedvel. - A szürkék ugyanaz a nép, mint mi! Nem kell új nagyasszonyt hozatni. Igaz, hogy más a színük, mégis egy nép vagyunk velük. Ezt egészen biztosan tudom!

- Micsoda őrültség! - kiáltott fel Yzarr. - Ne reméld, hogy ezt elhisszük! S még ha igazat is mondasz, akkor is pusztulniuk kell!

- Nem ölhetsz meg mindenkit Yzarr! - figyelmeztette Yama, s látta, hogy Yarakurt mélységesen egyetért vele.

- Azt csinálok, amit akarok! - kiáltotta erre a Nagymester. - Senki nem szabhatja meg, hogy mit teszek! Te akarsz nekem tanácsot adni? Most már varázserőd sincs! Nem vagy több, mint egy siheder, akiből nagyfőnök lehetett volna! - s hogy bizonyítsa szavait Yamába rúgott egyet. A fiú pár métert repült, de szerencsére nem lett nagyobb baja. Yzeratnak hála fel volt készülve az ilyen dolgokra.

Yarakurt csodálkozva nézett Yamára, s látta, hogy Yzarr igazat mond.

- Te egy védtelen gyereket bántasz? - hördült fel. - Egyébként én sem értek egyet azzal, hogy megtámadjuk a szürkéket! Most már nagyfőnökük sincs...

- Ne okozz te is csalódást nekem! - mordult fel Yzarr. - Hát már senkiben sem bízhatok meg? - ekkor a háta mögött egy goblin jelent meg, s egy tűt nyomott Yzarr nyakába. Aztán a goblin ahogy jött, úgy el is tűnt. Yzarr a nyakához kapott, felhördült.

- Mi ez? - hagyta el egy kétségbeesett kiáltás a torkát. - Miféle trükk ez?! - hangja hörgésbe fulladt és a földre rogyott. Forgott előtte a világ, de senki sem mozdult, hogy segítsen neki. Csak nézték, hogy a diktátor hogyan vergődik a földön, majd végül rángatózva, nagy fájdalmak között meghalt.

- Mi volt ez? - kérdezte meghökkenve Yarakurt.

- Yzarrt tényleg utol érte a végzete - szögezte le csodálkozva Yama, majd a harcmesterhez fordult: - Össze kell hívnunk a Nagytanácsot! Most igazán válsághelyzet van!

Zabella kimerülten jelent meg Ghalat előtt.

- Látnod kellett volna őket. A langorbel úgy terült el, mint egy zsák krumpli! - arcára fáradt mosoly ült ki.

- Aggódtam érted! - ölelte át az ogre. - Hoztam neked valamit! - mondta szégyenlősen, s két gyűrűt vett elő. Trinitből voltak. - Szeretném, ha befejeznénk ezt a vállalkozást és elvonulnánk valahova csak mi ketten! Halálra izgulom magam miattad, amíg nem vagy velem. Nem akarlak elveszíteni!

Zabella szemei megteltek könnyekkel.

- Mondhatok valamit?

- Mondj igent!

- Gyermeket várok! - Ghalat hátra lépett meglepetésében, majd széles vigyor ült ki az arcára.

- Még egy ok, hogy elvonuljunk valami nyugodt helyre! - s az ogria arcára nyomott egy cuppanós csókot.

- A válaszom igen - mondta Zabella, s gyengéden az ogréhoz bújt. Az felemelte a kezét, s az ogria ujjára húzta az egyik trinit gyűrűt.

- A varázserőnkre most egy darabig nem lesz szükség! Még vadászni is inkább én megyek! Sosem voltam ilyen boldog!

- Én sem! - súgta Zabella. - De mit mondunk Nhuúlnak?

- Már azt is kitaláltam. Fogtam egy yattot. Valami Indának, vagy minek hívták. Kicsit átmostam az agyát. Mindenkinek el fogja mondani, hogy két halott ogrét látott a Wonk keleti részén. Mi meg keresünk egy nyugodt helyet, távol mindenkitől.

Zabella szorosan Ghalathoz bújt. Mindketten boldognak érezték magukat, jobban, mint valaha.

- Holnap összeül a Nagytanács - mondta Yimyam, hogy elterelje Yama borús gondolatait. A fiú megint Yzerat halálán gondolkodott, s a nagyfőnök tisztában volt ezzel.

- Jó újra itthon - válaszolta Yama. Tekintete végigsiklott a tájon. Mindketten a kondorlepkék istállójából bámultak kifelé. A lenyugvó őszi nap bearanyozta a Wonk erdőségeit. - De valahogy másképp képzeltem el.

- Még valamit tudnod kell - mondta Yimyam. - Megtaláltuk Yzarr feljegyzéseit. Négy bőruszt leltünk a szállásán. - Yama szeme erre felcsillant, s várta, hogy a nagyfőnök folytassa. - Most már mindenki tudja, hogy Yzarr langorbel volt. Az első tekercset a Nagymester a titkos tekercsek közül lopta ki, hogy senki ne férhessen hozzá rajta kívül. A feljegyzések szerint mikor Yzarr született, rajta kívül az összes tojás elpusztult, s mindez állítólag azért történt, mert a nagyasszony egy olyan gyógyteát ivott, ami a dolgozókra serkentő hatással van. Ezt a gyógyteát pedig csak az Yzarr tojásának lerakása előtti héten itta az úrnő. A tekercsen a nagyasszony egész éves táplálékai szerepelnek. Ugye nem csodálkozol rajta, hogy ez a növény azóta a nagyasszony tiltott ételeinek listáján szerepel.

A második tekercs egy Yzarról készült feljegyzés, melyet gondozói írtak. Arról szól, hogy a gyermek igen gyors és nagyon eszes, valamint rendkívül sokat eszik és gyorsabban nő, mint a többiek.

A harmadik tekercset már maga Yzarr írta. Ismét ivott abból a bizonyos növényből. Ezután egy napig rosszul volt, hallucinált, szédült és fájt a feje. De később kiélesedett a látása, hallása, szaglása, s sokkal gyorsabb lett, mint valaha.

Az utolsó tekercsen szintén ő jegyezte fel, hogy a harcosokra, s a Mester Gárda tagjaira a gyógyital nem volt különösebb hatással. Erőnlétük, állóképességük csak ideiglenesen fokozódott.

- Ez hát a langorbelek titka? - kérdezte Yama.

- Igen - bólintott Yimyam. - De ezt a titkot nem adhatjuk tovább senkinek. Nem szeretném ha ismét megjelenne egy hatalomra éhes langorbel.

- Így már érthető, hogy hogyan történt minden. Sokáig azt hittem, hogy az ő képességeit is egy démon okozta.

- Nem, nem - csóválta meg a fejét Yimyam. - Csupán egy növény, ami az idegrendszerre hat. Azért van olyan kevés langorbel Gendoron, mert nem használják ezt a növényt. Ha a várandós anyák ezzel erősítenék magukat, mindenhol megjelennének az ilyen lények, s annak ki tudja, hogy mi lenne a következménye. Talán veszélyesebbek lennének, mint a varázslók.

- Talán - szögezte le Yama és elmosolyodott. Amióta megszabadult, mintha egy álomból ébredt volna fel. Tudta, hogyha nem szabadul meg a varázserejétől, még akkor is elbukik, ha élve megúszta volna az Yzarral történő találkozást. Nem igazán értette, hogy hogyan történt mindez, de tudta, hogy ennek már nincs jelentősége.

Hiányzott neki Yzerat, de mellette voltak a barátai és olyan békesség töltötte el, mint amilyen még sosem. Talán egyszer a lovag is megtalálja a békéjét, s mások is megértik, hogy mindenki szabad akarattal rendelkezik a jóra és sajnos a rosszra is. Ám mindenki győzhet az ösztönei felett. Elég, ha megérti, hogy mi történik valójában. Mert:

A szeretet soha el nem múlik.

.oOo.